

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Stefan
Zweig

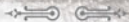
YAKAN SIR

ALACA
KARANLIK
ÖYKÜSÜ

ÖYKÜLER

TÜRKÇESİ
ALİ AVNİ ÖNEŞ

Yordam Kitap

Ali Avni Öneş (1926, Giresun - 1982, İstanbul)

İlköğrenimini Giresun'da, ortaöğrenimini parasız yatılı olarak Galatasaray Lisesi'nde tamamladı (1946), İstanbul Üniversitesi Filoloji Bölümü'nde bir süre öğrenim gördü.

İstanbul'da, İsmail Hakkı Baltacıoğlu'nun çıkardığı *Yeni Adam* dergisi, Giresun'da *Yeşilgiresun* gazetesi ve Halkevi'nin yayınladığı *Aksu* dergisine, Ordu'da çıkan *Hürses* gazetesine fıkra, makale, inceleme türünde yazılar yazdı. 1946 yılında, öykücü Naim Tirali ile birlikte, Giresun'da çıkarmaya başladıkları *Karadeniz Postası*, bölgenin en önemli yayın organlarından biri olma niteliğini taşıdı. Gazetede, liseden arkadaşı Çetin Altan, Şaban Ersöz ile Fahir Onger, Oktay Akbal, Naci Kalpakçioğlu (Fethi Naci) gibi sonradan bazıları ünlenecek yazarlar da ürünleriyle yer aldı. Daha sonra *Vatan* gazetesi ve *Yenilik* dergisinde çalıştı (1951-60). Fransızca ve İngilizceden yaptığı çevirilerle tanındı.

Ali Avni Öneş'in *Yakan Sır* adlı çevirisi ilk olarak 1964 yılında (İnanç Yayınevi) yayınlanmıştır.

**Yordam Kitap'ta
Stefan Zweig Eserleri**

Korku

Türkçesi: Behçet Necatigil

Amok / Usta İşi

Türkçesi: Tahsin Yücel

Satranç Ustası / Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu

Türkçesi: Tahsin Yücel

Bir Kalbin Ölümü / Mürebbiye

Türkçesi: Salâh Bırsel

Merhamet

Türkçesi: Deniz Banoğlu

Yıldızın Parladığı Tarihsel Anlar

Türkçesi: Deniz Banoğlu

Karışık Duygular

Türkçesi: Ali Avni Öneş

Yakan Sır

Türkçesi: Ali Avni Öneş

Sahaf Mendel

Türkçesi: Hamdi Varoğlu

Üç Büyük Usta: Balzac, Dickens, Dostoyevski

Türkçesi: Deniz Banoğlu

Stefan
Zweig

YAKAN SIR

ALACAKARANLIK
ÖYKÜSÜ

ÖYKÜLER

TÜRKÇESİ
ALİ AVNİ ÖNEŞ

Yordam Kitap

Yordam Kitap: 186 ♦ **Yakan Sır** ♦ Stefan Zweig

ISBN 978-605-5541-89-7 • *Türkçesi:* Ali Avni Öneş

Kapak ve İç Tasarım: Savaş Çekiç • *Sayfa Düzeni:* Gönül Göner

Birinci Basım: Nisan 2013 • *İkinci Basım:* Ocak 2016

© Mustafa Öneş, 2011; © Yordam Kitap, 2011

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 10829)

Çatalçeşme Sokağı Gendaş Han No: 19 Kat:3 34110 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0212 528 19 10 • Faks: 0212 528 19 09

W: www.yordamkitap.com • E: info@yordamkitap.com

www.facebook.com/YordamKitap • www.twitter.com/YordamKitap

Baskı: Berdan Matbaası (Sertifika No: 12491)

Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi C Blok No: 215/216

Topkapı-İstanbul

Tel: 0212 613 12 11

YAKAN SIR

ALACA KARANLIK

ÖYKÜSÜ

ÖYKÜLER

STEFAN ZWEIG: BİR HÜMANİSTİN SANATÇI OLARAK PORTRESİ

Stefan Zweig, varlıklı bir Yahudi ailenin çocuğu olarak 1881 yılında Viyana’da dünyaya geldi. Yetiştirme çağında, ailesinin toplum içindeki saygınlığını yükseltecek ciddi bir eğitim alması sağlandı. Felsefe doktorası yaptı; edebiyat, psikiyatri ve müzikle ilgilendi. Akademik eğitimin yanı sıra, Viyana’nın zengin, kozmopolit kültüründen alabildiğine beslendi.

I. Dünya Savaşı başladığında, Zweig silah taşımayı reddetti ve vatani görevini, Savunma Bakanlığı’nın arşivinde hizmet vererek yerine getirdi. Barış yanlısı bir politik tutumu benimseyerek Avusturya’yı terk etti ve savaşın sonuna dek İsviçre’de kaldı.

İlk dünya savaşını izleyen 1920’li yıllar, Stefan Zweig’in yazarlık kariyerindeki en verimli dönemidir. Bu dönemde yazdığı uzun ve kısa öyküler ile usta bir yazar olduğunu kanıtlamıştır. *Korku* (1920), *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* (1922), *Amok* (1922), *Bir Kalbin Ölümü* (1927), *Karışık Duygular* (1927), *Bir Kadının 24 Saati* (1927), *Sahaf Mendel* (1929) gibi çoğu uzun öykü (*novella*) türündeki anlatıları bugün 20. yüzyıl klasikleri arasında sayılıyor.

Zweig, biyografi türünde de çok sayıda eser üretmiş; tarih, felsefe ve edebiyat alanındaki araştırmalarını renkli ve şiirsel üslubuyla bezeyerek pek çok ünlü şahsiyetin hayatını kalemiyle canlandırmıştır. Deneme tarzında yazdığı *Yıldızın Parladığı Tarihsel Anlar* (1927) başlıklı kitabında, tarihe mal olmuş on iki kişinin hayatlarından kısa kesitleri minyatür gibi işlemiştir.

1933'te Nazilerin ateşe attığı kitaplar arasında Stefan Zweig'in yazdıkları da bulunuyordu. Zweig 1934 yılında Avusturya'yı bir kez daha terk etmek zorunda kaldı ve İngiltere'ye yerleşti. Hitler ordularının Fransa'yı işgalinden sonra Atlantik'i geçerek ABD'ye, oradan da Güney Amerika'ya gitti. Son büyük eserlerinden *Merhamet* (1939) ile ölümünden sonra yayınlanan *Satranç Ustası* (1942), Zweig'in ikinci eşi Lotte ile birlikte oradan oraya sürüklendiği bu ümitsiz yılların ürünüdür.

Lotte ve Stefan Zweig, 1940 yılının Ağustos'unda Brezilya'nın Rio de Janerio kenti yakınlarına yerleşmeye karar verdiler. Burada tamamladığı ve Avrupa'nın savaş öncesi kültürel hayatını, özellikle de Viyana'yı anlattığı otobiyografik metin *Dünün Dünyası* (1942), Zweig'in en son yapıtı oldu. 22 Şubat 1942'de Lotte ile veda notlarını yazdılar; çok miktarda ilaç alarak son uykularına daldılar. Uzun yıllar sonra başka bir yazar (Clive James) Zweig'in, "hümanizmin tecessüm etmiş hali, canlı bir örneği" olduğunu söyleyecekti. Yazık ki temsil ettiği hümanist değerler ölürken dünyada savaş cinneti, faşizm ve hoşgörüsüzlük hâlâ sürüyordu.

İÇİNDEKİLER

YAKAN SIR

11

ALAKACAKANLIK ÖYKÜSÜ

101

İKİZLER

147

YAKAN SIR

Lokomotif boğuk bir ıslık salıverdi. Semmering'e gelinmişti. Gökyüzünün hafif gümüş rengi aydınlığı altında kara vagonlar bir dakika durakladı; bir insan kalabalığını çıkarıp bir başkasını yuttu. Şurada burada sinirli sesler çınladı, sonra makine yeniden ıslık çaldı ve kara vagonlar zincirini gürültülü bir şekilde tünelin ağzına sürükledi. Nemli rüzgârla süpürülmekte olan geniş, aydınlık görüntü üzerine gene sessizlik çöktü.

Gelenlerden biri, zevkli giyimi ve yürüyüşünün doğal esnekliği ile dikkati çeken genç bir adam, öbür yolculardan önce çarçabuk bir faytona atlayıp arabayı otele sürdürdü. Atlar yokuş yolu acelesiz tırmandılar. Havada bir bahar kokusu vardı. Gökyüzünde ancak mayıs ve haziran aylarında görünen ak ak bulutlar koşuşuyorlardı. Bu her zaman genç ve ele avuca sığmaz oyun arkadaşları birdenbire yüksek dağların arkasına saklanmak için maviliklerde oynasarak yol alıyor, birleşip ayrılıyor, kâh bir mendil gibi buruşuyor, kâh şerit şerit tarazlanıyor, sonunda kendilerine bir yuva yapmak ister gibi ak külahlar halinde dağların tepesine konuyorlardı. Yukarıda rüzgârda bir hareket vardı. Hâlâ yağmurdan sıırıslıklam görünen ince ağaçları öyle sarsıyordu ki, dallar ve budaklar ağır ağır çatırdıyor ve üzerlerinden kıvılcımlar gibi binlerce damlacık dökülüyordu. Arada bir, kar kokusu dağ başlarının serinliğini getirir gibi oluyordu. O zaman insan, soluk alırken hem yumuşak hem keskin bir his duyuyordu. Havadaki ve yerdeki her şey; hareket, kaynaşma, sabırsızlık içindeydi.

Araba şimdi yokuş aşağı iniyordu. Atlar hafifçe soluyarak koşuyor, çingiraklarının sesleri uzaklarda yankılanıyordu.

Otele varınca genç adamın ilk yaptığı iş, müşteri listesini gözden geçirmek oldu. Fakat hemen hayal kırıklığına uğradı. Önce kendi kendine endişeyle: “Ben niçin buradayım?” diye sordu. “Dağda, bir arkadaş grubu olmaksızın yalnız kalmak büroda oturmaktan beter. Buraya ya çok erken, ya da çok geç geldiğim belli. Zaten tatillerden yana şanssızım. Bu adların arasında tanıdığım tek bir kimse bile yok. Ah! Bu haftayı böylesine hüznün içinde ve tatsız geçirmemek için bari birkaç kadın bulunsaydı; herhangi bir küçük macera, hatta zararsız bir flört imkânı olsaydı!”

Pek tanınmamış bir asil –bir vilayet memuru– olan genç adam, bu kısa izni herhangi bir dinlenmeye ihtiyacı olduğundan değil, sırf öbür arkadaşları birer ilkbahar haftası izni kopardıkları ve kendisi de boşuna devlete çalışmak istemediği için almıştı. O, yalnızlığa asla dayanamayacağını bilen bir toplum adamıydı. Böyle tanınmış, herkesin sevgisini ve dostluğunu böyle kazanmıştı. Kendisiyle baş başa kalmak, kendini yakından tanımak istemediğinden bundan elinden geldiği kadar kaçıyordu; içsel yeteneklerinin, sıcakkanlılığının ve ruhundaki sevinç taşkınlığının alevlenebilmesi için insanlardan oluşan sürtünecek bir yüzeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yalnız başına kaldığında, kendini kutudaki kibrit gibi faydasız ve soğuk buluyordu.

Boş salonda keyfi kaçmış bir halde aşağı yukarı gidip geliyordu, kâh gazeteleri karıştırıyor, kâh müzik

odasındaki piyanoda ritmini kolayca bulamadığı bir valse başlıyordu.

Sonunda öfkeyle oturdu. Dışarı baktı. Karanlığın çöküşünü, koyu kül rengi sisin çam ağaçlarının arasından yükselişini seyretti. Bir saati böylece sinirli bir halde boşu boşuna harcadı. Ondan sonra da kendini yemek salonuna attı.

Orada acele ile göz gezdirdiği yerlerden sadece bir kaçının dolu olduğunu gördü. Boşuna! Hiç tanıdık yoktu. Sadece selamına umursamaz bir tavırla karşılık verdiği Ring caddesinden şöyle böyle tanıdığı biri vardı. Bunun dışında hiç kimse, geçici de olsa bir macera vaat eden bir kadın görünmüyordu.

Baron'un gittikçe keyfi kaçıyor, sabırsızlığı artıyordu. O, yakışıklılığı ile başarı kazanan, devamlı olarak yeni bir tanışmaya, yeni bir gönül olayına hazır, yeni bir maceranın esrarı içine atılmayı büyük bir merakla bekleyen, olabilecek her şeyi önceden hesapladığı için hayal kırıklığına uğramayan, kendisine kapıyı açanın arkadaşının eşi ya da hizmetçi kız olmasını ayırt etmeksizin bir kadının ilk bakışına bile bir şehvet anlamı veren, aşk ve çapkınlık konusunda hiçbir şeyi gözden kaçırmayan genç adamlardan biriydi. Bu tip insanlar, küçümseme ve aşağılamayla karışık bir söyleyişle kadın avcısı diye adlandırılırken fark edilmeden birçok gerçek ifade edilmiş olur. Hakikaten tutkunluk halini alan bütün o içgüdüleri, iz peşinden gitme, sürekli heyecan ve ruh uyanıklığı bu gibi adamların başlıca niteliğidir. Bir macerayı sonuna kadar götürmek için daima hazır; kararlı ve pusuda bekler durumdadırlar.

Fakat bir âşığın değil bir kumarbazın soğuk, hesaplı ve tehlikeli ihtirasına sahiptirler. Bunlar arasında, sadece gençlikleri değil, bütün ömürleri sonsuz macera bekleyişi içinde geçen olağanüstü azimli olanlar vardır. Onlar için bir gün, yüzlerce küçük şehvet olayına (geçerken bir göz atış, dudakların yanına kayan bir gülümseyiş, karşı karşıya oturulunca açılan bir diz), yıl ise, bu günlerden yüz kadarına bölünür. Nihayet onlar için bu tür olaylar hayatın sonsuz olarak fışkıran, besleyen ve yakan kaynağıdır.

Burada galiba hiç kadın yoktu, eğlence arkadaşı yoktu. Baron bunu hemen anlamıştı. Bir gazete alarak donuk bakışlarını basılı satırlar üzerinde gezdirmeye başladı; düşüncesi âdeta kötürümleşmişti; kelimeler, karşısında sarhoş gibi sallanıyorlardı.

Birdenbire arkasında bir robun hışırtısı ile hafifçe öfkeli bir sesin, yapmacıklı telaffuzuyla Fransızca olarak “Ama yapma artık, Edgar!” dediğini duydu.

İpek bir rop masasına hafifçe sürtünerek geçti; uzun boylu, etine dolgun bir kadın silüeti ile arkasında, siyah kadife bir elbise giymiş, solgun bir erkek çocuk gördü. Çocuğun gözleri onu bir an merakla süzmüştü. İkisi karşı karşıya, kendilerine ayrılmış olan masaya oturdular. Çocuk az önceki azarlanma dolayısıyla uslu durmaya çalışıyor, bu hali kara gözlerinin hareketleriyle tezat teşkil ediyordu. Kadın –genç baron dikkatini yalnız onun üzerinde toplamıştı– nadir bir zarafetle oturmuştu. Olgunluk çağına geçişin eşiğinde, aşırı ihtiraslılığı apaçık olarak görünen o dolgun Yahudi kadınlarından biriydi. Fakat mizacını zarif bir melan-

koli arkasında saklamak ustalığını gösteriyordu. Baron ilk önce gözlerini göremedi, fakat narin bir burnun üzerinde düzgün birer yay çizen kaşlarını hayranlıkla seyretti. Burnu, doğrusunu söylemek gerekirse, ırkını açığa vuruyordu, fakat görünüşünün asilliğiyle bu kadının profil çizgilerini özellikli ve ilgi çekici yapıyordu. Saçları, bu açılıp serpilmiş vücuttaki dişi olan her şey gibi gür ve kabarıktı. Güzelliğinin zevk, takdir ve hayranlıkla seyredilmesinin gururlu bilinci içinde, tatmin olmuş ve kendini beğenmiş gibi görünüyordu. Çok alçak sesle yemeği ısmarladı ve çatalıyla oynayarak gene gürültü yapmakta olan çocuğu uslu durması için ikaz etti. Bütün bunlar Baron'un hep ona kayan bakışları altında görünür bir ilgisizlik içinde oldu. Kadın onu hiç görmemiş gibi davranıyordu. Ama onu bu kaygılı çekingenliğe yönelten, adamın ısrarlı gözetlemesiydi.

Baron'un somurtkan yüzüne birdenbire bir aydınlık gelmişti. Büzülmüş olan sinirleri canlanmaya, adaleleri gerilmeye başladı. Öyle ki, içine çekilmiş gibi olan bedeni doğruldu, gözleri ışıklandı. Tüm enerjisini toplaması için ona böyle bir uyarıcı lazımdı. Avcı, bir av kokusu almıştı. Kışkırtıcı bir tavırla, gözlerini, kadının arada bir kendisinininkilerle ışıltılı ve kararsız bir şekilde çarpışan, fakat asla açık bir cevap vermeyen bakışları ile karşılaştırmaya çalıştı. Onun dudaklarında gördüğünü sandığı yarım bir gülümsemeden, onda bir yumuşama başladığı ümidine kapıldı. Fakat bütün bunlar doğrusu pek belirsizdi, ama onu harekete geçiren de bu belirsizlik hali idi. Baron'u umutlandıran tek şey, kadının ondan yana çevirmekte olduğu bakışlarının sürekliliği

idi. Çünkü bunlarda hem direnme, hem sıkıntı okunuyordu. Gene çocukla yapmakta olduğu ve şüphesiz ki işitilmiş olması “gereken” konuşmasının incelikle, dikkatlice sürdürdüğü edası da az ümitlendirici değildi. Hatta bu sakın davranışın zoraki çekingenliği bir endişe başlangıcını gösteriyordu, Baron bunu hissediyordu. Evet, o da duygulanmıştı: Artık oyun başlamıştı. Baron yemeğini yavaş yavaş yedi. Bir yarım saat, sanki yüzünün her çizgisi zihninde yer edinceye ve sanki bakışları olgun vücudunun her noktasına gizlice dokununcaya kadar, gözlerini kadının üzerinden ayırmadı.

Dışarıda koyu bir karanlık bastırıyordu. İri yağmur bulutları kurşuni ellerini ağaçlara doğru uzatmaya başlayınca ağaçlar çocuksu bir korkuyla iç çekiyorlardı. Salonu yavaş yavaş gölgeler kaplıyor ve içeride oturanlar sessizlikten gittikçe daha çok sıkılıyormuş gibi görünüyorlardı. Annenin çocuğuyla konuşması her an daha yapmacıklı bir hal alıyordu. Baron artık oyunun sonuna gelmiş olduğunu hissetti. O zaman bir deneme yapmaya karar verdi. İlk o kalktı ve kısa adımlarla kapıya doğru yürüdü. Yanlarından geçerken dışarıdaki manzaraya şöyle bir göz attı. Sonra birdenbire, sanki bir şey unutmuş gibi başını geri çevirdi. Böylece kadının canlı gözlerle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Holde bekledi. Az sonra kadın çocuğunun elini tutarak geldi; geçerken dergileri karıştırdı ve küçüğe bazı resimler gösterdi. Baron da bir dergi almak, fakat aslında onun gözlerinin nemli ışıltısı içine daha derince girebilmek ve belki de kendisiyle bir konuşmaya girişebilmek için masaya doğru ilerlerken kadın döndü,

oğlunun omzuna hafifçe dokunarak Fransızca: “Gel Edgar, yatmaya!” dedi. Sonra soğukça yürüyüp gitti. Baron bu akşam onunla tanışabileceğini sanmıştı. Bu ani gidiş onun için bir hayal kırıklığı oldu. Ama ne de olsa, bir arzunun tutuşmakta olduğunu fark ettiği bu direnmede, bu kararsızlıkta da bir sevimlilik vardı. Sonunda aradığı arkadaşı bulmuştu, oyun başlayabilirdi.

• • •

Ertesi gün Baron hole girince meçhul güzel kadının oğlunu asansörcü iki çocukla hararetili hararetili konuşurken gördü. Onlara Karl May’ın bir kitabındaki resimleri gösteriyordu. Annesi orada değildi; şüphesiz ki henüz tuvaleti ile meşguldü. Baron şimdi yalnız çocuğu seyrediyordu. Çekingen, sinirli ve az gelişmiş; on iki yaşlarında, hareketleri uyuşuk ve gözleri sönük, fakat araştırmacı bir çocuktu bu. Bu yaştaki çocukların çoğu gibi, korkutulmuş, ani olarak uykudan kaldırılıp hemen yabancı bir çevreye konulmuş biri izlenimi bırakıyordu. Pek de çirkin olmayan yüzü henüz şeklini bulmamıştı. Erkek karakteri ile çocuk karakterinin savaşı henüz yeni başlamış gibi görünüyordu. Onda her şey mayalanmaya bırakılmış, hiçbir belirli şekil almamış, hiçbir özel çizgisi ortaya çıkmamış bir hamur halindeydi hâlâ. Ayrıca, çocukların üzerlerine iyi oturan kıyafetlere sahip olmadıkları, elbise kollarının ve paçalarının zayıf kemiklerin çevresinde gevşek gevşek dalgalandığı ve zaten hiçbir kendini beğenme duygusunun onları üstlerine başlarına özen göstermeye yöneltmediği o sevimsiz çağdaydı.

Çocuk, orada ne yapacağını bilmeden dolaşıp durmakla bir rahatsızlık havası yaratıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse herkesi az çok sıkıyordu. Sorularıyla biktırdığı kapıcı onu yanından uzaklaştırıyor, o da otele girip içeridekilerin keyfini kaçıırıyordu. Bir arkadaşısı olmadığı görülüyordu. Bu yüzden çocukça gevezelik etmek ihtiyacı içinde hizmetçilere yanaşıyordu. Onlar da işleri yokken kendisine karşılık veriyorlar, fakat önemli bir kimse görüldüğü, ya da işe çağrıldıkları zaman konuşmayı kesiyorlardı. Baron, merak yüzünden her şeye karşı ilgi duyan, fakat herkesin dostluk göstermeyen bir yüzle ondan kaçtığı bu talihsiz yaramaza gülerek ve ilgiyle bakıyordu.

Bir an onun araştırmacı bakışlarından birini yakaladı, fakat kara gözleri suçüstü yakalandıklarını hisseder hissetmez sığınaklarına çekildiler ve inen kapakların altında gizlendiler. Bu durum Baron'u eğlendirmişti. Yaramaz, onu ilgilendirmeye başlıyordu. Muhakkak ki korku yüzünden bu kadar çekingenleşmiş olan çocuk yabancı kadınla arasında süratli bir aracı olamaz mı diye düşündü. Bunu bir denemeliydi. Belli etmeden, şimdi de kapıya doğru atılan ve çocuklara has sevgi ihtiyacının susamışlığı içinde, beyaz bir atın pembe burnunu okşamaya başlayan çocuğun arkasından gitti. Oğlanın bu eğlencesi de uzun sürmemişti. Onun gerçekten şansı yoktu. Burada da arabacı, çocuğu oldukça sert bir şekilde uzaklaştırdı. Kırılmış, canı sıkılmış olarak, gözleri boş ve biraz hüznü bir halde şurada burada dolaşmaya koyuldu.

Baron birdenbire, bu beklenmeyen seslenişine mümkün olduğu kadar neşeli bir ton vererek:

“E... delikanlı, burası hoşuna gitti mi?” diye sordu.

Çocuk kıpkırmızı oldu ve donuk bir şekilde endişeyle ona baktı, sonra, korkak bir tavırla ellerini vücuduna yaklaştırdı, sıkıntılı bir halde başını sağa sola çevirdi. İlk defadır ki bir yabancı onunla konuşmaya girişiyordu.

“Evet, teşekkür ederim,” diye karşılık verdi.

Ancak bu kadarını kekelemek kuvvetini kendinde bulabilmişti. Son kelime de ağzından güçlükle çıkmıştı. Baron gülererek:

“Hayret ediyorum,” dedi. “Ne de olsa burası epey can sıkıcı bir yer. Özellikle senin gibi küçük bir adam için. O halde bütün gün ne yapıyorsun?”

Çocuk hâlâ, hemen bir karşılık bulamayacak kadar şaşkındı. Bu tanımadığı zarif bayın, kimsenin ilgilenmediği kendisiyle konuşması gerçekten mümkün müydü? Bu düşünce onu hem çekingen yapıyor, hem gururlandırıyordu. Karşılık verebilmek için kendisini güçlükle topladı:

“Okuyorum, sonra sık sık gezintiye çıkıyoruz. Bazen annemle ben arabaya biniyoruz. Burada kendimi toparlamak için bulunuyorum, hastalık geçirdim de... Doktor uzun zaman güneşte kalmam gerektiğini söyledi.”

Bu son kelimeler şimdiden güvenle söylenmişti. Çocuklar hep hasta olmaktan gurur duyarlar, çünkü tehlikenin onları ana babalarının gözünde değerli kıldığını bilirler.

“Evet, güneş güzel şeydir; seni çabuk esmerleştirir. Fakat bütün gün oturup kalman gerekmez. Senin gibi bir yaramaz, koşmalı, canlılık göstermeli, hatta

bazı yaramazlıklar da yapmalıdır. Bana sen çok uslu bir çocukmuşsun gibi geliyor; koltuğundaki büyük, kalın kitabınla çok durgun gibi görünüyorsun. Senin yaşındayken benim yapmadığım haylazlık yoktu. Eve her akşam üstüm başım yırtılmış olarak gelirdim. Pek uslu olmak gerekmez.”

Çocuk ister istemez gülmek zorunda kaldı ve bu gülüş korkusunu sildi. Bir karşılık vermek pek hoşuna giderdi ama, bu, kendisiyle o kadar dostça bir tonla konuşan tanımadığı yakışıklı bayın önünde aşırı cüretkâr davranmak, ona karşı terbiyesizlik göstermek olurdu. Hiçbir zaman taşkınlık yapmamış ve daima çok sıkılmıştı. Şimdi de hem sevinç, hem utanç, karmakarışık bir halde içini dolduruyordu. Konuşmaya devam etmeyi ne kadar isterdi, ama söyleyecek bir şey bulamayacaktı. Bereket versin, otelin Saint-Bernard cinsi büyük sarı köpeği yanlarına geldi ve her ikisini de koklayarak kendini, onların okşamalarına bıraktı.

Baron:

“Köpekleri sever misin?” diye sordu.

“Ya, evet. Çok severim. Cici annemin Viyana yakınındaki Baden villasında bir tane var. Orada kaldığımız zaman bütün gün benim yanımdan hiç ayrılmıyor. Ama yalnız yazın orada kalıyoruz.”

“Bizim çiftliğimizde de var, zannedersem iki düzine kadar. Birini sana vereceğim. Beyaz kulaklı, esmer, ister misin?”

Çocuk zevkten kızardı; ateşli ve çok istekli bir sesle, hemen:

“Oh! Evet,” dedi. Fakat sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki yüzü üzüntülü bir hal aldı ve âdeta korkuyla:

“Fakat annem izin vermez ki,” dedi. “Evde köpek istemediğini söylüyor. Çok gürültü yapıyorlarmış.”

Baron gülümsedi. Konuşma, anne üzerine gelmişti. Sonunda...

“Annen o kadar sert mi?”

Çocuk düşündü, bir dakika karşısındaki adama baktı, sanki bu yabancıya henüz güvenip güvenemeyeceğini anlamak istiyordu. Cevabı ihtiyatlıca oldu:

“Hayır, annem sert değildir. Şimdi hasta olduğumdan, her şeye izin veriyor. Belki bir köpeğim olmasına da izin verir.”

“Kendisine sormam gerekir mi?”

Çocuk sevinçten coşarak:

“Oh! Evet... Size yalvarırım,” dedi. “Bu durumda annem elbette razı olur. Nasıl bir köpekti o? Kulakları beyazdı değil mi? Av getirmesini biliyor mu?”

“Evet, her şeyi biliyor.”

Baron ister istemez, çocuğun gözlerinde çabucak uçuşturmuş olduğu sıcak kıvılcımların görünüşü karşısında gülümsedi. Şimdi başlangıçtaki çekingenlik yenilmiş, korku ile bastırılmış olan ihtiras coşmuştu. Az önceki korkak ve endişeli çocuk birdenbire canlı bir yaramaz olmuştu. Baron elinde olmayarak, “Ah! Annesi de böyle olsa,” diye düşündü, “çekingenliğinin ötesinde bu kadar ateşli olsa.”

Fakat çocuk şimdiden soruları sıralamaya başlamıştı:

“Köpeğin adı ne?”

“Karo.”

“Karo!” diye tekrarladı.

Elinde olmayarak gülüyor, bir kimsenin kendisiyle meşgul olduğunu görmekten, bu beklenmedik olaydan sarhoş bir halde her sözün arkasından coşup taşıyordu. Baron da bu çabuk başarısından dolayı şaşırılmıştı, demiri tavında iken dövmeye karar verdi. Çocuğu kendisiyle kısa bir gezinti yapmaya çağırdı. Haftalardan beri bir arkadaşına sahip olmak arzusunu içinde taşıyan zavallı yavrucuk, bu teklifi büyük bir sevinçle karşıladı. Hepsı de rastgele sorulmuş gibi görünen küçük küçük sorularla yeni arkadaşının kendisinden öğrenmeye çalıştığı her şeyi safça açıklıyordu. Çok geçmeden Baron, Edgar'ın ailesi hakkında tam bilgi edinmişti. Bu şekilde, çocuğun zengin Yahudi burjuvazisinden olan Viyanalı bir avukatın biricik oğlu olduğunu öğrendi. Annesinin Semmering'de kalmaktan hoşlanmadığını ve sempatik bir sosyetenin yokluğundan şikâyet etmekte olduğunu da çabucak anladı. Baron, annesinin babasını çok sevip sevmediğini sorduğunda, Edgar'ın verdiği kaçamaklı cevaptan, bunda her şeyin pek de istenilen gibi gitmediği sonucunu çıkarabildiğine dahi inandı.

Bu masum çocuktan bütün bu küçük aile sırlarını kolaylıkla koparıp almaktan dolayı Baron âdeta utanç duyuyordu. Zira anlattıklarının yetişkin bir insanı ilgilendirdiğini görmekten pek gururlanan Edgar, yeni arkadaşından hiçbir şeyi saklamıyordu. Büyük bir kimseyle tam bir samimilik içinde konuştuğunun herkes tarafından görülmüş olduğu düşüncesiyle –Baron yürürken elini omzuna koymuştu– çocuk kalbi sevinçle çarpıyordu. Sonra yavaş yavaş, sadece bir çocuk olduğunu unutuyor, sanki kendi yaşında biriyle konu-

yormuş gibi, serbestçe, sıkılmadan gevezelik ediyordu. Böylece sürüp giden konuşma Edgar'ın pek zeki, hatta uzun zaman büyükler meclisinde kalmış olan hastalıklı çocukların çoğu gibi biraz erken olgunlaşmış olduğunu ve sempatilerinin ya da antipatilerinin olağanüstü bir ihtiras derecesine vardığını gösteriyordu. Hiçbir kuralı tanımaz görünüyordu; herkesten, her şeyden ya heyecanla ya da öyle bir nefretle bahsediyordu ki yüzünü şiddetle buruşturması ona hemen hemen çirkin bir görünüş veriyordu. Belki de geçirmiş olduğu hastalığın hasıl ettiği bir vahşilik, bir düzensizlik sözlerine çekici bir parlaklık katıyor, o beceriksizliği, sadece korkudan, ihtirasının güçlükle frenlenmesinden ileri geliyormuş gibi görünüyordu.

Yarım saat içinde Baron, onun ateşli ve coşkun gönlünün hâkimi olmuştu. Bir çocuğu aldatmaktan kolay ne vardır. Bu yaramazın kendisini artık sadece bir arkadaş olarak görmesi ve birkaç dakika içinde aralarındaki mesafe duygusunu unutmasını pek doğal bulması için Baron'un kendi geçmişini hatırlaması yeterdi. Çocuk bu ıssız yerde bir dost edinmiş olmaktan ne kadar mutluydu, hem de ne dost!.. İnce sesleri ve toyca gevezelikleri ile Viyanalı küçük oğlanları artık unutmuştu. Ömrünün bu tek saati onların hayallerini ve anılarını silmeye yetmişti. Şimdi bütün coşkun arzuları bu yeni arkadaşından, bu büyük dostundan güç alıyordu. Bu arkadaş, ayrılırken, ertesi sabah da buluşmak için çağırınca ve uzaktan tam bir dost gibi el sallayınca kalbi gururla doldu. Bu dakika hayatının belki en güzel anı idi. Baron ise çocuğun koşarak gittiğini görünce

gölümsemişti. İsteddiği aracıyı şimdi davası için tamamen kazanmıştı. Çocuk –bunu iyi biliyordu– annesine olanı biteni, onu bıktırıncaya kadar anlatacak, her kelimeyi tekrar tekrar söyleyecekti. İşte Baron o zaman yabancı kadına karşı ustalıkla bazı komplimanlar dök-türmüş ve Edgar’a hep “güzel anne”sinden bahsetmiş olduğunu zevkle hatırladı. İkisi arasında doğrudan bir diyalog başlamadan önce çocuğun haber taşıyıcılığının sona ermeyeceği açıktı. Kendisinin güzel yabancıya yaklaşmak için harekete geçmeye ihtiyacı yoktu. Şimdi rahatça hayal kurabilir ve manzarayı seyredebilir-di. Zira çocuğun, ateşli elleriyle, onu kadının kalbine götürecek olan köprüyü kurmakta olduğunu biliyordu.

• • •

Plan, bir saat sonra belli olduğu gibi, çok güzeldi ve en küçük inceliklerine kadar başarılı olacaktı: Baron mahsustan biraz geç kalarak salona girince, Edgar sandalyesinden sıçradı ve onu hararetle, gözlerinde bir mutluluk gülümsemesi ile selamladı. Aynı zamanda annesini kolundan çekti, ona, herkes tarafından görülen hareketlerle, Baron’u işaret ederek heyecanlı heyecanlı bir şeyler söyledi. Sıkılmış ve kızarmış olan kadın onu şiddetle azarladı. Fakat her şeye rağmen çocuğun gösterdiği yöne bakmaktan kendisini alamadı. Baron hemen bundan faydalanarak hürmetle başını eğdi. Kadın onun bu selamına karşılık vermek zorunda kaldı. Fakat arkasından başını tabağına eğerek bütün yemek süresince Baron’un bulunduğu yöne bakmamaya dikkat etti. Devamlı olarak gözünü arkadaşına dikmiş

olan ve bir kere aradaki mesafeyi unutarak onunla konuşmayı denediğinden, annesi tarafından kuvvetle engellenen Edgar içinse durum bambaşkaydı. Yemekten sonra yatmaya gitmesini işaret eden annesi ile arasında hararetli bir fısıldaşma geçti. Yalvarıp yakarmaları sonucunda arkadaşları ile biraz konuşma izni alabildi. Baron ona birkaç samimi söz söyledi. Bunlar yeniden çocuğun gözlerini ışıktırdı, o da bir dakika kadar konuştu. Fakat Baron birdenbire ustaca bir hareketle öbür masaya dönerek ayağa kalktı ve biraz heyecanlanmış olan kadına, çocukla yapmış olduğu hoş sabah gezintisini anlatarak bu kadar zeki ve şen bir oğlu olduğundan dolayı onu tebrik etti. Edgar orada ayakta sevinçten ve gururdan kıpkırmızı kesilmiş bir halde dinliyordu, Baron kadının karşılık vermek zorunda kaldığı çeşitli sorular sorarak çocuğun sağlığı hakkında bilgi aldı. Böylece Edgar'ın mutluluk içinde, saygı ile dinlediği uzunca bir konuşmaya giriştiler. Baron kendini takdim etti ve ahenkli adının kadında bir izlenim bıraktığını fark eder gibi oldu. Her ne olursa olsun, pek çekingen davranmasına, bir mazeret olarak ileri sürdüğü çocuk yüzünden erken müsaade isteyip ayrılmasına rağmen Baron'a umut verici bir kadın gibi göründü.

Öte yandan Edgar şiddetle itiraz ediyordu. Yorgun değildi, bütün gece orada kalabilirdi. Fakat annesi çoktan elini Baron'a uzatmış o da saygıyla öpmüştü.

O gece Edgar doğru dürüst uyuyamadı. İçinde mutlulukla ümitsizlik karmakarışık bir halde kaynaşıyordu. Çünkü varlığında yepyeni bir şey hasıl olmuştu. İlk defa büyük kimselerin arasına katılmıştı. Kendi-

ni sanki birdenbire büyümüş hissediyordu. Yalnızlık içinde, sık sık hastalanarak yetişmiş olduğundan hiç arkadaşı yoktu. Kendisi ile az meşgul olan anne babası ile hizmetçilerden başka şefkat görme ihtiyacını tatmin eden kimse bulamamıştı.

Edgar burada hem mutluluk, hem üzüntüyle dolu olarak bir karanlık içinde gömülüydü. Gülmek istiyordu, ama içinden ağlamak geliyordu; zira Baron'u öyle seviyordu ki, şimdiye kadar ne bir arkadaşını, ne babasını, ne annesini, hatta ne de Tanrı'yı bu kadar sevmişti. Geçmiş yıllarının bütün erken arzuları, birkaç saat önce kendisince adı dahi bilinmeyen bu adamın hayaline bağlanıyordu.

Fakat buna rağmen, kendisini bu yeni arkadaşın beklenmeyen ve benzersiz davranışının egemenliği altına bırakmayacak kadar zeki idi. Onu üzen kendi değersizliği, kendi hiçliği idi. İçi ezilerek "Acaba henüz on iki yaşında olan ben, okulunu dahi bitirememiş, başkalarından önce yatmaya gitmek zorunda olan ben onun dostluğuna layık mıyım? Onun için ne yapabilirim, ona ne verebilirim?" diye düşünüyordu. Arkadaşına bağlılığını herhangi bir şekilde göstermek istediği halde elinden bir şey gelmemesi bütün mutluluğunu alıp götürüyordu. Her zaman sınıfındaki çocuklardan biri ile arkadaşlığı ilerleyince, ilk işi sırasının gözündeki hazineleri, posta pullarını, renkli taşları onunla paylaşmak oluyordu. Fakat, henüz düne kadar kendisi için pek önemli görünen bütün bu şeyler şimdi bütün değerlerini yitirmişlerdi, aşağılık ve gülünç oluvermişlerdi. Sonra onun yaptığı gibi, kendisine

“sen” demeye dilinin varamadığı birine, bütün bu ıvır zıvırları nasıl sunabilirdi? Duygularını açıklayabilmek için nasıl bir imkân, nasıl bir yol bulmalıydı. Küçük olmanın, yarım ve tamamlanmamış bir varlık, on iki yaşında bir çocuk olmanın acısını gittikçe daha çok duyuyordu. Rüyalarında gördüğü gibi yarın sabah büyük, kuvvetli bir yetişkin insan olarak uyanmayı hiçbir zaman bu kadar içten arzulamamıştı.

Bu tasalı düşünceler çabucak bu yeni olgunluk dünyasının ilk renkli rüyaları arasına karıştılar. Edgar sonunda gülümseyerek uykuya daldı, fakat yarın için vermiş olduğu buluşma sözünü hatırlaması uykusunu yavaş yavaş berbat etti. Daha sabahın yedisinde, geç kalma korkusuyla uyandı. Aceleyle giyindi; şaşırmış olan annesini öpmeye gitti, –oysa kadın onu yataktan güçlkle çıkarabilirdi– annesinin sormasına fırsat vermeden merdivenlere atıldı. Saat dokuza kadar, kahvaltısını unutup, sadece arkadaşını bekletmemeyi düşünerek sabırsızlık içinde dolaşıp durdu.

Nihayet dokuz buçukta Baron gevşek, tasasız adımlarla geldi. Randevuyu çoktan unutmuştu, fakat şimdi çocuk ona doğru koşarken pek istekli bir şekilde gülümsemek zorunda kaldı ve sözünü yerine getirmeye hazır olduğunu gösterdi. Çocuğun kolundan tuttu ve onunla yüz adım kadar yürüdü; yalnız yavaş yavaş, fakat ısrarla bu gezintiye hemen çıkmak istemediğini belirtti. Bir şey beklediği görülüyor, hiç değilse, biraz sinirlice kapıları gözetleyen bakışları bu zannı doğruyordu. Birdenbire vücudu öne doğru uzandı. Edgar’ın annesi görünmüştü ve Baron’un selamına karşılık vere-

rek iki arkadaşa doğru yönelmişti. Edgar'ın kendisinden çok değerli bir şeymiş gibi saklamış olduğu gezinti tasarısını öğrenince razı olduğunu gösterir şekilde gülmüseddi. Sonra Baron'un, kendileriyle gelme teklifini çabucak kabul etti.

Edgar hemen somurtarak dudaklarını ısırdı. Annesinin tam bu anda çıkagelmesi doğrusu pek can sıkıcıydı. Bu gezinti için yalnız kendisine söz verilmişti. Arkadaşını annesine takdim etmişse bu kendi tarafından yapılmış bir nezaket hareketinden başka bir şey değildi, onun dostluğunu annesiyle paylaşmaya niyeti yoktu. Baron'un, annesine karşı nazikçe davranışlarını görünce içinde kıskançlığa benzer bir his uyandı.

Üçü yola koyuldular ve Baron'la annesinin ona karşı gösterdiği açık ilgi ile, çocukta kendisinin önemli ve değerli olduğu duygusu birdenbire tekrar kuvvetlendi. Konuşma konusu hemen hemen hep Edgar'dı. Annesi biraz da yalancı bir kaygı ile çocuğun solgunluğundan ve sinirliliğinden bahsederken Baron gülerek itiraz ediyor ve "dost"unun kibarlığını övüyordu. Edgar hiçbir zaman bundan daha mutlu olamazdı. Şimdi çocukluğu boyunca kendisine hiç tanınmamış olan haklara sahipti. Konuşmasına izin veriliyor, ağzını açar açmaz susturulmuyor, hatta o zamana kadar pek kötü karşılanmış olan çeşitli isteklerini yüksek sesle açıklayabiliyordu. Onda, o hayalî büyük adam olma duygusunun gelişmesi şaşırtıcı değildi. Artık çocukluktan çıkmıştı. Çocukluk şimdi ışıklı rüyaları içinde gelip geçmiş bir şeydi, artık dar geldiği için giyilmeyerek atılmış bir elbise gibiydi.

Öğle yemeğinde Baron, bütün sevimliliği üzerinde olan Edgar'ın ve annesinin davetini kabul ederek masalarına oturmuştu. Yakınlık karşı karşıya oturmayı hazırlamış, basit bir tanışma bir dostluğa dönmüştü. Üçlü kurulmuştu. Kadının, erkeğin ve çocuğun sesi tam bir uygunlukla birlikte çınlıyordu.

Sabırsız avcıya avını kıştırma zamanı artık gelmiş göründü. Bu üçlü münasebetteki aile havası onun hoşuna gitmiyordu. Böylece üçünün bir arada oturup sohbet etmesi elbette güzel bir şeydi, ama onun niyeti bu şekilde sohbet değildi. Kibarlık merasimlerinin maskeli oyunlarla, erkekle kadın arasında doğan aşkın alevlenmesini geciktirdiğini, bir sürü sözlerle sıcaklığını azalttığını, ateşini söndürdüğünü biliyordu. Uza-yıp giden konuşmanın bu kadına Baron'un asıl niyetini unutturmaması lazımdı ki, Baron bu niyeti kadının çoktan anlamış olduğundan emindi.

Bu kadının yanında göstermekte olduğu çabanın boşa gitmemesi için birçok sebep vardı. Bu hanım, bir kadının gerçekte hiç sevmemiş olduğu bir erkeğe sadık kalmış olmaktan esef duymaya başladığı çağdaydı. Güzelliliğinin guruba yaklaşmış olan güneşi ona bu çağda analıkla kadınlık arasında son bir seçme hakkı tanıyordu. Uzun zamandır kesin bir şekilde düzenlenmiş olan hayatı bu anda yeniden bir mesele haline geliyordu. Son bir kere daha, iradenin mıknatıslı iğnesi ihtirasla sonsuz boyun eğiş arasında sallanır. O zaman bir kadın ya kendi kaderini ya da çocuklarının kaderini yaşamak, ya kadın ya da ana olmak kararını vermek zorunda-

dır. Bu duyguları çok iyi bilen Baron onda yaşama ateşi ile özveri arasındaki o tehlikeli sallanmayı fark ettiğini sanıyordu. Konuşmasında, sadece maddi ihtiyaçları karşıladığı görünen, modern hayatın doğurduğu icaplara aldırmayan kocasından hiç bahsetmiyordu, çocuğuna da pek az bağlı görünüyordu. Kara gözlerinde bir melankoli perdesi altında gizlenen bir bunaltı, varlığının üzerinden süzülüyor ve kadınlık arzularını gölgeliyordu. Baron çabuk davranmaya, fakat aynı zamanda aceleci görünmemeye karar verdi. Aksine, bağlılığı iyice arkasından koşturmak için oltayı bir çeken, bir salan balıkçı gibi, bu yeni dostluğa kendi yönünden bir ilgisizlik veriyordu. Aslında kendi arzuladığı halde, kendisini ona arzulatmak istiyordu. Büyük bir azamet göstermeye, sosyal durumları arasındaki farkları açıklamaya koyuldu. Bu dolgun, serpilmiş güzel vücudu, kendini beğenmişliğini belli etmekle, aristokratik adının ahengi ve davranışlarının soğukluğu ile elde edeceği düşüncesi onu coşturuyordu.

Oyunun ateşi şimdiden başına vurmaya başlamıştı. Daha ihtiyatlı davranmak zorunda kaldı. Yemekten sonra odasından çıkmadı. Aşağıda beklenildiğini hissederek mahsus odasında kaldı. Fakat bu çıkmayış onun düşüncesindeki kimsenin hiç de dikkatini çekmedi. Asıl üzülen o zavallı çocuktü. Bütün öğleden sonra Edgar kendisini son derece terk edilmiş, unutulmuş hissetti. Çocuklara has o inatçı sadakatle saatlerce yorulmaksızın arkadaşını bekledi. Ayrılıp gitmek, ya da kendi başına bir şey yapmak ona arkadaşlığa saygısızlıkmiş gibi geliyordu. Koridorlarda amaçsızca dola-

şıp durdu. O geciktikçe üzüntüsü artıyordu. Bu üzüntülü bekleyiş içinde herhangi bir kaza ihtimali ya da kendisinin farkında olmadan bir hakarete bulunmuş olabileceği de hatırına geldi. Sabırsızlıktan, can sıkıntısından ağlamaklı olmuştu.

Akşamleyin Baron yemeğe inince onu çok güzel bir şekilde karşıladı. Edgar annesinin alıkoyma çılgınlıklarına, başkalarının hayretle bakmalarına hiç aldırmayarak onun önüne atıldı ve küçük zayıf kolları ile arkadaşına sıkıca sarıldı. Heyecanla “Ne oldunuz? Nere-deydiniz? Her yerde sizi aradık!” diye bağırdı. Annesi kendisini de içine alan bu pek hoşlanmadığı imadan dolayı kızardı ve ona Fransızca olarak kuvvetle bağırdı: “Uslu dur Edgar, otur!”

Bu dile her ne kadar pek alışkın değilse de çocukla hep Fransızca konuşuyordu; bu yüzden uzunca bir deyim kullanmak isteyince içinden çıkamadı. Edgar boyun eğdi, fakat Baron’u sorguya çekmekten de geri durmadı. Annesi:

“Unutma ki beyefendi istediğini yapmakta serbesttir,” dedi. “Belki de bizimle bir arada bulunmaktan sıkılıyordur!”

Bu defa ise kendi kendini ele veriyordu. Baron bu serzenişin bir iltifat başlangıcından başka bir şey olmadığını anladı.

İçindeki avcı uyandı. Avın izini bu kadar çabuk bulmuş olmaktan, onu hemen elinin altında hissetmekten coşmuş, sarhoş olmuştu. Gözleri parladı ve kanı damarlarında daha hafiflemiş olarak aktı. Dudaklarından kendiliğinden kelimeler fışkırıyor, bunun nasıl

olduğunu o da bilmiyordu. Aşka pek eğilimli bütün erkekler gibi, kadınların hoşuna gittiğini öğrenince daha çok coşuyordu. Seyircilerin büyülediğini, kalabalığın çok etkilendiğini gören bir aktör misali...

O, ilgi çekici tasvirlerle süslü hikâyeler söyleyen iyi bir anlatıcı idi. Fakat akşam kendi kendini de aşmıştı. Dostluklarını kutlamak için ısmarlamış olduğu şampanyadan arada bir, yudum yudum içtiği kadehlerin de etkisi olabilirdi. İngiliz yüksek aristokrasisinden bir arkadaşının davetlisi olarak bulunduğu Hindistan'daki avları anlatıyordu. Bu konuyu ustalıkla seçmişti; çünkü hem alelade, hem de bir kadını tahrik edebilecek egzotik, akıl almaz olaylarla dolu bir konu idi. Fakat bunu özellikle Edgar için seçmişti. Anlattığı şeylerden büyülenmiş olan çocuğun gözleri heyecandan parlıyordu. Yemeyi içmeyi unutuyor, anlatıcının ağzından çıkan kelimeleri âdeta yutuyordu. Kitaplarda okuduğu bu akıl almaz şeyleri yaşamış, kaplan avlarını, tunç yüzlü insanları, Hinduları ve dingilleri arasında binlerce insanı ezen korkunç Cagjergat çarkını görmüş bir adam bulunabileceğini hiç ummamıştı. Böyle bir insanın gerçekten var olabileceğini şimdiye kadar hiç düşünmemişti. Bu masallarda adı geçen ülkelerin varlığına da inanmamıştı. Şimdi gözlerini arkadaşının üzerinden hiç ayıramıyor, bir kaplan öldürmüş olan bu elleri çok yakından, bir an için bile başını çevirmeden, soluğu kesilerek seyrediyordu.

Bir şey sormaya cesaret eder etmez sesi sıtmal bir şekilde titriyordu. Hızla çalışan hayal gücü bu sihirli hikâyelerin her sahnesini gözlerinin önünde can-

landırıyordu. Arkadaşını al renkli bir örtüyle kaplanmış bir filin üzerine oturmuş olarak görüyordu. Sağında solunda tunç yüzlü adamlar yürüyorlar. Birdenbire ağaçların arasından fırlayan parlak dişli bir kaplan filin hortumuna atlıyor. Sonra Baron daha ilginç bir şeyi, filleri yakalamak için kullanılan bir usulü açıkladı. Bu vahşi, taşkın yavruları, yaşlı ve eğitilmiş filler aracılığıyla bir çukurun içine çekmekten ibaretti. Çocuğun gözlerinden sanki ateşler saçılıyordu. Birdenbire –önünde şimşek gibi bir bıçağın parlayıp bir yerine saplanması gibi– annesi saate bakarak:

“Dokuz oldu! Haydi yatmaya!” dedi.

Edgar korkudan sarardı. Çocuklar için yatağa gönderilmek cezaların en ağırı idi. Çünkü bu, onlara göre büyükler önünde apaçık bir alçalmadır, zayıflıklarının ve aşağılıklarının bir delilidir. Hele böyle bir anda, yatmaya gitmesi gerektiğini hatırlatmak ona karşı çok zalimce bir davranış olurdu. Çünkü kendisini zevkle kaptırdığı bu işitilmedik olayların sonunu öğrenemeyecekti.

“Yalnız bunu anne, yalnız bunu dinlememe izin ver!”

Yalvarıp yakarmaya koyulmak üzereydi. Fakat yeni takındığı büyük adam vakarını düşündü. Hemen durakladı. Ama annesi bu akşam çok sertti:

“Hayır, diyorum; çok geç oldu, odana çık ve uslu uslu dur Edgar. Dinleyeceğim bütün hikâyeleri ve sana anlatacağım.”

Çocuk bir an tereddüt etti. Her zaman annesi onu yatağına kadar götürürdü. Fakat arkadaşının önünde

yalvarıcı bir duruma düşmekten kaçındı. Çocuk gururu, bu acıklı gidişi, gönüllü bir söz dinleme hareketi gibi göstermek istiyordu.

“Ama, hepsini anne, hepsini değil mi? Fillerin hikâyelerini de öbür hikâyeleri de anlatacaksın değil mi?”

“Evet yavrum.”

“Hemen şimdi mi? Bu akşam mı?”

“Evet evet, ama sen hemen yatmaya git. Haydi.”

Edgar kızarmadan elini Baron’a ve annesine uzattı. Bunu nasıl yapabildiğine kendi de hayret etti. Çünkü hıçkırıkları, patlamaya hazır bir halde boğazında düğümlenmişti. Baron elini dostça onun saçları arasında gezdirdi. Bu, çocuğun sinirli yüzüne hafif bir gülümseme getirdi. Fakat Edgar hemen kapıya doğru atılmak zorunda kaldı. Yoksa yanaklarından iri iri yaşların akmakta olduğu görülecekti.

• • •

Annesi bir süre daha Baron’la birlikte yemek salonunda kaldı. Fakat Baron artık ne fillerden, ne avlardan bahsediyordu. Çocuğun ayrılmasından sonra konuşmalarına hafif bir sıkıntı, ani bir kararsızlık hâkim olmuştu. Nihayet hole gelerek bir köşeye oturdular. Baron orada güzel konuşma ustalığını tekrar bulmakta gecikmedi ve gittikçe daha da ateşlendi. Kadın da şampanyanın yardımıyla biraz canlanmıştı. Konuşma çabucak tehlikeli bir gidiş aldı.

Doğrusu bu ya, Baron güzel adam denilen kimselerden değildi, fakat gençti, hafifçe tunçlaşmış olan yüzü ve kısa kesilmiş saçlarıyla pek erkekçe bir görünüşü

vardı. Hareketlerindeki o biraz küstahça serbestliği ile bu kadını kendine hayran bırakıyordu. Şimdi kadın onu daha yakından seyretmekten hoşlanıyor, bakışlarından korkmuyordu. Baron, sözlerine azar azar onu heyecanlandıran bir ataklık katmaya başladı; kadının vücudunu tutmak, elle yoklamak ve sonra gene bırakıvermek arzusu gibi bir his vardı içinde. Yenilmez bir ihtirasa benzeyen ve kanını yanaklarına çıkaran bir histi bu. Ama sonra çılgınca gülmeye, alabildiğine, bir çocuk gibi gülmeye koyuldu. Bu hareketi, bu arzu gösterilerine bir yaramazlık görünüşü veriyordu. Bazen dille yaptığı bu ataklıkları kadının şiddetle reddedeceğini sanıyor, fakat koket bir tabiatta olan kadın bu ataklıklardan sadece tahrik oluyordu. Bu cüretli oyunlarla hazırlanmış olan kadın sonunda kendisi de onu taklit etmeyi denerdi. Her harekette uygun karşılıklar veriyor ve bakışlarından belli belirsiz vaatler saçılıyordu. Şimdiden kendini onun sözlerine, onun hareketlerine kaptırmıştı. Daha da yaklaşmasına göz yumuyor, bazen sıcak nefesinin ürpertisini omuzlarının üzerinde hissetmekten haz duyuyordu. Bütün oyunlarda olduğu gibi vaktin nasıl geçtiğini anlamıyorlardı. Ateşli konuşmalarına öylesine dalmışlardı ki, gece yarısı olup holün bir kısmının ışıkları sönünce korkuyla sıçradılar.

İlk olarak kadın kalktı. Birdenbire nasıl bir tehlikeye atılmış olduğunun farkına vardı. Ateşle oynamak elbette onun için yeni bir şey değildi. Fakat şimdi içgüdü bu oyunun ne kadar ciddi bir hal almış olduğunu söylüyordu. Kendinden tamamen emin olmadığını, içinde bir şeyin kaynamaya başladığını ve onu kaygı-

landırıcı bir girdaba doğru götürmekle tehdit etmekte olduğunu ürpererek anladı.

Başı korkunun, şarabın ve ateşli sözlerin etkisi altında dönüp duruyordu. Benliğini akılsızca, sersemce bir dehşet sarmıştı. Böyle anlarda önceden de duymuş olduğu korkulara benzer bir histi bu, ama şimdiye kadar hiç böylesine şiddetli, böylesine baş döndürücü olmamıştı. Müsaade isteyerek telaşla:

“İyi geceler. İyi geceler, yarın sabah görüşürüz,” dedi.

Baron’dan değil de sanki bu garip kararsızlık anından kaçmak istiyordu. Fakat adam uzattığı elini tatlı bir sertlikle tuttu, öptü, hem de sadece nezaket kurallarına uyarak bir kere değil, parmaklarının ince uçlarından başlayarak bileğine kadar, titreyen dudaklarıyla dört kere, beş kere öptü. Bıyıklarının elinin üstüne dokunmasıyla, kadının vücudunda hafif bir ürperti dolıştı. Bir sıcak dalgası her yanını sardı. Sonra korkutucu bir şekilde yanakları zonklamaya başladı. Başı ateş gibiydi. Delice bir bunaltı, bütün bedenini kavramıştı. Birdenbire elini çekti. Baron: “Biraz daha kalınız!” diye mırıldandı. Fakat o, heyecanını ve kaygısını açığa vuran acemice bir atılışla çoktan kaçmaya başlamıştı. Arzuları tam uyanış noktasına gelmişti. İçinde olan her kımıldanışın farkındaydı. Arkasında duran adamın kendisini kollarının arasına almasından korkmuştu, fakat ondan kaçıp kurtulurken de bunu yapmamış olmasından üzüntü duyuyordu. Bu anda yıllardan beri bilinçsiz arzuladığı şey, gelip geçici ve sadece bir anlık neşe verici bir flört değil, şimdiye kadar hep son anda

sıyrılıp kurtulmasına rağmen, nefesini çok yakında hissetmekten haz duyduğu macera doğmuş olabilirdi. Fakat Baron uygun anı kaçırmamak ister gibiydi, onun arkasından gidemeyecek kadar gururluydu. Nasıl olsa, bir hırsız gibi, bir zayıflık anında, şarap buğularının da suç ortaklığı ile onu elde edeceğinden emindi. Oyunu isteyerek biraz daha uzatmak onu neşelendiriyordu. Kadın ondan kaçamazdı. Yakıcı zehrin şimdiden damarlarını kızıştırmakta olduğunu biliyordu.

Kadın merdivenin başında elini şiddetle çarpan kalbinin üzerine bastırmış bir halde bir saniye durdu. Sinirleri kasılıyordu. Göğsünden, yarısı bir tehlikeden kurtulmuş olmanın memnunluğundan, yarısı pişmanlıktan gelen bir iç çekiş boşandı. Fakat bütün duyguları karmakarışık olmuştu. İçinde hafif bir denge-sizlik vardı. Sarhoş gibi, gözleri yarı kapalı bir halde odasına yöneldi, el yordamı ile kapıyı aradı. Ancak soğuk tokmağı tutunca bir nefes aldı. Artık kendini güven içinde hissediyordu.

Kapıyı yavaşça önüne doğru itti, fakat hemen bir gerileme hareketi yaptı. Odada karanlığın içinde bir şey kıımıldamıştı. Tahrik olmuş sinirleri şiddetle ürperdi. Tam imdat çağıracağı anda, bir ses, uyku dolu bir halde odanın dibinden gelen bir ses işitti:

“Sen misin anne?”

“Hay Allah. Ne yapıyorsun orada?”

Edgar’ın kıvrılıp yatmış ve şimdi uykudan kalkmış olduğu divana doğru yürüdü. Kadının ilk aklına gelen çocuğun hasta olup olmadığı, yardıma ihtiyacı olup olmadığı idi. Fakat Edgar hâlâ uykulu ve sitem dolu bir tonla:

“Seni uzun zaman bekledim, sonra uyumuşum,” dedi.

“Beni neden bekledin?”

“Filler için...”

“Ne filleri?”

Ancak o zaman çocuğun ne demek istediğini anladı. Gelince ona filleri ve avları anlatmak için söz vermiş olduğunu hatırladı. Odasına giren çocuk, bu zavalı, saf ve budala oğlan tam bir güvenle beklemiş, neden sonra uyumuştı.

Bu delilik onu âdeta isyan ettirdi. Belki de daha çok kendine kızdı, sözlerle boğmak istediği hafif bir utanç duydu:

“Hemen yatağına git, küçük arsız!” diye bağırdı.

Edgar şaşırılmış bir halde baktı. Neden ona kızmıştı? Oysa hiçbir şey yapmamıştı ki. Fakat bu şaşkınlık annesini daha çok öfkeliendirdi:

“Hemen yatağına git,” diye atıldı.

Kızmıştı, çünkü haksız olduğunu biliyordu. Edgar bir şey söylemeden gitti. Gerçekte son derece yorgundu ve uykunun ağır sisi arasında annesinin sözünü tutmamış olduğunu, onunla hiç de iyi geçinemediğini belirsiz bir surette hissediyordu. Kafa tutmadı. İçindeki her şey yorgunluktan âdeta yosunlanmıştı. Sonra uyanık kalmak yerine uykuya dalmış olmaktan dolayı da kendine kıızıyordu. Tekrar uyumaya başlamadan önce kendine “Hep küçük bir çocuk gibi” diye söylendi.

Çünkü dünden beri çocuk olmaktan nefret ediyordu.

Baron iyi uyuyamadı. Ani olarak kesilen bir mace-
radan sonra yatmaya gitmek daima tehlikelidir. Hare-
ketli ve kâbuslarla dolu bir gece, çok geçmeden onda,
uygun dakikadan faydalanmamış olmaktan dolayı piş-
manlık duygusu yarattı. Ertesi gün henüz uykunun bu-
lutları içinde ve kendinden hiç de memnun olmayan
bir halde aşağı indi. Çocuk gizlendiği yerden çıkarak
önüne atıldı. Kollarını heyecanla vücuduna dolayıp
binlerce soru sormaya başladı. Büyük arkadaşını bir
an için, annesiyle bölüşmek zorunda kalmaksızın yeni-
den yalnız bulmaktan çok mutluydu. Her şeyi annesi-
ne değil, yalnız kendisine anlatması gerektiğini ısrarla
söyledi. Çünkü annesi söz vermiş olduğu halde, o hari-
kulade hikâyelerden kendisine hiçbir şey anlatmamış-
tı. Canı sıkılmış olan ve huzursuzluğunu gizleyemeyen
Baron'a, çocukların o bin türlü rahatsız edici hareket-
leriyle saldırıyordu.

Baron somurtkan bir yüzle karşılık verdi. Çocuğun
kendisini böyle sonu gelmez bir şekilde gözaltında tut-
ması ve sorularının anlamsızlığı onu sıkmaya başlamış-
tı. Bütün gün on iki yaşında bir çocukla şurada burada
dolaşmak, saçma şeylerden konuşmak onu yormuştu.
Şimdi asıl annesiyle yalnız kalmak istiyordu. Bu ihtiyat-
sızca uyanmış şefkat yüzünden içini ilk rahatsızlık duy-
gusu sardı. Çünkü bir an için olsun peşini bırakmayan
bu küçük arkadaştan bir kurtulma yolu göremiyordu.

Hiç olmazsa bunu bir denemek istedi. Saat ona ka-
dar, anne ile kararlaştırmış olduğu gezinti vaktine ka-
dar, kayıtsızlıkla hep gazetesine göz gezdirerek, çocu-

ğun, üzerine boşaltmakta olduğu gevezelik çağlayanının sürüp gitmesine müsaade etti, onu kırmamak için arada sırada bir iki söz de söyledi.

Nihayet yelkovan, hemen hemen dikey duruma gelince, ani olarak bir şey hatırlamış gibi, Edgar'dan komşu otele giderek kuzeni Kont Grunheim'in gelip gelmediğini sormasını rica etti.

Saf çocuk nihayet bir kerecik olsun arkadaşına bir hizmette bulunmaktan çok mutlu olarak, bu habercilik görevinden pek gururlu bir halde o otelin bulunduğu yöne doğru atıldı. Öyle delice koşuyordu ki herkes arkasından hayretle bakıyordu. Fakat o kendisine bir iş verildiğinde bunu başaracak bir kimse olduğunu göstermek istiyordu. Orada Kont'un henüz gelmediğini, geleceğini de bildirmemiş olduğunu söylediler. Bu cevabı alınca, daha hızlı koşarak geri döndü. Fakat Baron holde değildi. O zaman gidip odasının kapısını vurdu. Boşuna. Endişe içinde salona, kahveye koştu. Sonra haberi olup olmadığını annesine sormak için onun odasına doğru atıldı. O da yoktu. Nihayet kapıcı tam bir ümitsizlik içinde olan çocuğa seslendi ve onun hayretle açılan gözlerinin içine bakarak, onların birkaç dakika önce birlikte çıktıklarını söyledi.

Edgar sabırla bekledi. Hiçbir kötü şey düşünemeyecek kadar saftı. Ancak çok kısa bir an için ayrılmış olduklarına inanıyordu. Çünkü Baron'un onun getireceği cevaba ihtiyacı vardı. Fakat saatler geçince endişelenmeye başladı. Zaten bu çekici yabancı küçücük hayatına gireli beri günleri çok hareketli, çok heyecanlı geçiyordu. Çocukların duygusal yapıları üze-

rinde her arzu, bal mumundan imiş gibi bir iz bırakır. Göz kapaklarındaki o eski seğirmeler tekrar başlamıştı. Yüzü gittikçe solgunlaşıyordu. Edgar bekledi, bekledi, uzun zaman önce sabırla, sonra öfkeyle kabarmış olarak bekledi. Nihayet ağlayacak hale geldi. Ama gene de kötü bir şey düşünmüyordu. Harikulade arkadaşına karşı duyduğu körü körüne güven içinde bir anlaşmazlık olabileceğini, yapacağı şeyi belki de yanlış anladığını düşünerek gizli bir acı duyuyordu. Fakat onların hiçbir hayret göstermeden nihayet neşeli neşeli konuşarak geldiklerini görmek pek garibine gitti. Orada bulunmamış olmalarına hiç üzülmemiş gibi görünüyorlardı. Baron verdiği göreve dair bir şey sormadan “Senin geleceğin yola doğru çıkmıştık, sana rastlayacağımızı umuyorduk,” dedi. Çocuk kendisini boşuna aramış oldukları düşüncesinden dehşete kapılmış bir halde, yalnız doğru yolu takip etmiş olduğunu ve onların hangi yöne gittiğini öğrenmek istediğini bildirince, annesi “Yeter, çocuklar böyle gevezelik etmemelidir,” diye sözünü kesti.

Edgar öfkeden kıpkırmızı oldu. İşte ikinci defadır ki annesi onu arkadaşının önünde küçük düşürmeye çalışıyordu. Niçin yapıyordu bunu? Niçin onu hep bir çocuk olarak görüyordu. Oysa artık bir çocuk değildi –buna inanmıştı–. Elbette annesi arkadaşını kıskanıyordu ve onu elinden almayı tasarlıyordu. Evet bundan emindi, Baron’u yanlış yola götüren planı o kurmuştu. Fakat onun kendisine eziyet etmesine izin vermeyecekti. Ona gösterecekti. Edgar sofrada annesine tek kelime söylememeye, yalnız Baron’la konuşmaya karar verdi.

Gelgelelim bu çok güç oldu. Hiç beklemediği bir durum yaratılmıştı. Onun meydan okuma davranışına kimse aldırmadı. Evet, sanki onu görmüyor gibiydiler. Oysa dünkü konuşmalarının tek konusu olmuştu. İkisi başının üzerinden konuşuyorlar, sanki o masanın altında kaybolmuş gibi hep ikisi birlikte gülüyor, eğleniyorlardı. Edgar'ın yanaklarını kan bürümüştü. Boğazında nefes almasına engel olan bir tıkaç vardı sanki. Acınacak haldeki takatsizliğini anlayarak titriyordu. Demek ki burada sessizce oturup kalması, kendisini seven tek insan olan arkadaşını annesinin nasıl elinden aldığını seyretmesi gerekiyordu. Kendisini hep susarak mı savunacaktı? Birdenbire kalkmak ve iki yumruğunu masanın üzerine vurmaya ihtiyacını hissetti. Sadece orada var olduğunun fark edilmesini istiyordu. Fakat kendini tuttu. Çatalı bıçağı sofraya koyup, yemeyi bırakmakla yetindi. Fakat onlar bu ısrarlı perhizi bile görmezlikten geldiler. Annesi durumu ancak son tabakta anladı ve yemeği iyi bulup bulmadığını sordu. Edgar kendi kendine “Ne can sıkıcı,” diye söylendi. “Hep benim hasta olup olmadığımı öğrenmekten başka bir şey düşünmüyor. Başka her şey ona vız geliyor.”

Soğuk bir tavırla iştahı olmadığını söyledi. Annesi de artık sormadı. Onların dikkatini hiçbir şekilde üzerine çekemedi.

Baron onu unutmuş görünüyordu. Ona bir kerecik olsun tek kelime söylemedi. Edgar gittikçe ağlamaklı oluyordu. Sonra çocukların kurnazlığına başvurdu, kimsenin yanaklarından yaşlar aktığını ve tuzlu tuzlu dudaklarını ıslattığını görmesin diye peçetesini kaldırdı.

Ancak yemek bitince nefes aldı.

Yemek sırasında annesi, Maria-Schutz'a kadar araba ile bir gezinti teklif etmiş, çocuk bunu işitince dudaklarını ısırmıştı. Böylece annesi onu arkadaşıyla bir dakika bile yalnız bırakmak istemiyordu. Hele kalkarken şunları söyleyince büsbütün öfkelen-di: "Edgar, okulda öğrendiklerinin hepsini unutacaksın; bir kere olsun içerde kalmalı, derslerini tekrarlamalısın."

Yeniden küçük yumrukları sıkıldı. Annesi daima onu arkadaşının önünde küçük düşürmek istiyordu. Bu gibi kimseler karşısında onun henüz bir çocuk olduğunu, okula gitmesi gerektiğini, büyükler arasına ancak onların hoşgörüsü ile kabul edildiğini hatırlatıyordu. Fakat bu seferki pek açıktı. Karşılık vermeyerek öte yana döndü. Annesi gülerek:

"Oo! Gene küstü" dedi. Sonra Baron'a dönüp: "Bir saat çalışmak onun için gerçekten kötü mü olur?" diye sordu. Beriki, onun dostu olduğunu ileri süren Baron, onu hep evde oturan bir kimse gibi kabul ederek: "Hayır, bir ya da iki saat çalışmak onun için hiç de kötü olmaz" diye karşılık verdi. Bunu işitince çocuğun kalbinde bir şey buz gibi dondu, katılaştı.

Aralarında bir anlaşma mı vardı? Gerçekten ona karşı birleşmişler miydi? Çocuğun gözleri öfkeyle parladı. "Babam burada çalışmamı yasakladı" diye, hastalığın kendisine verdiği bütün azamete bağlıydı. Babasının otoritesini sezdirmek istediği sözlerinde gizli bir tehdit var gibiydi. Fakat işin garibi, bu "baba" sözü üzerine Baron'la annesinin keyfi kaçmış gibi göründü. Annesi masanın üzerinde parmaklarını sinirli

sinirli gezdirerek başını çevirdi. Ortaya ağır bir sessizlik çöktü. Nihayet Baron zoraki bir gülümseme ile “İstedğin gibi olsun, Edgar,” diyerek bu sessizliği bozdu. “Benim artık gireceğim hiçbir sınav yok, çok zaman önce hepsinde de başarısızlık göstermiştim.”

Edgar bu şakaya gülmedi. Yalnız ruhunun derinliklerini araştırmak istermiş gibi Baron’a içe işleyen soru dolu bir bakış fırlattı. Acaba ne oluyordu? Aralarında çocuğun anlamadığı bir değişiklik meydana gelmişti. Gözlerini Baron’un üzerinde endişeyle gezdiriyordu. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı: Ona karşı yüreğinde doğan ilk şüpheydi bu.

• • •

Ağır ağır yol alan arabada karşılarına oturmuş olan çocuk “Onları bu kadar değiştiren şey nedir acaba?” diye düşünüp duruyordu. “Bana karşı davranışları niçin değişti?” Kendisine doğru dönünce, neden annesi onun bakışlarından kaçmak istiyor. “Niçin benim önümde güldürücü şeyler söylemeye, soytarılıklar yapmaya çalışıyorlar. Her ikisi de benimle dün ve önceki gün konuştukları gibi konuşmuyorlar. Yüzleri bile dünkü gibi değil diyebilirim. Annemin dudakları her zaman kıpkırmızıydı, onları boyamadan edemezdi; dudaklarını hiç de böyle görmemişim. Baron’un alnı sanki kendisini incitmişim gibi kıvrışık. Oysa ben onlara hiçbir şey yapmadım ki. Onları kıracak hiçbir söz söylemedim. Hayır, değişmelerinin sebebi ben olamam. Çünkü birbirlerinin karşısında, olduklarından başka görünüyorlar. Birbirlerine açmaya cesaret ede-

medikleri bir şey tasarlamışlar denilebilir. Dünkü gibi gülmüyorlar, konuşmuyorlar. Sıkılmış bir haldeler. İçlerinde bana açıklamak istemedikleri bir sır taşıyorlar. Bilmem gereken bir sır bu. Büyüklerin benim önümde daima kapılarını kapalı tuttukları sır olmalı bu, çoktan anlamıştım. Bu, kitaplarda sözü edilen, operalarda erkeklerle kadınlar kollarını açarak karşılıklı şarkı söylerken ve birbirlerini kucaklar ya da iterken mevcut olan sırdı. Bu babamla hiç iyi geçinemeyen ve geri gönderilen Fransızca öğretmenim olan bayanla arasındakine benzeyen bir şey olmalıydı. Bütün bunlar birbiriyle bağlantılı; hissediyorum, fakat nasıl olduğunu bilmiyorum. Ah onu öğrenmek, nihayet bu sırrı öğrenmek, bütün kapıları açan anahtarı ele geçirmek istiyorum. Önünde her şeyin saklandığı, üstünün örtüldüğü bir çocuk olmamalıyım artık. Kendimi kandırılmaya, aldatılmaya bırakmamalıyım. Bu ya şimdi olur ya hiçbir zaman olamaz. Bu müthiş sırrı zorla öğrenmek istiyorum!”

Alnında derin bir kırışıklık belirdi. Çevresinde en canlı renklerle serilip açılan görüntüye bir kere bile göz atmadan böyle ciddi ciddi düşünen bu cılız oğlan çok yaşlı bir adamı andırıyordu. Dağlar çam ormanlarının saf maviliğine bürünmüştü, vadiler erken gelen ilkbaharın nefis parlaklığı içindeydiler. Edgar sadece arabanın kanepesi üzerinde oturmuş karşısındaki iki yüzü dikkatle süzüyor, yakıcı bakışlarıyla, sanki elinde oltasıyla bekleyen bir balıkçı gibi, bu iki çift gözün parlak derinliklerinde gizlenmiş olan sırrı yakalamaya çalışıyordu. Zekayı ihtiraslı bir şüpheden daha iyi bile-

yen bir şey yoktu. Hiçbir şey karanlıkta kaybolan bir iz gibi, henüz olgunlaşmamış zihnin bütün imkânlarını bir araya toplayamaz. Bazen gerçek dünya dediğimiz âlemle çocuk arasında ince bir perde bulunur. Bir gün tesadüfi bir rüzgâr bunu birdenbire kaldırırverir.

Edgar kendini o bilinmeyen, büyük sırra her zaman-
kinden çok yakın gördü. Onun hemen önünde olduğunu hissediyordu. Ama gene de erişilmez, çözülmez bir halde duruyordu. Buna rağmen çok yaklaşmıştı. Bu yakınlık ona ani ve gösterişli bir ciddilik veriyordu. Artık bilinçli olarak çocukluğunun sona ermiş olduğunu anlıyordu.

Karşısındaki iki suç ortağı tarifsiz bir sıkıntı içindeydi. Bunun çocuktan ileri geldiğinden hiç de şüphe etmiyorlardı. Önlerinde gördükleri bu bir çift gözde alevlenen yoğunlaşmış canlılık onların bütün huzurunu kaçıırıyordu. Konuşmaya, gülüşmeye güçlkle cesaret ediyorlardı. Şimdi ne de olsa pek alışmış oldukları o hafif ve kibar konuşmalarına devam edemiyorlardı. Sözlerinde daha önce hayli ileri götürdükleri yakıcı itirafların hazzı yoktu, dudaklarından gizli buluşmalardaki gibi okşayıcı şehvet arzuları titreşen o tehlikeli kelimeler dökülmüyordu. Konuşmaları tereddütlü, kesik kesikti, arada bir duraklıyorlar, tekrar başlamak istiyorlar fakat çocuğun sürekli sessizliği karşısında dilleri sürçüyordu.

Bu sessizlik özellikle annesine ağır geliyordu. Çocuğa yandan gizli gizli bakarken, onun dudaklarını kısmasında, kocası ile arasında bir benzerlik buluyordu. O da sinirliyken, öfkeliyken böyle yapardı.

Baron'la arasında tam bir aşk macerası düğümle-
nirken onu hatırlamak zorunda kalışı çok üzücü bir
şeydi. Çocuk, koyu renkli ve arayıcı gözleri, solgun
alınının arkasında pusu kurmuş aman vermez uyanık-
lığı ile vicdanını gözetlemekle görevli bir hayalet gibi
geliyordu ona... Arabanın içinde kendinden beş on
parmak ileride oturması dayanılmaz bir hal alıyordu.
Edgar birdenbire ona bir saniye baktı. Baron'la birlikte
gözlerini indirdiler. Gözetlendiklerini hissediyorlardı.
Şimdiye kadar birbirlerine karşı körü körüne bir gü-
venleri olmuştu. Fakat şimdi anne ile çocuk arasında
değişmiş olan bir şey vardı. Her biri öbürü için henüz
açığa vuramayacağı bir kin duymaya başlamıştı; böy-
lece çaresiz, kaderlerinin ayrılmasını seyrediyorlardı.

Atlar otelin önünde durunca üçü de ferahladılar.
Bu çok tatsız bir gezinti olmuştu. Her üçü de bunu
hissediyor, fakat hiçbiri açıklamak cesaretini kendin-
de bulamıyordu. Annesi başının ağrıdığını söyleyerek
özür diledi ve acele acele odasına çıktı. Yorulmuştu
ve yalnız kalmak istiyordu. Baron arabacının parası-
nı verdi, saatine baktı ve orada kalmış olan çocuğa hiç
aldırış etmeyerek hole doğru yürüdü. İnce, zarif omuz-
larını kaldırarak, Edgar'ın bir gün önce çok hoşlandığı
ve taklit etmeye çalıştığı o ahenkli yürüyüşü ile onun
önünden geçti. Onu sanki unutmuş, orada bir yabancı
gibi atlarla baş başa bırakmıştı.

Edgar her şeye rağmen âdeta taparcasına sevdiği
adamın bu şekilde davrandığını görünce içinde bir şe-
yin kırıldığını hissetti. Paltosuna bile sürünmeden, ne
de olsa ona karşı hiçbir suç işlememiş olan kendine bir

tek kelime söylemeden yanından çekip gitmesiyle kalbinde büyük bir ümitsizlik doğdu. Şimdiye kadar pek güçlkle hâkim olabildiği davranışını devam ettiremedi. Yeni takındığı vakarının suni ağırlığı omuzlarından düştü. Tekrar çocuklaştı, bir gün önceki gibi, daha önceleri her zaman olduğu gibi küçük, değersiz bir çocuk oldu. Elinde olmayarak hızlı ve titrek adımlarla Baron'un arkasından koştu. O merdiveni çıkmak üzereyken önüne dikildi. Gözyaşlarını güçlkle tutarak üzgün bir sesle:

“Artık beni hiç umursamıyorsunuz. Ben size ne yaptım? Niçin bana şimdi böyle davranıyorsunuz? Annem de öyle. Niçin beni hep yanınızdan uzaklaştırmak istiyorsunuz? Sizi rahatsız mı ediyorum, yoksa size karşı kötü hareketlerde mi bulunuyorum?”

Baron titredi. Bu ses onu utandırıyor, kalbini yumuşatıyordu. Çocuğun saflığına acıdı.

“Edgar, sen küçük bir delisin. Bugün benim sadece keyfim yok. Sen çok hoşlandığım sevimli bir çocuksun.”

Saçlarından dostça çekiyor, iri iri açılmış ıslak gözlerini görmemek için başını öte yana çeviriyordu. Oynadığı komedi onun için can sıkıcı olmaya başlamıştı. Bu çocuğun sevgisine böylesine aşağılık bir şekilde ihanet etmiş olmaktan dolayı gerçekten utanç duyuyordu. Bu ince hıçkırıklarla sarsılan ses ona çok dokunmuştu. İyilik sezilen bir tonla: “Haydi odana git,” dedi, “bu akşam barışacağız, göreceksin.”

“Ama annemin beni hemen yatmaya göndermesine müsaade etmeyeceksin, değil mi?”

Baron gülerek:

“Hayır, hayır Edy, merak etme!” dedi. “Şimdi odana çık. Benim, yemeğe inmek için giyinmem lazım.”

Bir an için Edgar’ın gönlü mutlulukla doldu. Fakat az sonra yüreğinin hızlı hızlı çarptığını hissetti. Dünden beri sanki birkaç yıl yaşlanmıştı. Yabancı bir konuk, göğsüne güvensizlik yerleşmişti.

Bekledi. Bu son denemeydi. Her üçü masaya oturmuşlardı. Saat dokuzu çaldı, fakat annesi onu yatmaya göndermedi. Şimdi de tasalanmaya başlamıştı: Bu konuda her zaman çok ciddi olan annesi niçin tam bugün daha geç kalmasına göz yumuyordu. Acaba Baron mu aralarındaki konuşmayı ona bildirmiş ve isteğini açıklamıştı? Arkadaşına, kendisini çok sevdiğini bütün bir açık kalplilikle söylemiş olmaktan şimdi yakıcı bir pişmanlık duydu. Birdenbire, saat onda annesi kalktı, Baron’dan müsaade istedi. Garip şey, Baron bu erken kalkışa hiç şaşırmış görünmüyordu. Hatta her zaman yaptığı gibi onu alıkoymaya da çalışmadı. Çocuğun göğsündeki çarpıntı daha da kuvvetlendi.

Hiçbir şeyin farkına varmamış gibi görünen Edgar, itiraz etmeden annesinin arkasından gitti. Fakat birdenbire gözleri hayretle açıldı. Annesini başının üstünden gülümseyerek Baron’a bakarken yakalamıştı. Bu bir sırila ilintili bir suç ortaklığı bakışıydı.

Demek ki Baron onu aldatmıştı. Annesi onun için böyle erken kalkmıştı. Ertesi gün kendilerini rahat bırakın diye bu gece onu bir güven duygusu içinde uyutmak istiyorlardı.

“Alçak!” diye mırıldandı.

“Ne diyorsun?” diye sordu annesi.

“Hiç!” dedi dişlerinin arasından. Şimdi kendisinin de bir sırrı vardı: Bu kindi, her ikisine karşı duyduğu sonsuz bir kin.

• • •

Edgar’ın tasası geçmemişti. Artık pek açık, belirli bir duygusu vardı: kin ve düşmanlık. Şimdi onları sıktığından emindi. Bunun için de onların yanında bulunmak kendisi için zalimce bir haz oldu. Onların rahatını kaçırmak, düşmanlığının bütün yoğunlaşmış kuvvetiyle karşılarına dikilmek fikrinin tadını çıkarıyordu. Dişlerini önce Baron’a gösterdi. O ertesi gün inip yanından geçerken kendisini “Servus Edy” diye içten selamlayınca, Edgar gözlerini kaldırmadan ve koltuğundan kalkmadan soğukça “Günaydın” diye mırıldanmakla yetindi. Baron annesinin aşağıda olup olmadığını sorunca da, ilgisiz bir tavırla, hep elindeki gazeteye bakarak, “Haberim yok” dedi.

Baron hayretle irkildi. Bu da ne demek oluyordu? “Galiba iyi uyuyamadın Edy, değil mi?” Her zamanki gibi durumu düzeltecek bir şaka arıyordu. Fakat Edgar ona, soğuk bir “Hayır” fırlatarak gene gazetesini okumaya daldı. Baron da omuzlarını kaldırarak “Aptal yaramaz” diye mırıldandı ve çekip gitti. Bu, savaşın başlangıcı oldu.

Edgar annesine karşı da soğuk bir nezaket gösterdi. Kendisini tenis seyretmeye göndermek için acemice yapılan bir teklifi sakın sakın reddetti. Yalancı gülümsemesi, hafifçe dudaklarını ısırması artık aldanmak istemediğini belirtiyordu. Yapmacıklı bir çekingenlik-

le, annesinin gözünün içine bakarak “Sizinle gezmeyi tercih ederim, anne” dedi. Bu karşılıktan kadının hiç hoşlanmadığı açıktı. Tereddüt etti, bir şey ararmış gibi göründü. Sonunda “Beni burada bekle, kahvaltıya gidiyorum,” diyerek kalktı.

Edgar bekledi. Fakat güvensizlik duygusu uyanıktı. İçgüdüsel bir kuşku ile iki suç ortağının her sözünde gizli ve düşmanca bir niyet arıyordu. Bu şüphe ona bazen kararlarını daha gözü açık olarak almasını sağlıyordu. İşte bunun için Edgar, kendisine söylenildiği gibi holde beklemek yerine yolda nöbet tutmayı tercih etti. Orada yalnız çıkış kapısını değil, aynı zamanda otelin bütün kapılarını gözetleyebilirdi. Çünkü bir aldatma kokusu sezmişti. Fakat artık kaçamayacaklardı. Cadde, Hindistan hikâyelerinde olduğu gibi bir odun yığınının arkasına saklandı. Aşağı yukarı yarım saat sonra, annesinin yan kapıdan çıktığını görünce memnurlukla gülümsedi. Elinde çok güzel bir gül demeti vardı ve arkasından da o alçak Baron geliyordu.

Her ikisi de çok şen görünüyorlardı. Ondan kurtulmuş ve sırlarını da saklamış oldukları düşüncesiyle çok mutluydular. Gülp konuşuyor, orman yoluna doğru inmeye hazırlanıyorlardı.

İşte şimdi görünmek sırası gelmişti. Edgar gizlendiği yerden çıktı. Sakin sakin, sanki tesadüf onu buraya göndermiş gibi, onlara doğru yürüdü. Tam zamanını seçmişti. Yanlarına gelirken onların şaşkınlığı karşısında keyiflenecek kadar vakit ayırmıştı. İki suç ortağı bozulmuş bir halde birbirlerine baktılar. Çocuk ağır ağır, yapmacıklı bir doğallıkla, alaycı bakışlarını

onlardan ayırmaksızın yaklaştı. Nihayet annesi: “Ah, sen burada mıydın Edy, seni otelde aradık,” dedi. Çocuk: “Ne kadar arsızca yalan söylüyor” dedi içinden. Fakat dudakları kımıldamadı. Beslediği kinin sırrını açığa vurmuyor, dişlerinin arasında kapalı tutuyordu.

Her üçü de birbirlerine bakarak kararsız duruyorlardı. Çok canı sıkılmış olan kadın, elindeki güzel güllerden birini yolarak kadere boyun eğmiş bir sesle: “Haydi, yürüyelim,” dedi. Hafif bir titreyiş, burun kanatlarını oynatıyordu. Bu onun kızgınlığının belirtisiydi. Edgar, bir şey söylemeden ve yerinden kımıldamadan havaya bakıyordu. İkisi yola koyulunca o da arkalarına takıldı. Baron onu kendilerini takipten vazgeçirmeyi denedi. “Bugün bir tenis maçı vardı, gördün mü?” diye sordu. Edgar ona umursamazlıkla baktı. Islık çalacakmış gibi dudaklarını yuvarlaklaştırmakla yetinerek karşılık vermedi. Bu onun, duygusunu açıklama tarzı idi. İyice bilenmiş olan kini, dişlerini göstermeye başlamıştı.

Onun istenmeyen varlığı iki suç ortağının üzerine bir kâbus gibi çöküyordu. Muhafızlarının önünde yürüyen esirler gibi yumruklarını sıkmış bir halde ilerliyorlardı. Doğrusu bu ya, çocuk aslında hiçbir şey yapmıyor, hiçbir şey söylemiyordu, ama araştırmacı bakışları, tutulmuş yaşlarla ıslanmış olan gözleri, her yaklaşma teşebbüsünü geri iten huysuzluğu ile onlar için gittikçe daha çekilmez bir kimse oluyordu. Böyle sürekli olarak gözetlenmekten öfkelenen annesi “Önden yürü,” dedi, “durmadan bacaklarımın arasında dolaşma, bu beni çok sinirlendiriyor!” Edgar dinledi,

fakat birkaç adım attıktan sonra geri dönerek onları bekledi. Arkada kalınca da Faust'un kara finosu gibi, mefistovari bir bakışla onları sararak ve çevrelerinde onların hapsedildiklerini hissettikleri bir ağ örerek yürümeye başladı.

Çocuğun saldırgan sessizliği bir asit gibi huzurlarını kemiriyordu. Sorucu bakışları kelimeleri dudaklarında donduruyordu. Baron kur yapmaya artık cesaret edemiyor, bu kadının bir kere daha elinden kaçtığını ve o kadar güçlkle içinde tutuşturmuş olduğu arzusunun bu bezdirici ve sevimsiz çocuğun verdiği korku yüzünden soğuyacağını öfkeyle hissediyordu. Tekrar tekrar söze başlamak istiyor, fakat her seferinde konuşması yarıda kalıyordu. Sonunda üçü de ağaçların hışırtılarını ve kendi adımlarının can sıkıcı seslerini dinleyerek yürümekten başka bir şey yapamadılar.

Her üçünün de içini kin sarmıştı. Aldatılmış olan çocuk, hor görülen küçük kişiliğine karşı duydukları aciz öfke ile çok rahatsız olduklarını zevkle seyrediyordu. Alaycı bakışı Baron'un son derece bozulmuş olan yüzünü zaman zaman şöyle bir süzüp geçiyordu. Onun, yüzüne karşı fırlatmamak için çabalamakta olduğu kelimeler homurdandığını görüyordu. Annesinin kızgınlığının da gittikçe arttığını, kendisini uzaklaştırmak için bir vesile aramakta olduğunu şeytanca bir sevinçle fark ediyordu. Ama düşmanlığı öyle hesaplıydı ki onlara hiç fırsat vermiyor, göz açtırmıyordu. Annesi birdenbire:

“Dönelim,” dedi.

Artık kendini tutamayacağını, bir şey yapması gerektiğini, bu işkence altında içinden bağırarak geldiğini hissediyordu. Edgar sakince “Çok yazık,” dedi, “hava öyle güzel ki...”

İkisi de çocuğun alay ettiğini anladılar, fakat bir şey söyleme cesaretini bulamadılar. Zira bu iki günlük zorba, kendi kendine hâkim olmayı pek güzel öğrenmişti. Yüzünün hiçbir çizgisi o keskin alaycılığını açığa vurmuyordu.

Tek kelime söylemeden dönüp yol boyunca yürüdüler. Çocukla annesi yalnız kaldığı zaman dahi kadının öfkeden titrediği görülüyordu. Şemsiyesini, eldivenlerini bıraktı. Edgar onun sinirlerinin iyice gerilmiş olduğunu ve parlamak için fırsat aradığını anlamıştı. Onu daha da kızdırmak için orada kaldı. Annesi gidiyor, geliyor, oturuyor, kalkıyor, tekrar oturup parmaklarıyla masanın üzerinde trampet çalıyordu. Sonunda dayanamayarak atıldı: “Saçlarını hiç taramadın mı? Nasıl bir çocuksun? Herkesin önüne bu şekilde çıkmak bir rezalettir. Bu yaşta utanmıyor musun?” Edgar bir şey söylemeden taranmaya gitti. Dudaklarının alaycı titremesi ile buz gibi ve inatçı sessizliği kadını deliye çeviriyordu. Yeniden saldırmak istedi: “Yürü, odana git!” diye bağırdı. Onun yanında bulunmasına dayanamıyordu artık. Çocuk gülerek çıktı.

İkisi de onun karşısında çok huzursuzlardı. Baronla annesi onunla bir arada bulunmaktan, gözlerinin amansız bir sertlikle üzerlerine çevrilmiş olduğunu hissetmekten sanki dehşete kapılıyorlardı. Onlar ne kadar rahatsızlanırsa çocuğun gözleri de o kadar

memnunlukla parlıyor, sevinci daha da kışkırtıcı oluyordu. Edgar, çocuklardaki o hemen hemen hayvani zalimlikle, savunmasız rakiplerine azap veriyordu.

Baron henüz kızgınlığını dizginleyebiliyordu. Çünkü çocuğa yeni bir oyun oynamaktan ümidini kesmemişti. Yalnız bunun zamanını tasarlıyordu. Fakat annesi kendine hâkim olma gücünü gittikçe yitiriyordu. Onun için çocuğu azarlayabilmekten başka bir teselli yoktu. Sofrada sert bir tonla: “Çatalınla oynama!” diye bağıırıyordu. “Sen çok arsız bir çocuksun, büyüklerin yanında oturmaya layık değilsin.” Edgar bu azarlamalara karşı başı biraz yana eğilmiş olarak kıs kıs gülüyordu. Bu bağıırıp çağırmaların ümitsizlikten ileri geldiğini biliyor ve iki suç ortağının bu şekilde kendilerini belli etmiş olmasından zevk ve gurur duyuyordu. Bakışları bir hekimin bakışları kadar durgundu. Eski-den olsa belki onları kızdırmak için birçok kötü hareket yapardı. Ama insan, içinde bir kin tutunca nasıl davranması gerektiğini çabuk öğreniyor. Şimdi sadece susmakla yetiniyordu. Susuyor, susuyor, annesinin bu susmadan sıkılarak bağıırmaya başlayacağı ana kadar sesini çıkarmıyordu.

Kadın bu duruma dayanamıyordu. Yemekten sonra kalktıkları zaman, Edgar o pek doğal hareket tarzı ile arkalarına takılmak isteyince, içinde birdenbire şiddetli bir patlayış oldu. Kendini tutamadı ve ağzına geleni söyledi. Çocuğun bu sırnaşıkça davranışından azap içinde kıvranarak sineklerden canı yanan bir at gibi şaha kalktı. “Üç yaşındaki bir çocuk gibi arkamdan koşmakta ne buluyorsun? Hep eteklerimin dibin-

de olmanı istemiyorum. Büyükler arasında çocukların yeri yoktur. Bunu iyice bil. Biraz yalnız eğlensene. Bir şey oku, ya da ne istersen yap. Fakat beni rahat bırak. Çevremde dolaşıp durmanla ve o pis huysuzluğunla beni sinirlendiriyorsun.”

Nihayet çocuk ondan beklediği şeyi almış, bu itirafı koparmıştı.

Edgar gülümsedi, oysa annesi ile Baron sıkılmış görünüyordular. Kadın döndü ve daha uzağa gitmek ister gibi yaptı. Hoşnutsuzluğunu çocuğa açıklamış olmanın dolayı kendi kendine kızıyordu. Fakat Edgar sadece kuvvetli bir şekilde şunu söylemekle yetindi:

“Babam yalnız gezmemi istemiyor. Babam benden, ihtiyatsız hareket etmeyeceğime ve senin yanında kalacağıma dair söz aldı.”

“Babam” kelimesinin üzerine basmıştı, çünkü daha önce bu sözün onların üzerinde felce uğraticı bir etki yapmış olduğunu görmüştü. Demek ki babası da, o bile, herhangi bir şekilde esrara karışmış olmalıydı. Şüphesiz ki bu iki suç ortağı üzerinde gizli bir tesiri vardı; çünkü yalnız adının geçmesinin bile onları sıktığı, tasalandırdığı görülüyordu. Bu kez de hiç karşılık vermediler. Silahları bırakıyorlardı. Annesi Baron’la önde yürüyor, arkalarından Edgar geliyordu. Fakat onda bir hizmetçi silikliği yoktu; aksine o, bir gardiyan gibi sert, ciddi ve amansızdı. Onların silkip atmaya çalıştıkları, ama bir türlü kıramadıkları zinciri şangırdatıyordu. Kin, onun çocuk kuvvetlerine metinlik vermişti. O her şeyden habersiz görünen çocuk, bu sırla avuçları içine sımsıkı hapsedtiği iki hasmından daha kuvvetliydi.

Vakit çabuk geçiyordu. Baron burada ancak birkaç gün daha kalabilecekti ve bundan faydalanmak istiyordu. Her ikisi de, öfkelenmiş olan çocuğun inadına dayanmanın boşuna olduğunu hissediyorlardı. Hatta bayağı bir çareye başvurmaya, kaçmaya karar verdiler. Bu onun zulmünden bir iki saat kurtulmak olurdu. Annesi Edgar'a:

“Bu taahhütlü iki mektubu postaya götür!” dedi.

İkisi de holde idiler ve Baron dışarıda bir faytonun sürücüsü ile konuşuyordu.

Edgar güvensizlikle iki mektubu aldı. Annesinin işlerini hep otel hizmetçilerinden birinin yapmakta olduğunu biliyordu. Acaba kendisine karşı gene bir oyun mu tertipliyorlardı?

Bir tereddüt anı geçirdi, sonra sordu:

“Beni nerede bekleyeceksiniz?”

“Burada.”

“Doğru mu?”

“Evet.”

“Ama gitmeyeceksiniz. Ben gelinceye kadar burada, holde kalacaksınız!”

Üstünlük duygusu içinde, annesiyle şimdiden emredici bir tonda konuşmaya başlamıştı. Önceki günden beri çok şey değişmişti.

Sonra iki mektubu götürmek için çıktı. Kapıdan Baron'un yanından geçti. İki günden bu yana onunla ilk olarak konuştu:

“Bu iki mektubu götürüp gelmekten başka işim yok. Annem bekliyor. Rica ederim, ben gelmeden önce gitmeyiniz.”

Baron geçmesi için süratle çekilerek: “Evet evet, hiç korkun olmasın,” dedi. Edgar postaneye yollandı. Orada beklemek zorunda kaldı. Daha önce gelen bir adam, memura bir sürü can sıkıcı şeyler soruyordu. Nihayet görevini bitirebildi ve makbuz elinde çabucak döndü. Tam zamanında yetişmişti. Annesi ile Baron aceleyle faytona binmişlerdi.

Öfkeden donup kalmıştı. Onlara fırlatmak için az daha yerden taşlar toplayacaktı. Demek ki kendisinden kurtulmuşlardı. Ama ne kabalıkla, ne iğrenç bir yalanla. İki gündür annesinin yalan söylemekte olduğunu biliyordu. Fakat verdiği kesin bir sözü küstahça bozmuştu. Bu olay, içindeki son güven kalıntısını da silip götürdü.

Hayat onun için anlaşılmaz bir hal alıyordu. Şimdi arkalarında gerçeğin bulunduğunu sandığı sözlerin, en ufak bir üfleme ile patlayan sabun kabarcıklarından daha değerli olmadığını görüyordu. Fakat yetişkin insanları, bir çocuğu aldatmaya sürükleyen ve caniler gibi kaçırtan bu sır nasıl bir korkunç sır olabilirdi. Okuduğu kitaplarda insanlar para, kudret ya da ülkeler ele geçirmek için aldatıyorlar, adam öldürüyorlardı. Fakat burada onları harekete geçiren neydi? Her ikisi de ne istiyorlardı? Niçin onun önünde gizleniyorlardı? Yüz türlü yalan altında ne saklamak istiyorlardı? Kafasını yorup duruyordu. Belirsiz bir şekilde çocukluğun bu sırrın arkasına kapatılmış olduğunu, bir kere ona nüfuz edilince, nihayet büyük bir kimse, bir erkek olacağını hissediyordu. Ah! Bu sırrı öğrenmek! Fakat açık bir şekilde düşünmesi imkânsızdı. İkisinin kaçtı-

ğını görmekten duyduğu sonsuz öfke onu eritip bitiriyor, zihnini karmakarışık ediyordu.

Koşarak ormana doğru gitti. Kimsenin kendini göremeyeceği çalılıkların loşluğu içine varır varmaz “Yalancılar, ikiyüzlüler, alçaklar!” diye bağırarak sel gibi, yakıcı gözyaşları dökmeye başladı. Boğulmamak için bu hakaretleri her ne pahasına olursa olsun haykırması gerekiyordu. Büyük bir kimse olduğunu hayal ederek bir çocuk çabası ile tutmuş olduğu son günlerdeki keyifsizliği, sabırsızlığı, öfkesi ve kini, göğsünü çatlatcak gibi sıkıyor ve gözyaşları bunları silip götürüyordu. Bu, çocukluğunun son ağlama krizi, en vahşisi idi. Son defa olarak, bir kadın gibi kendini gözyaşlarının hazzına bırakıyordu. Bu frensiz büyük öfke saatinde, içinde güven olarak, aşk olarak, inanç olarak ve saygı olarak ne varsa ona ağladı, bütün çocukluğuna ağladı.

Edgar otele bambaşka bir kimse olarak döndü. Durgun ve düşünceliydi. Önce odasına gitti, suç ortaklarına gözyaşı izlerini görmek sevincini vermemek için yüzünü ve gözlerini iyice yıkadı. Sonra intikamını almaya hazırlandı. Hiçbir sinirlilik göstermeden sabırla bekledi.

Kaçakların arabası geldiğinde hol çok kalabalıktı. Bazı baylar satranç oynuyorlar, bazıları gazete okuyorlar, kadınlar gevezelik ediyorlardı. Çocuk hiçbir hareket yapmadan onların arasına oturmuştu. Biraz solgundu ve bakışları titriyordu. Annesiyle Baron onu böyle birdenbire görmekten biraz canları sıkılmış bir halde kapıdan girdiler, önceden hazırlanmış özrü kekelemek üzere iken, çocuk sakın bir şekilde karşılıklarına dikildi ve bir güvensizlik edası içinde: “Bayım size bir

şey söylemek istiyorum,” dedi. Baron keyfinin kaçtığı-nı hissetti. Burada suçüstü yakalanmış bir suçlu gibiy-di. “Olur, olur, bir dakika.”

Fakat Edgar sesini yükseltti ve herkesin işitmesi için net ve keskin bir tonla: “Sizinle şimdi konuşmak istiyorum,” dedi. “Siz çok yakışık almayan bir şekilde hareket ettiniz. Bana yalan söylediniz. Biliyorsunuz ki annem beni bekliyordu, siz...”

Bütün gözlerin üzerine çevrilmiş olduğunu gören annesi:

“Edgar!” diye haykırarak çocuğun üzerine atıldı.

Fakat o, annesinin, sesini bastırmak istediğini gö-rünce, birdenbire olanca kuvvetiyle bağırmaya başladı.

“Herkesin içinde bunu size tekrarlıyorum. Siz iğ-renç bir şekilde yalan söylediniz. Bu bir bayağılıktır, alçakça bir harekettir.”

Baron sapsarı olmuştu, herkes gözlerini ona dik-mişti. Bazıları gülümsüyorlardı.

Annesi heyecandan titreyen çocuğu yakaladı, bo-ğuk bir sesle: “Derhal odana git,” dedi, “yoksa seni bu-rada herkesin önünde pataklarım.”

Fakat çocuk sakinleşmişti. Bu şekilde öfkelenmiş olduğundan dolayı kendi kendine kızıyordu. Kendi ha-linden memnun değildi, zira, aslında soğuk bir şekilde Baron’u kızdırmak istiyordu. Fakat öfkesi, arzusuna baskın çıkmıştı. Hiç acelesiz, sakin sakin merdivene doğru yöneldi.

Annesi hâlâ: “Bayım küstahlığını bağışlayınız. Bi-liyorsunuz, sinirli bir çocuk” diye kekeliyordu. Çev-resinde bulunan ve onu biraz alaycı bakışlarla süzen

insanlardan utanmıştı. Dünyada en hoşlanmadığı şey skandaldı. Hiçbir şey olmamış gibi hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Hemen kaçıp savuşmak yerine önce görevliye doğru gitti, kendisine mektup olup olmadığını sordu ve onunla gereksiz şeylerden konuştu. Sonra çok doğal davranmaya çalışarak odasına çıktı. Fakat giderken arkasında bir fısıltılar ve boğuk gülmeler dalgası bırakıyordu.

Kapıyı çok yavaşça açtı. Çocuk oradaydı, sakın ve soğuk bir şekilde oturuyordu. Gözlerinde hiçbir korku, hatta hiçbir merak duygusu okunmuyordu. Kendinden pek emin görünüyordu. Kadın mümkün olduğu kadar şefkatli bir tonla:

“Edgar, ne oldu sana?” diye başladı. “Senin yerine, ben utandım. Büyük bir kimseye karşı bu şekilde hareket etmek için ne kadar kötü yetiştirilmiş olmalısın. Hemen git Baron’dan özür dile.”

Bunun üzerine Edgar, pencereden baktı. Karşısındaki ağaçlara söylüyormuş gibi “Hayır” dedi. Çocuğun cesareti annesini şaşırtmaya başlıyordu.

“Neyin var Edgar? Her zaman olduğundan bambaşkasın. Seni artık tanıyamıyorum. Sen konuştuğun herkesin karşısında zeki ve nazik davranıyordun. Birdenbire içine şeytan girmiş gibi hareket etmeye başladın. Baron’a karşı bu tavrı takınmanın sebebi ne? Oysa onu seviyordun. Onun da seninle arası çok iyiydi.”

“Evet, çünkü seninle tanışmak istiyordu.”

Kadın canının sıkıldığını hissetti.

“Ne saçmalıyorsun! Kafandan neler geçiyor? Böyle şeyleri nasıl düşünebilirsin?”

Fakat çocuk öfkелendi:

“O bir yalancıdır, bir düzenbazdır. Yaptıkları hep hile ve alçaklık. Seninle tanışmak istedi, işte bunun için bana karşı sevimli davrandı. Bana bir köpek vermeyi vadetti. Sana ne vaatte bulunduğunu ve niçin sana bu kadar iltifat ettiğini bilmiyorum. Fakat senden de bir şey istiyor anne, bundan eminim. Yoksa bu kadar nazik, bu kadar sevimli davranmazdı. O kötü bir adamdır, yalan söylüyor. Ona iyi bak, ne kadar sahte tavırlı olduğunu görürsün. Ah! Ondan, o alçak, o yalancı, o hain adamdan nefret ediyorum.”

“Fakat Edgar böyle şeyleri nasıl söyleyebilirsin?”

Kadın bocalıyor, ne karşılık vereceğini bilemiyordu. İçinde çocuğa hak veren bir duygu doğuyordu.

“Evet, o bir haindir. Bunu söylemekten vazgeçmeyeceğim. Bunu sen de anlamalıydın. Niçin benden korkuyor? Benim önümde niçin saklanıyor? Çünkü duygularını keşfettiğimi, kendisini iyi tanımış olduğumu biliyor.”

“Bu şekilde nasıl konuşabilirsin? Böyle şeyleri nasıl söyleyebilirsin?”

Kadının bulabildiği bütün karşılık buydu. Sanki beyni durmuştu. Kanı çekilmiş dudakları hep aynı kelimeleri kekeliyordu. Aniden müthiş bir korkuya kapıldı. Doğrusu, çocuktan mı, yoksa Baron’dan mı korktuğunu bilemiyordu.

Edgar sözlerinin annesi üzerinde etki yaptığını gördü, Baron’a karşı beslediği kin ve düşmanlık içinde, onu bir müttefik yapmak için kendi yanına kazanmaya girişti. Tatlı bir tavırla annesine doğru yürüdü, kolunu

tuttu ve duyduğu heyecanın etkisi altında okşayıcı bir ton alan sesiyle:

“Anne,” dedi, “herhalde sen de onun niyetlerinin kötü olduğuna dikkat etmişsindir. Seni bambaşka bir kimse yaptı. Değişen ben değilim, sensin. Sadece seninle yalnız kalmak için, seni bana karşı kızmaya kıışkırttı. Eminim ki seni aldatmak istiyor. Sana ne vadettiğini bilmiyorum. Yalnız vaadini tutmayacağını biliyorum. Ona inanmasan iyi edersin. İnsan birini aldatırsa, herkesi aldatır. O güvenilemeyecek kötü bir insandır.”

Bu yumuşak ve âdeta ağlamaklı ses Edgar’ın annesinin kalbinden çıkıyor gibiydi. Önceki günden beri onun içinde aynı şeyleri, gittikçe baskısını arttıran bir şekilde ona aynı şeyleri söyleyen bir his doğmuştu. Fakat bu çocuğa hak vermekten utanıyordu. Ve başkaları gibi, pek kudretli bir duygunun sıkıntısından kurtulmak için sertliğe başvurdu; şunları söyleyerek karşı durdu:

“Çocuklar böyle şeyleri anlamazlar. Sen burnunu sokma. Sen sadece dürüst hareket etmeye bak. Hepsi bu, anladın mı?”

Edgar’ın yüzü gene o buz gibi halini aldı ve sertçe:

“Nasıl istersen,” dedi, “ben sana haber verdim.”

“Demek ki özür dilemek istemiyorsun?”

“Hayır.”

Odada karşı karşıya duruyorlardı. Anne otoritesinin söz konusu olduğunu hissediyordu.

“Yemeklerini odanda yalnız başına yiyeceksin. Soframıza ancak ondan af diledikten sonra gelebilirsin. Sana nasıl davranman gerektiğini öğreteceğim. Ben

izin vermeden odandan bir yere çıkmayacaksın, anladın mı?”

Edgar gene gülümsemekle yetindi. Bu alaycı gülümseme artık yapacak başka şey olmadığını gösteriyordu. İçinden, kendine çok kızmıştı. Bir kere daha bu yalancı kadına kalbini açması, ona bir şeyi haber vermesi kendisi için bir budalalıktı.

Annesi ona hiç bakmadan acele ile çıktı. Onun acı bakışından çekiniyordu. Çocuğun gözlerinin açıldığını, ne bilmek, ne de işitmek istediği şeyleri ona söylemeye başladığını hissettiği andan beri, Edgar onun için bir rahatsızlık sebebi olmuştu. Onda sanki kendi iç sesinin yankısını buluyordu. Bu konuşan onun vicdanı idi. Benliğinden ayrılıp bu uyararak, alay ederek yanında gezdiğini gördüğü çocuk şekline, kendi çocuğu şekline girmişti. Şimdiye kadar bu çocuk bir oyuncak, bir süs, sevgili, candan, bazen de sıkıcı, fakat daima yaşayışının ahengine uymuş bir şey olarak hayatına bağlanmıştı. İlk defadır ki bu “şey” şahlanıyor ve iradesine meydan okuyordu. Şimdi çocuk aklına geldikçe, içinde ona karşı bir çeşit kin doğuyordu.

Bununla birlikte, merdivenlerden inerken, kendi göğsünden çıkıyormuş gibi gelen bu çocukça sesi işitiyordu: “Ona güvenmezsen iyi edersin.” İçindeki bu uyarmayı bastıramıyordu. Gözlerinin önünde bir ayna pırıldadı. Sorucu, derin, gittikçe daha derin bir bakışla, dudaklarının hafif bir gülümseme ile açıldığını, alaycı bir kelime heceleyecekmiş gibi genişlediğini görünceye kadar gözlerini oradan ayırmadı. İçindeki ses yankılanmaya devam ediyordu. Fakat bu boşuna kuruntuyu

kendinden uzağa fırlatıyormuş gibi omuzlarını silkti, aynaya son ve kesin bir göz attı; robunu kaldırdı ve son altın lirasını masaya yuvarlayıp çınlatan bir kumarbazın kararlı jesti ile aşağı indi.

• • •

Edgar’a tutuklu bırakıldığı odada yemeğini getiren otel garsonu kapıyı kapadı. Arkasından kilidin şıkırdadığı işitildi. Çocuk öfkeyle kalktı. Muhakkak ki annesinin emri üzerine buraya azgın bir hayvan gibi kapatılmıştı. Kafasında sürekli bir araştırma faaliyeti başladı:

“Ben burada uzakta tutulurken, aşağıda acaba neler dönüyor? İkisi gene ne oyunlar tertipliyorlar? Sonunda büyüklerin her yerde ve her zaman sakladıklarını hissettiğim, fakat önümde geceleyin kapılarını kapadıkları, ansızın kendilerine yaklaşıp önemsiz bir konuşma ile maskeledikleri için öğrenemediğim o büyük sır, ben yokken aşağıda meydana çıkacak mı? Ah! Kaç gündür bana her yerde pek yakın olan bu sır, hemen hemen elimin uzanabileceği noktada, ama ona bir türlü erişemiyorum. Onu avuçlarıma içine almak için ne yapmalıyım? Babamın kitaplığından kitaplar almış okumuştum. Bütün bu hayret verici şeyler onlarda vardı, yalnız nasıl olduklarını iyi anlayamıyordum. Bu sırrı bulmak için koparılması gereken bir mühür var. Bu belki bende, belki başkalarında. Hizmetçi kadına sormuş, bu kitapların bazı kısımlarını bana açıklaması için yalvarmışım. Fakat benimle alay etmişti. Öğrenme açlığı içinde olup da kimseye bir şey soramamak

ne acıdır. Böylece büyüklerin önünde budalalıktan başka bir şey yapmamak, faydasız bir kimse olmaktan ileri gidemeyerek her zaman gülünç duruma düşmek kadar korkunç ne vardır. Fakat onu öğreneceğim, bu sırrı mutlaka öğreneceğim, bunu hissediyorum. Çok geçmeden öğreneceğim. Bir kısmı şimdiden ellerimin içinde, tümüne sahip olmadan onu bırakmayacağım.”

Birisinin gelmekte olduğu duygusuna kapılarak kulak kabarttı. Ağaçlar arasında dolaşan hafif bir rüzgârın çıkardığı hışırtılardan başka bir ses işitmedi. Ayın sert bir ayna gibi yansıtarak gönderdiği ışıklar dalların arasından kırılarak parça parça dökülüyorlardı.

“İkisi hiç de iyi bir şey tasarlamıyorlar. Yoksa beni başlarından savmak için bu kadar aşağılık yalanlar aramaya çalışmazlardı. Bu alçaklar şimdi, elbette bana gülüyorlar. Benden nihayet kurtulmuş olduklarından dolayı memnunar. Fakat son gülen iyi gülecek.

“Burada hapsolup kalmak, arkalarına takılıp her birinin hareketlerini gözetlemek yerine onlara serbest bir saniye vermek benim için ne büyük bir budalalık. Büyüklerin ileriye görmediklerini biliyorum. Bütün hayatımız boyunca bizim hep küçük çocuk kalacağımızı ve akşamları hep uyuyacağımızı sanıyorlar. İnsanın tetikte bulunduğu halde uyur gibi yapabileceğini, çok zeki olduğu halde bir aptal tavrı takınabileceğini unuttuyorlar. Son olarak teyzemin bir çocuğu olduğunda onu uzun zamandır bekliyorlardı; oysa yalnız benim önümde bu kendileri için gerçek bir sürprizmiş gibi hayret etmiş göründüler. Fakat bundan benim de habirim vardı. Çünkü haftalarca önce, benim uyumakta

olduğumu sandıkları bir akşam konuşurlarken işitmiştim. İşte bu sefer de bu alçakları şaşırtacağım. Ah! Kapıları dinleyebilseydim. Onları gizlice gözetleyebilseydim. Şimdi kendilerini iyice saklanmış sanıyorlar. Acaba zili çalamaz mıyım? Oda hizmetçisi kadın gelir açar ve ne istediğimi sorar. Eğer gürültü yaparsam tabakları kırarsam gelip gene açarlar. Bu andan faydalanarak kaçır, gidip onları gözlerim, Fakat hayır böyle istemiyorum. Kimse onların bana yaptıkları bu aşağılık muameleyi görmemeli. Bunu göstermeyecek kadar gurur sahibiyim. Yarın onlara ne yapacağımı bilirim.”

Aşağıda bir kadın kahkahası çınladı. Edgar titredi: Bu annesi değil miydi? Evet, gülebiliyor, onunla alay edebiliyordu. Zavallı yaramazı can sıkıcı olunca kilit altına koyuyorlar, kirli bir çamaşır bohçası gibi bir köşeye atıyorlardı. İhtiyatla pencereden sarktı. Bu o değildi. Bir delikanlıya takılan tanımadığı taşkın genç kızlardan biriydi.

O zaman pencerenin çok yüksek olmadığını fark etti, onu yerden ayıran mesafe pek azdı. Hemen aklına pencereden atlayıp onları gözetlemeye gitmek geldi. Şimdi kendilerini tamamen yalnız sanıyorlardı. İçini ateşli bir sevinç kapladı. Çocukluğun o yakan sırrını şimdiden avuçları içinde hisseder gibi oldu. İçinden titrek bir ses “Çabuk çık, çabuk çık,” diyordu. Tehlike yoktu. Kimse geçmiyordu. Kaşla göz arasında atladı; çakıllar hafifçe şıkırdadı. Kimse bir şey işitmedi.

Bu son iki gün boyunca onları gözetlemek kendisi için hayatının en tatlı zevklerinden biri olmuştu. Şimdi ışık parçaları vuran yerlerden dikkatle kaçınarak

otelin çevresinden kayarken, hafif bir endişe ürpertisi ile karışık bir haz duyuyordu. Yüzünü ihtiyatla cama yapıştırarak önce yemek odasına baktı. Her zaman oturdukları yer boştu. Onlarla koridorlarda burun buruna gelmek korkusuyla otelin içine girme tehlikesini göze alamadı. Hiçbir yerde onları göremedi. Ümidini kesmeye başladığı anda kapının eşiğinde iki gölge belirdiğini fark etti. Ürperdi ve karanlığın içinde iyice büzüldü. Annesi, ayrılmaz yol arkadaşı olan Baron'la birlikte çıkıyordu. Demek ki tam zamanında gelmişti. Ne diyorlardı. Anlayamıyordu. Çok alçak sesle konuşuyorlardı ve rüzgâr ağaçlarda fazla uğultu yapıyordu. Fakat birdenbire annesinin güldüğünü işitti. Bu bilmediği bir gülüştü. Sinirli ve tahrik edilmiş, gıdıklanan bir kimseninki gibi garip bir surette keskin, tanımadığı birininki gibi çocuğa yabancı ve onu korkutan bir gülüştü. Güliyordu. Demek ki tehlikeli bir şey yoktu, ondan sakladıkları derecede önemli ve olağanüstü bir şey yoktu. Edgar biraz hayal kırıklığına uğradı.

Fakat niçin otelden çıkıyorlardı? Şimdi gece vakti yalnız olarak nereye gidiyorlardı? Şüphesiz ki yukarıda dev kanatlı rüzgârlar koşuşuyordu, zira bir dakika önce henüz durgun ve ışıklarla pırıl pırıl olan gökyüzü birdenbire kararmıştı. Görünmez ellerin fırlattığı kara çarşafı ayı örtmüş, gece, insanın yolunu göremeyeceği kadar kapkaranlık olmuştu. Fakat mehtap birdenbire kurtuldu ve bir gümüş çağlayanı, görüntü üzerine boşandı. Kâh örtünen, kâh açılan, bir kadının işvesi gibi esrarlı ve tahrik edici olan bu aydınlık ve karanlık oyunu devam etti. Görüntünün ışıklı gövdesini tekrar

açtığı bir anda, Edgar yolun ortasında Baron'la annesinin yürüyen silüetlerini fark etti. Daha çok, buna tek bir silüet denilebilirdi. Çünkü derin bir korkuya kapılmış gibi birbirlerine çok yapışmış bir halde yürüyorlardı. Ama nereye gidiyordu bu iki suç ortağı? Çamlar iniliyordu. Ormanda “Vahşi Avcı” ile yanındakilerin alabildiğine koşması gibi endişe verici bir kaynaşma vardı. Edgar kendi kendine “Onları takip edeceğim” dedi, “Rüzgârın ve ormanın bu gürültü patırtısı içinde benim ayak seslerimi işitemezler.” Onlar geniş ve açık yolun yokuşunu inerlerken, çocuk ormana saklanmış, onlara hâkim bir durumda, bir ağaçtan bir ağaca, bir gölgeden bir gölgeye kayarak kovalamaya başlamıştı. Onları inatçı, amansız bir şekilde, kendisini işitmelerine engel olduğu için rüzgâra şükrederek, ama onların sözlerini de alıp götürdüğü için lanetler savurarak takip ediyordu. Onların konuşmalarını bir duyabilseydi, sırrı öğrenmiş olacağından emindi.

İkisi hiçbir şeyden şüphelenmeyerek aşağı iniyorlardı. Bu ıssız ve gürültülü gecenin koynunda yalnız kalmış olmaktan dolayı çok mutluydular ve kendilerini gittikçe artan coşkunlukları içine bırakıyorlardı. Bir sürü ağacın oluşturduğu karanlık içinde, her adımlarının takip edilmekte olduğunu, kin ve merak dolu bir çift gözün kendilerini bir saniye bile rahat bırakmadığını hatırlarına bile getirmiyorlardı.

Birdenbire durdular. Edgar da hemen durdu ve bir ağaca yapıştı. İçini kızgın bir korku kapladı. Şimdi bir yarım dönüş yapıp ondan önce otele varırlarsa, kendisi onlar gelmeden odasına çıkamazsa ne olurdu? O zaman

her şey bozulurdu; onların daima kendisini denetlediğini biliyordu. Onun için çok önemli olan sırrı öğrenmeyi artık hiç ümit edemezdi. Fakat iki gezinti arkadaşı kararsız gibi göründüler. Bereket versin ay ışığı vardı ve çocuk her şeyi pek açık görebiliyordu. Baron parmağıyla karanlığa gömülmüş, vadiye inen bitişik küçük bir yolu gösteriyordu. Oraya ay, beride ana yol üzerinde olduğu gibi bir aydınlık seli yaymıyor, fakat çalı kümeleri arasından bazı ışık damlacıklarının ve garip hüzmelerin sızmasına müsaade ediyordu. Edgar titreyerek: “Niye oraya inmek istiyorlar?” diye kendi kendine sordu. Annesi hayır der gibi görünüyordu, fakat öteki konuşmaya başladı. Yaptığı hareketlerden Edgar, Baron’un ısrar etmekte olduğunu anlayabiliyordu. Bu adam annesinden ne istiyordu? Kitaplarından zihnine adam öldürme ve kaçırma sahneleri, karanlık cinayet anıları geldi. Muhakkak ki adam onu öldürmek istiyordu ve onu bu ıssız yere çekmek için kendisini yanlarından uzaklaştırmışlardı. Bağırarak imdat istemesi gerekmez miydi? Boğazından bir haykırış yükselmek üzereydi; fakat kurumuş dudaklarından hiçbir ses çıkaramadı. Sinirleri heyecanla gerilmişti, güçlkle ayakta durabiliyordu. Kendini saran dehşet içinde dayanacak bir nokta aradı, ellerinin arasında bir dal çatırdadı.

İki silüet ürkmüş bir şekilde geriye döndüler ve gözleriyle ormanın karanlığını delmeye çalıştılar. Ağaca daha sıkıca yapışmış, kollarını küçük vücudu boyunca sarkıtmış, karanlığın derinliği içine iyice gömülmüş olan Edgar kıpırdamadan durdu. Artık bir ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Fakat her şeye rağmen

yatışmış görünmüyorlardı. Annesi endişeli bir sesle “Dönelim” dedi. Kendi de kaygılanmış olan Baron kabul etti. Birbirlerine sarılmış olarak topukları üzerinde ağır ağır döndüler. Onların iç rahatsızlığı Edgar için bir zevk kaynağı oldu. Dalların örtüsü altında dört elle, parmakları kanayarak ormanın dönemecine kadar süründü. Oradan, bacaklarının bütün gücüyle, soluğu kesilircesine otele kadar koştu.

İçeriye girince bir iki sıçrayışta merdivenin başına vardı. Bereket versin anahtar kilidin üzerinde duruyordu. Kapıyı açıp odaya girerek kendini yatağın üzerine atması bir saniyelik iş oldu. Orada birkaç dakika hareketsiz durmak zorunda kaldı. Zira kalbi göğsünün içinde, bir çan tokmağı gibi şiddetle çarpıyordu.

Sonra cesaretini toplayarak kalktı, pencereye dayanıp onların dönmesini beklemeye başladı. Yavaş yavaş yürüdükleri muhakkaktı. Edgar karanlığa gömülü olan dört yol ağzını ihtiyatla gözetliyordu. Şimdi onların ağır ağır ilerlediklerini görüyordu. Elbiseleri ay ışığında parılıyordu. Bu yeşil ışık içinde birer hayaleti andırıyorlardı. Çocuk birdenbire gerçekte onun bir katil olup olmadığını ve gözetlemesinin korkunç bir olayı önleyip önlemediğini kendi kendine dehşetle sordu. Tebeşir gibi bembeyaz olan yüzlerini net bir şekilde görüyordu. Annesinin yüzünde onda hiç görmediği bir sevinç ifadesi vardı. Baron aksine memnun görünmüyordu. Elbette öyle olacaktı, çünkü planı başarısızlığa uğramıştı.

Şimdi çok yakında idiler. Aşağı yukarı tam otelin önüne gelince ancak birbirlerinden ayrıldılar. Acaba

gözlerini onun bulunduğu kata kaldıracaklar mıydı? Hayır, ne biri, ne öteki ondan yana baktı. Çocuk vahşi bir öfke ile “Beni unuttular!” diye düşündü. Aynı zamanda içinde bir gizli zafer duygusu doğmuştu. “Fakat ben sizi unutmadım, siz şüphesiz benim uyuduğumu ya da hiç var olmadığımı düşünüyorsunuz, fakat yanıldığınızı göreceksiniz. Bu sırrı —beni uyumaya bırakmayan bu korkunç sırrı— o hainden koparıp alıncaya kadar her birinizin attığı adımları gözden kaçırmayacağım, sizin anlaşmanızı bozmayı pekâlâ başaracağım. Uyumuyorum.”

İki gezinti arkadaşı otelin kapısını aştılar. Birbiri arkasından içeri girince, peşi sıra yerde sürüklenen silüetleri, şimdi kara bir çizgiye benzeyen gölgeleri kapının aydınlığı içinde kaybolmadan önce yeniden bir saniye birbirine sarıldı. Sonra binanın önündeki alan, ay ışığı altında, geniş bir karlı ova gibi tekrar pırıl pırıl oldu.

Edgar şiddetle soluyarak pencereden çekildi. Korkudan titriyordu. Böyle bir esrara şimdiye dek hiç bu kadar yakın olmamıştı. Kitaplarda bulduğu heyecan dünyaları, hayret veren serüvenler, ona göre yalnız masallar ülkesinde, rüyaların ötesinde, gerçek olmayan ve ulaşılmaz bir âlemde idiler. Fakat şimdi kendisi bu korkunç evrenin ortasına düşmüş gibiydi. Bütün varlığı sıtmalymış gibi sarsılıyordu. Durgun hayatlarına girmiş olan bu adam kimdi?

Gerçekten hep uzak köşeleri arayan ve annesini öldürmek için oralara sürüklemek isteyen bir katil miydi? Muhakkak ki korkunç bir şey olacaktı. Ne yapmalı? Yarın sabah, eksiksiz olarak hepsini babasına yazacak ya

da telgraf çekecekti. Fakat olayın bu akşam vuku bulması tehlikesi yok muydu? Annesi henüz odasına çıkmamıştı, hep bu yabancı, bu lanet adamla birlikteydi.

Odanın kapısı ile koridora açılan kapının arasında bir dolaptan büyük olmayan dar bir yer vardı. Onların gelişini gözetlemek için çocuk bir perdenin arkasına saklanarak burada büzüldü. Karar vermişti, bir dakika bile olsun onları yalnız bırakmayacaktı. Vakit gece yarısıydı, tek bir lamba ile hafifçe aydınlanan koridor da kimse yoktu.

Nihayet –dakikalar ona saat kadar uzun geliyordu– merdivende ayak sesleri işitti. Kulak verdi. Bu, odasına çıkmakta acele eden birinin adımları değildi, bunlar dik ve sarp bir yokuşu tırmanmakta olan biri gibi ağırlaşmış, eğri büğrü tereddütlü adımlardı. Arada bir tekrarlanan duraklamaların arkasından fısıltılar işitiyordu. Edgar heyecandan titriyordu. Acaba, nihayet onlar mı geliyordu? Annesi hâlâ Baron'un yanında mıydı? Mırıltılar çok uzaklaşmıştı. Fakat adımlar, gene tereddütlü olmalarına rağmen belirli bir hal alıyorlardı. O zaman birdenbire Baron'un hafifçe bir şeyler söyleyen o tatsız boğuk sesini, arkasından annesinin “Hayır, hayır, bugün değil!” diyen aceleci cevabını işitti. Edgar gittikçe daha fazla titriyordu. Onlar yaklaşıyorlardı ve çocuk ister istemez her şeyi dinleyecekti. Kendisine doğru ilerleyen her adım, ne kadar hafif olursa olsun kalbini eziyordu. Nefret ettiği adamın sesi ona ne kadar çirkin, sevimsiz, sırnaşık geliyordu. Baron “Zalim olmayınız, bu akşam o kadar güzelsiniz ki” diyordu. Öbürü: “Hayır, olmaz yapamam, bırak beni,” diyordu.

Annesinin sesinde öyle bir bunaltı vardı ki çocuk dehşete düştü. Adam ne istiyordu? O niçin korkuyordu? Daha da yaklaşmışlardı, kapının önünde olmalıydılar. Çocuk onların arkasında kalmıştı. Aralarında sadece irice bir perde vardı. Elini uzatsa onlara dokunacaktı. Çocuk büzülmüş titriyordu. Sesler şimdi uzun bir soluk halini aldı.

“Gel, Mathilde gel.” Yeniden annesinin içini çektiğini duydu, bu sefer daha hafifti. Direnmesi zayıflıyordu.

Fakat ne oluyordu. Karanlıkta yürümeye devam ettiler. Annesi girmeksizin kapısının önünden geçti. Adam onu nereye götürüyordu. Artık niçin konuşmuyorlardı? Baron ağzına bir tıkaç mı sokmuştu, ya da boğazını mı sıkıyordu?

Bu düşünceler Edgar’ı çılgına döndürüyordu. Titreyen bir elle kapıyı birkaç santim açtı. Şimdi karanlığa gömülü koridorda ikisini de görüyordu.

Baron kolunu annesinin beline dolamış onu yavaşça sürüklüyor, onun da boyun eğmiş gibi bir hali vardı. Adamın kapısı önünde durdular. Korkuya kapılmış olan çocuk: “Onu zorla içeri sokacak, işte şimdi cinayetini işleyecek!” diye düşündü.

Vahşi bir hareketle kapıyı açıp Baron’la annesine doğru fırladı. Kadın karanlıkta bir şeyin birdenbire üzerine atıldığını görünce, bir çığlık kopardı ve bayılır gibi oldu. Baron onu güçlkle tutabildi. Fakat bu anda küçük bir yumruğun yüzüne indiğini, kuvvetsizliğine rağmen dudağını dişlerine yapıştırıp ezdiğini ve ke-diye benzer bir yaratığın boynuna asıldığını hissetti. Korkmuş olan kadını bıraktı ve kendini kime karşı

savunduğunu dahi anlamadan, önce görmeyerek karşı koymaya çalıştı. Kadın çarçabuk odasına kaçtı.

Çocuk kendisinin kuvvetsizliğini biliyor, fakat boyun eğmiyordu. Sonunda, işte sonunda, ihanete uğrayan sevgisinin öcünü alma, bütün hıncını boşaltma anı gelmişti. Dişleri sıkılmış, intikam duygusu ile yanıp tutuşarak küçük yumruklarını hasmının üzerine çılgın gibi indiriyordu. Baron şimdi onu tanımıştı. Tatilinin son günlerini berbat etmiş, giriştiği oyunu kazanmasına engel olmuş olan bu küçük casusun karşısına dikilmişti. O da rastgele ve şiddetle vurdu. Edgar inledi, fakat gene de onu bırakmadı ve imdat çağırmadı. Gece yarısı loşluğunun doldurmuş olduğu koridorda, sessiz, sıkı bir şekilde, bir dakika kadar boğuşular. Baron yavaş yavaş bu iyice gelişmemiş yaramazla çarpışmanın gülünçlüğünü anlayarak, çocuğu kendinden uzaklaştırmak için tuttu. Fakat adalelerinin zayıflığını ve bir saniye sonra yenilmiş olacağını anlayan çocuk, kendisini ensesinden kavramak isteyen kuvvetli eli vahşi bir öfke ile ısırdı. Baron elinde olmayarak büyük bir çığlık koparıp onu bıraktı. Bundan faydalanan Edgar, odasına kaçıp kapıyı içeriden sürgüledi.

Bu gece yarısı boğuşması yalnız bir dakika sürmüştü. Ne sağdan, ne soldan bir şey işitilmişti. Derin bir sessizlik vardı, her şey uykuya dalmış görünüyordu. Baron kanayan elini mendiliyle sildi. Endişeyle karanlığa bir göz attı. Kimse olanları görmemişti. Yalnız yukarıda, son bir ışık, titrek bir ışık ona alaycı alaycı parıldıyormuş gibi geldi.

Ertesi sabah Edgar karmakarışık bir bunaltı içinde, saçları başına dağılmış bir halde uyanınca “Bu bir rüya mıydı, kötü, korkunç bir rüya mıydı?” diye kendi kendine sordu. Beyni uğulduyordu, eklemleri katılaşmış gibiydi, üstüne başına bakınca, elbisesini çıkarmamış olduğunu dehşetle gördü. Çarçabuk kalktı, sendeleyerek aynaya doğru yürüdü ve bozulmuş, solgun yüzünü, şişmiş ve kırmızı kırmızı çizgilenmiş olan yanaklarını görünce korkuyla geriledi. Güçlkle kendini toparladı ve o zaman ne olup bittiğini, koridordaki kavgayı, koşarak odasına dönüşünü acı ile hatırladı ve gene, tamamen giyinik olarak kaçmaya hazır bir halde karyolanın üzerine atılışı gözünün önüne geldi. Şüphesiz kendini o ağır ve ezici uykuya bırakmıştı. Uykusunda koridordaki sahne tekrar canlanmıştı, fakat değişik ve daha da müthiş bir şekilde... Çünkü burnuna ıslak ve tatsız bir kan kokusu geliyordu.

Aşağıda, çakıllar ayaklar altında şıkırdıyor, havaya, görünmez kuşlardan geliyormuş gibi sesler yükseliyordu. Güneş odayı doldurmaya başlamıştı. Şüphesiz ki gün hayli ilerlemişti. Saatine baktı ve gece yarısını gösterdiğini gördü; o heyecanı içinde kurmayı unutmuştu. Saati bilmemekten doğan bu kararsızlık, dün ne olup bittiğinin iyice farkında olamamanın yarattığı sıkıntısını daha da ağırlaştırıyordu. Yıkanıp tarandı, hayli heyecanlı bir halde ve hafif bir suçluluk duygusu içinde aşağı indi.

Yemek salonunda annesi her zamanki yerinde yalnız başına oturuyordu. Edgar düşmanının bulunmadı-

ğını ve geceleyin öfkeyle yumruğunu indirdiği o nefret ettiği yüzle karşılaşmayacağını görünce derin bir nefes aldı. Bununla birlikte masaya yaklaşırken kendinden pek emin olmadığını hissediyordu.

“Günaydın” dedi.

Annesi karşılık vermedi. Ona bakmadı bile. Gözlerini garip bir saplanma ile tam şöminenin önündeki manzaraya dikmişti. Pek solgundu ve gözlerinin çevresi hafifçe morarmıştı. Burun kanatlarında Edgar’ın iyi tanıdığı, sinirli olduğunu açığa vuran titremeler görülüyordu. Çocuk dudaklarını ısırdı. Bu sessizlik ona azap veriyordu. Geceleyin Baron’u ciddi bir şekilde yaralayıp yaralamadığını, annesinin dövüşten haberi olup olmadığını bilmiyordu. Bundan çok acı duyuyordu. Annesinin hep hareketsiz duran yüzü hiç de güven verici görünmüyordu. Kendisine bakmaya çalışmıyordu bile. Şimdi inik olan gözlerinin birdenbire kapaklarının arkasından fırlayıp kendisini ezeceğinden korkuyordu. Çocuk bir kelime söylemiyor, hatta en ufak bir gürültü dahi yapmaya cesaret edemiyordu. Öyle ki fincanını çok büyük bir dikkatle kaldırıyor ve tabağına o şekilde koyuyordu. Bazen annesinin sinirli sinirli çay kaşığı ile oynayan parmaklarına gizlice bir göz atıyordu. Onların böyle büzülmüş hali, gizli bir öfkeyi açığa vuruyordu.

Bir çeyrek saat, gelmeyen bir şeyin belirsiz bekleyişi içinde böylece oturup kaldı. Bir kelime, tek bir kelime onu bu huzursuzluğundan çekip çıkarmadı. Annesi onun varlığına gene hiç aldırmış etmeden kalktı. O ise nasıl davranacağını bilmiyordu. Masada yalnız başına

kalmalı mı, yoksa onunla gitmeli miydi? Bununla birlikte, sonunda o da kalktı ve başı önde kadını takip etti, fakat annesi onu hiç görmüyormuş gibi yapıyordu. Çocuk bu şekilde eteklerinin ardından yürümenin çok gülünç olduğunu hissetti. Aradaki mesafeyi açmak için gittikçe daha ufak adımlar atmaya başladı. Annesi hiç umursamadan odasına girdi ve kapıyı yüzüne kapattı.

Ne olmuştu? Anlayamıyordu. Bir gün önceki güvenini de yitirmişti. Baron'a böyle saldırmakta haksız mıydı? Ona bir ceza vermeye ya da yeniden hakaret etmeye mi hazırlanıyorlardı? Çok geçmeden müthiş bir şey olacağını hissediyor, annesiyle arasında patlaması muhakkak ve yakın bir fırtınanın ağırlığı, iki kutbu arasında kaçınılmaz bir yıldırım boşanması gereken elektrik gerilimi vardı. Dört saat süresince, bu önsezi yükünü, cılız çocuk boynu görünmez bir ağırlığın altında bükülünceye kadar bir odadan ötekine taşıdı durdu. Öğleyin de tam bir yenilmişlik edası ile sofraya oturdu.

Yeniden "Günaydın" dedi. Üstüne kara bir bulut gibi asılmış olan bu tehdit edici sessizliği bozmak ihtiyacını duyuyordu. Ama Edgar, yeni bir korkuyla, kendisi için meçhul olan, düşünülmüş ve yoğunlaşmış bir öfke karşısında olduğunu hissetti. O zamana kadar, aralarında doğan anlaşmazlıklar hep duygudan çok sinirlerden ileri gelmiş, şiddetli fakat çabucak geçen kızgınlıklar halinde kendini göstermiş ve bir gülümseme onları hemen yatıştırmıştı. Fakat işte bu kez, kendisine karşı annesinin gönlünde derin bir nefret uyandırmış olduğunu anlıyordu. Bu nefretin kudreti onu korkutuyordu. Güçlkle yemek yiyebildi. Lokmalar boğazından

taş gibi geçiyor, âdeta boğulacak gibi oluyordu. Annesi bütün bunların farkına varmıyor görünüyordu. Yalnız kalkarken tesadüfmüş gibi geri dönerek:

“Yukarı çık Edgar, sana söyleyeceklerim var,” dedi.

Bu, tehdit tonuyla değil, fakat öyle buz gibi bir sesle söylenmişti ki, Edgar boynuna aniden soğuk bir zincir geçirilmiş gibi ürperdi. Takındığı büyüklük edası kökünden yıkılmıştı. Sessizce, dövülmüş bir köpek gibi annesinin arkası sıra odasına gitti.

Kadın birkaç dakika hiçbir şey söylemeyerek onun duymakta olduğu azabı uzattı. Bu sürede, Edgar saatinin tik taklarını, dışarıda bir çocuğun gülmesini ve göğsünde kalbinin hızlı hızlı atışını dinledi. Ama şüphesiz ki annesinin içinde de büyük bir korku vardı; zira şimdi kendisiyle konuşurken yüzüne bakmıyor, aksine ona arkasını dönüyordu.

“Sana dünkü davranışından söz açmak istemiyorum, o bir skandal oldu, onu düşündükçe utanç duyuyorum. Bunun cezasını çekeceksin. Şimdi sana yalnız bir şey söylemek istiyorum: Büyük kimseler arasına kabul edilmek senin için artık sona erdi. Babana, nasıl davranılacağını öğrenmen için bir mürebbi göndermesini ya da seni yatılı okula vermesini yazdım. Artık senin yüzünden üzölmek istemiyorum.”

Edgar başı öne eğik ayakta duruyordu. Bunun sadece bir başlangıç, bir tehdit olduğunu hissediyor, endişeyle sonucu bekliyordu.

“Şimdi hemen Baron’dan af dilemelisin.”

Edgar ürperdi, fakat annesi sözünün kesilmesine izin vermedi.

“Baron bugün yolculuğa çıktı. Sen, dikte edeceğim bir mektup yazacaksın.”

Edgar yeniden harekete geçti, fakat annesi kararlı göründü:

“İtiraz yok! İşte kâğıtla mürekkep orada, otur!”

Edgar ona baktı. Gözlerinde kırılmaz bir azim okunuyordu. Annesini hiç bu kadar enerjik ve kararlı görmemişti. Korktu. Oturup kalemi eline aldı ve yüzünü iyice masaya eğdi.

“Yukarıya tarih... Yazdın mı? Bir satır boş... Güzel... ‘Bayım’... Bir satır daha... ‘Semmering’den ayrıldığını –Semmering iki m ile– üzümlere öğrendim, size şahsen yapmak istediğim şeyi yazı ile yapmak zorunda kaldım. Yani –biraz çabuk, güzel yazı yazmak gerekmez– dünkü hareketimden dolayı beni affetmenizi rica ediyorum. Annemin size söylediği gibi, ağır bir hastalıktan yeni kalktım. Bu yüzden çabuk öfkeleniyorum. Gene bundan dolayı bazı şeyleri sık sık gözümde büyütüyorum. Bir dakika sonra pişman olacağım tavırlar takınıyor, hareketler yapıyorum.”

Sırtı iki büklüm bir halde masaya eğilmiş olan Edgar doğruldu. Geri döndü; o alaycı azameti yeniden uyanmıştı.

“Bunu yazmıyorum, çünkü doğru değil.”

Annesi tehdit edici bir tonla:

“Edgar!” diye bağırdı.

“Doğru değil. Pişmanlık duyacağım bir şey yapmadım. Af dileyeceğim kötü bir şey de yapmadım. Sadece imdat çağırdığın zaman senin yardımına koştum.”

Annenin dudaklarının kanı çekildi, burun delikleri genişledi.

“İmdat mı çağırdım? Sen çıldırmışsın.”

Edgar kızdı, birdenbire dikildi.

“Evet, imdat çağırdın; dün akşam koridorda elini senin üzerine koyunca ‘Bırak beni, bırak beni!’ diye bağırdın. O kadar kuvvetliydi ki odamdan duydum.”

“Yalan söylüyorsun, ben koridorda Baron’la hiç bulunmadım. Sadece merdivenin dibine kadar benimle birlikte geldi...”

Bu cüretli yalan karşısında Edgar’ın kalbi durdu âdeta. Söyleyecek söz bulamadı, annesine cam gibi durgun gözlerle bakakaldı.

“Sen... Sen koridorda... Değil miydin? Ve o... Seni kolundan tutmadı mı? Seni şiddetle yakalamadı mı?”

Kadın soğuk ve kuru bir gülme koyuverdi:

“Rüya görmüşsün.”

Bu kadarı fazlaydı. Büyüklerin yalan söylediklerini kurnazlıklara, kaçamaklara, gerçeğin dar örgüleri arasına kayan yalanlara ve iki anlamlı sözlere başvurdıklarını artık biliyordu. Fakat en doğru şeyleri böylesine haysızca düpedüz inkâr etmek onu öfkeden kudurtuyordu!

“Ya bu kanlı çizikler, onları da rüyamda mı gördüm?”

“Kim bilir kimle boğuştun? Fakat seninle tartışacak değilim. Dinliyor musun, dinlemiyor musun? Hepsini bu kadar. Otur ve yaz.”

Kadın çok solgundu ve soğukkanlılığını korumak için bütün gücünü sarf ediyordu.

Fakat Edgar birdenbire parladı. Bu, inancından fıskıran son bir alev gibiydi. Gerçeğin bu kadar kolayca,

yanmış bir kibrit gibi ayaklar altında ezilip söndürülmesini anlayamıyordu. Vücudunu baştan başa bir ürperti dolaştı ve bütün söyleyebildikleri şu kamçılayan, ısırıcı sözler oldu:

“Ah! Bütün bunları rüyamda gördüm ha! Koridorda olanları ve bu kanlı çizikleri öyle mi? Dün ikinizin ay ışığında gezdiğini, onun seni yolun altına götürmek istediğini de mi rüyamda gördüm? Belki... Benim küçük bir çocuk gibi odamda hapsolup kalacağımı sanıyordun. Hayır, sandığınız kadar budala değilim. Ne yaptığımı biliyorum.”

Onu yukarıdan aşağı süzdü ve kendi oğlunun yüzünü nefretten kırıkmış bir halde karşısına dikilmiş görmek bütün sakinliğini silip götürdü. Öfkesi taşı:

“Haydi, çabuk yaz, yoksa...”

“Yoksa ne?”

Sesi şimdi büsbütün kışkırtıcı bir hal almıştı.

“Seni küçük bir çocuk gibi pataklarım.”

Edgar alaycı bir gülüşle annesine doğru bir adım attı.

Suratına bir tokat indi. Çocuk bir çığlık kopardı. Suda boğulmak üzere olan bir kimse gibi kulakları uğulduyor, elleri çevresinde körü körüne dönüp duruyordu. Gözlerinin önünden kırmızı bir parıltı geçerken yumruklarını rastgele savurmaya başladı. Ellerinin yumuşak bir şeye vurduğunu, bir yüze dokunduğunu hissetti, bir çığlık duydu.

Bu haykırış onu gerçeğe döndürdü. Birdenbire ne yapmakta olduğunu gördü, bu işitilmedik hareketinin farkına vardı. Annesini dövüyordu. İçini bir bunal-

tı, bir utanç ve korku kapladı. Dayanılmaz bir kaçma, kendinden kurtulma, yerin dibine geçme arzusu duydu. Kapıya atıldı; merdiveni teker teker indi, oteli geçip yola vardı ve kendisini azgın bir köpek sürüsü kovalıyormuş gibi alabildiğine koşmaya başladı.

• • •

Epey uzaklaştıktan sonra durdu. Bir ağaca dayanmak zorunda kaldı. Bacakları titriyor, patlayacak gibi inip kalkan göğsünden soluğu bir hırıltı gibi çıkıyordu.

Yaptığı hareketin dehşeti de peşinden dört nala koşup gelmişti; boğazını sıkıyor, bütün vücudunu bir çeşit humma içindeymiş gibi sarsıyordu. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Nereye sığınacaktı? Zira burada, otele yalnız bir çeyrek saat uzaklıkta olan bildik ormanda kendini terk edilmiş hissediyordu. Her şey ona duygusuz, soğuk, düşmanca görünüyordu. Şimdi yalnızdı, dayanaksızdı. Bir iki gün önce onu kardeşçe mırıltılarla saran ağaçlar birdenbire kaskatı dikilmişlerdi. Gölgeleleri tehdit edici bir hal alıyordu. Bu geniş ve bilinmeyen evren, çocuğun başını döndürüyordu. Hayır, henüz bütün bunları bir başına taşıyacak kadar kuvvete sahip değildi. Fakat kimin yanında kendine bir sığınak aramalıydı? Yanına pek az yaklaşılabilen, çabuk kızan babasından korkuyordu. Zaten onu hemen geri gönderirdi. Oysa tekrar annesinin yanına dönmek istemiyordu. Annesinin yüzünü gördükçe, ona vurmuş olduğunu mutlaka hatırlayacağını hissediyordu.

O zaman büyükannesini hatırladı. O iyi kalpli, sevimli yaşlı kadın kendisini küçüklüğünden beri pek

şımartmıştı. Bir ceza, bir haksızlık tehdidi altında olduğunu hissettiğinde hep onun koruyuculuğuna sığınmıştı: Şimdi ona gidecek, Viyana yakınındaki Baden'de gizlenecekti. Oradan daha sonra anasına ve babasına kendisini affetmeleri için mektup yazardı.

Bu ilk on beş dakikalık, kendini dünyada tek başına hissetme düşüncesi onu öylesine alçak gönüllü yapmıştı ki, taslamaya kalktığı o toyca azamete bir yabancının kendisini aldatarak içinde yaratmış olduğu o aptalca gurura lanet ediyordu. Bundan böyle sadece söz dinleyen sabırlı, şimdi gülünçlüğü anlamaya başladığı o kendini beğenmişlikten eser kalmamış bir çocuk olmak istiyordu.

Fakat Baden'e nasıl gidecekti? Aradaki kilometreleri nasıl aşacaktı? Çabuk bir hareketle, her zaman üzerinde taşıdığı deriden ufak para cüzdanını eline aldı. Allaha çok şükür! Doğum gününde büyükannesinin kendisine verdiği yirmi kuronluk altını hâlâ orada parlıyordu. Onu bozdurmayı hiç aklından geçirmemişti. Hemen hemen her gün, sanki hep cüzdanında durup durmadığını öğrenmek istermiş gibi bakardı. İçi ferahlamıştı, onun sayesinde kendini zengin hissetti. Parayı sevgi ve minnetle okşadı. Küçük bir güneş gibi parlayıncaya kadar mendiliyle ovdu. Fakat şu ani düşünce onu korkuttu: Para yetecek miydi? Elbette trenle birçok yolculuk yapmıştı, fakat para vermeyi hiç düşünmemişti, ne ödendiğini, bir kuron mu, yüz kuron mu verildiğini hiç sormamıştı. Şimdi ilk defa olarak, hayatta aralarında yaşadığı, parmaklarının arasına alıp oynadığı şeylerin özel bir değeri, bir anlamı olduğunu

hiç hatırına getirmemiş olduğunu sezdi. Bir saat önce her şeyi bildiğini hayal eden o, binbir sorunun ve esrarın yanından ilgisizlikle geçmiş olduğunu anlıyor ve zavallı aklının, hayata attığı daha ilk adımda sendelediğini görmekten utanç duyuyordu. Gittikçe daha kararsız oluyor ve isteksiz isteksiz yürüyüşü, istasyona yaklaştıkça çekingenliğini büsbütün artırıyor. Böyle bir kaçışı kaç kere hayal etmişti. Kaç kere bir imparator, ya da bir kral; bir asker ya da bir şair olmak için hayatta bir atılım yapmayı kurmuştu. Ama şimdi burada demir yolunun önünde yükselen açık renkli binaya korkak korkak bakıyor ve yalnız bir şey düşünüyordu: Yirmi kuron kendisini büyükannesine kadar götürebilecek miydi?

Parıldayan raylar alabildiğine uzayıp gidiyordu. Garda hemen hemen kimse yoktu. Edgar korkakça gişeye doğru yürüdü, kimsenin kendini duymaması için çok alçak bir sesle Baden için bir biletin kaçta olduğunu sordu. Loş gişenin arkasından bir yüz hayretle ona baktı ve gözlüklerinin altından gülümseyen bir çift göz endişe içindeki çocuğa çevrildi.

“Tam mı?”

“Evet!” diye kekeledi.

Büyüklik taslamak şöyle dursun, ücretin çok yüksek olması korkusu ile daha da yılğınlaşıyordu.

“Altı kuron.”

“Verir misiniz?”

Ferahlamış bir halde, çok sevdiği, pırıldayan altını uzattı. Paralar şıkırdadı, üstü geri verildi. Edgar kendini yeniden sözle anlatılamayacak derecede zengin hissetti.

Şimdi elinde hürriyeti sağlayacak esmer karton parçası vardı ve cebinde, gümüş paracıkların tatlı şıngırtısı duyuluyordu. Tarifeden, trenin yirmi dakika sonra geleceğini öğrenen Edgar bir köşeye büzüldü. Peronun üzerinde kendisi gibi treni bekleyen ve başka bir şey düşünmeyen birkaç kişi vardı. Fakat endişe içindeki çocuk onların kendisine baktığını sanıyordu. Sanki alnında suçunun ve kaçışının belirtisi olan bir şey vardı, böyle küçük bir çocuğun tek başına yolculuğa çıkmasına herkes hayret ediyor gibi geliyordu ona. Uzak-tan trenin ilk haykırışını işitince nefes aldı ve sonra yaklaşırken yaptığı gürültüyü, kendisini evrenin içine götürecek olan trenin gürültüsünü heyecanla dinledi. Ancak vagona çıktıktan sonra üçüncü mevki bir bilet almış olduğunu gördü. Şimdiye kadar hep birinci mevkide yolculuk etmişti. Yeniden burada da değişik bir şey olduğunu, dünyada şimdiye kadar gözünden kaçmış ayrılıklar bulunduğunu fark etti. Nasırlı elleriyle kazma ve kürek tutan kalın sesli İtalyan işçileri karşısında oturmuşlardı; hüznü ve şaşkın gözlerle önlerine bakıyorlardı. Zorlu bir çalışmadan döndükleri anlaşıyordu, çünkü bazıları öyle yorulmuştu ki sırtlarını trenin sert ve kirli tahtalarına dayamışlar, ağızları açık bir halde hırıldayarak uyuyorlardı. Edgar, para kazanmak için çalışmışlar diye düşünüyordu, fakat ne kadar kazanmış olabileceklerini tam kestiremiyordu. Bununla birlikte, şimdi, paranın her zaman sahip olunamayan bir şey olduğunu, ne şekilde olursa olsun onu elde etmek gerektiğini biliyordu, yaşadığı hayatın içindeki rahatlığı doğal atmosfer olarak kabul etmeye alışmış

bulunduğunu artık anlamıştı; oysa, sağında, solunda gözlerine hiç ilişmemiş uçurumlar ağızlarını açıyorlardı. Birdenbire dünyada değişik meslekler ve mevkiler bulunduğunun, hayatın, meydana çıkarılması kolay sırlarla çevrili, fakat kendisinin bunlardan hep habersiz kalmış olduğunun farkına vardı. Edgar bu sırada çok şey öğrenmişti. Şimdi kendi kendine girmiş olduğu pencereleri ufka bakan bu kompartımanda, gözleri, derin üzüntüsünün ortasında yavaş yavaş, mutluluğa benzer bir ışıık görüyordu; fakat mutluluk denemezdi buna, hayatın çeşitli görünüşleri karşısındaki bir hayranlık duygusuydu henüz. Korkakça, alçakça kaçmıştı, bunu her saniye hissediyordu, fakat her şeye rağmen işte ilk defadır ki kendi özgürlüğünü kullanarak hareket ediyordu. İlk defadır ki buraya kadar yanından hep kayıtsızca geçtiği bu gerçeikle yüz yüze geliyordu. Bu zamana kadar bütün evrenin kendisi için bir sır olması gibi belki o da annesi ve babası için bir sır olmuştu. Pencereden dışarıya yeni gözlerle bakıyordu. Bu zamana kadar bazı şeyleri örten perde ona artık düşmüş gibi geliyordu. Her şey ona ne olduklarını, ruhlarını, faaliyetlerinin gizli sihirlerini gösteriyordu. Gözlerinin önünden evler rüzgârla götürölüyormuş gibi uçuyorlar, o ister istemez, zengin mi fakir mi; mutlu mu mutsuz mu olduklarını kendi kendine sorarak bu evlerdeki insanları düşünüyordu. Onlar da kendisi gibi her şeyi öğrenme isteği ile tutuşuyorlar mıydı? Onların da şimdiye kadar eşya ile oynamaktan başka bir şey yapmayan çocukları var mıydı? Yol boyunca açık bayrakları ile ayakta duran hat bekçileri ona bundan önce manken-

ler, hareketsiz taş bebekler, cansız oyuncaklar gibi görünürdü. Şimdi onların kaderlerinin, onların yaşama savaşlarının bu olduğunu anlıyordu. Tekerlekler gittikçe daha hızlı dönüyordu. Şimdi yılan gibi kıvrılan demir yolu, treni bir vadinin dibine doğru götürüyordu. Dağlar gittikçe geriliyor, gözden kayboluyordu. Ovaya inilmişti. Bir kere daha geldikleri yöne baktı. Çoktan dağlar, mavili beyazlı birbirine benzer gölgeler halini almışlardı. Birdenbire, çocukluğu bu yavaş yavaş gözden silinmekte olan sisli uzaklıklarda kalmış gibi geldi ona...

• • •

Bununla birlikte, tren Baden'de durunca Edgar istasyonda kendini yalnız buldu. Lambalar çoktan yanmıştı. Kırmızı ve yeşil ışıklarla işaretler veriliyordu. Yaklaşmakta olan gecenin karşısında çocuğun içinde ani bir sıkıntı belirdi. Gündüzün kendini henüz güvenlik içinde hissediyordu, fakat insanlar kendilerini bir ailenin, bir yatağın, rahat bir gecenin beklediği evlerine çekilince, kusurunun bilinci ile yabancı bir yalnızlık içinde bir başına olarak şurada burada dolaşmaya nasıl dayanabilecekti? Ah! Bir an önce bir dam altına sığınmalıydı. Dışarıda, bu bilinmeyen göğün altında bir dakika bile yalnız kalmamalıydı.

Sağa sola bakmayarak, hemen öteden beri bildiği yola saptı, büyükannesinin oturduğu villanın önüne varıncaya kadar yürüdü. Villa geniş caddenin kenarına güzel bir şekilde yerleşmişti, fakat iyi bakımlı bir bahçenin asmaları ve sarmaşıkları onu gözlerden

saklıyordu. Eski çağdan kalma bu cana yakın, beyaz ev, bir yeşillik bulutunun arkasından parlak bir cisim gibi belirliyordu. Edgar bir yabancı gibi parmaklıklardan bir göz attı. İçeride hiçbir hareket yoktu; pencereler kapalıydı. Şüphesiz ki evdekiler arkada, bahçede idiler. Edgar henüz elini kapının soğuk tokmağı üzerine koymuştu ki garip bir şey hasıl oldu: İki saatten beri ona çok kolay, çok doğal gelen hareket şimdi imkânsız gibi göründü. Nasıl girecekti? Ne söyleyecekti? Kendisine sorulacak sorulara nasıl karşılıklar verecekti? Kaçtığını açıklamak zorunda kalınca kendisine çevrilecek o ilk bakışa nasıl dayanacaktı? Ve özellikle kendisinin de artık akıl erdiremediği hareketinin çirkinliğini nasıl anlatacaktı? Aniden, birinin gelebileceğini düşünerek çılgınca bir korkuya kapıldı ve nereye gittiğini bilmeden hızla kaçmaya başladı.

Belediye parkının önünde durdu, çünkü orasını karanlık görmüştü ve orada kimsenin bulunmadığını sanıyordu. Belki oturma, dinlenme ve biraz durumunu düşünme fırsatını bulurdu. Çekinerek parkın içine kaydı. Giriş yerinde, henüz taze olan yapraklara saydam bir yeşillikte sulu ve hayalimsi bir ışık veren birkaç lamba yanıyordu. Fakat daha ileride, bahçenin eğimli kısmına ineceği yerde her şey, erken gelen bahar gecesinin koyu karanlığına gömülmüştü ve mayalanma halindeki tek bir kara külçeyi andırıyordu. Edgar, hava gazı lambalarının aydınlığı içine oturmuş konuşmakta, ya da okumakta olan insanların yanından korkarak geçti. Yalnız kalmak istiyordu. Fakat yönelmiş olduğu aydınlanmamış yolun gölgeleri içinde de ses-

sizlik hüküm sürüyordu. Her yer, bazen esnek dallardaki rüzgârın nefesine ve adımlarının kumlarda yaptığı çıtırtılara karışan hafif bir mırıltı ve gizli fısıltılarla doluydu. Sağdan soldan; insanlardan ve hayvanlardan olduğu kadar tabiatın hummalı uykusundan gelir gibi hissedilen endişeli iç çekişlerden ve iniltilerden yapılmış boğuk, zayıf sesler işitiliyordu. Belki de ilkbaharın kaynaşmasından başka bir şey olmayan, fakat şaşkınlık içindeki çocuğu garip bir bunaltı ile saran bütün bu hareketlerde anlaşılması güç, kaygılandırıcı, tehdit edici bir şey vardı.

Bir sıraya oturdu. Bu esrarlı karanlık içinde pek küçük bir nokta gibi görünüyordu. Büyükannesinin evinde ne anlatabileceğini tasarlamaya çalıştı. Fakat düşünceleri yakalanmadan kaçıyorlardı. İster istemez gecenin boğuk uğultularına ve esrarlı seslerine kulak vermek zorunda kaldı. Bu karanlıklar ne kadar azap verici, ne kadar korkunçtu. Bununla birlikte onda ne muhteşem bir güzellik vardı. Bütün bu sesler, hışırtılar, çağırışlar nereden geliyorlardı? Dinledi. Ağaçların arasından kayan ve yaprakları oynatan rüzgârdı, fakat –şimdi kesin bir şekilde anlıyordu– orada insanlar, çiftler vardı. Işıklı şehirden geliyor, muammalı varlıklarıyla karanlıkları canlandırıyorlardı. Onları buraya getiren neydi? Edgar anlayamıyordu, çünkü hiçbir ses işitmiyordu, yalnız adımlar çakıllar üzerinde çıtırdıyor ve arada sırada silüetlerinin gölgeler gibi gizlice geçtiğini görüyordu. Hepsi de annesinin Baron’la yaptığı gibi birbirlerine sarılmışlardı. Demek ki o yakan sır burada da karşısına çıkıyordu. Şimdi boğuk bir gülme

ile gittikçe kendine yaklaşan adımlar işitiyordu. Kendi yönünde ilerleyen insanların kendini keşfetmelerinden korkarak karanlığın koynuna daha çok gömüldü. Fakat şimdi, koyu karanlığı hemen hemen el yordamı ile yoklayarak yola çıkan iki kişi onu görmedi. Sarılmış bir halde önünden geçtiler. Tam yanındaki sıraya oturduklarını gören Edgar nefesini tuttu. Yüzleri çok yaklaşmıştı, açıkça bir şey göremiyordu. Erkek ateşli ve çılgınca sözler söylerken kadının ağzından sadece bir inilti çıktığını işitti. Belirsiz bir önsezi Edgar'ın bunalmasına bir haz titreyişi karıştıırıyordu. Böylece bir dakika kaldılar, sonra çakıllar ayaklarının altında, yeniden çıtırdadı, çok geçmeden karanlıkta kayboldular.

Çocuk baştan aşağı titriyordu. Damarlarında sıcak ve hareketli bir kan dolaşıyordu. Birdenbire kendini bu heyecanlandırıcı karanlıklar içinde yapayalnız hissetti ve bir dost sesi işitmek ihtiyacını, kucaklanmak, iyi aydınlatılmış bir odada sevdiklerinin yanında bulunma ihtiyacı duydu. Bu, içinde dayanılmaz bir istek oldu. Sanki bu zifirî gecenin bütün endişe verici karanlığı onun içine girmişti ve göğsünü eziyordu.

Birdenbire kalktı. Kendisine ne yapabilirlerdi? Azarlar, döverler miydi? Bu karanlıkları öğrendiğinden, yalnızlığın dehşetini hissettiğinden beri artık kimseden korkusu yoktu. Önüne bile bakmadan yürümeye başladı. Birdenbire kendini büyükannesinin villası önünde buldu. Eli yeniden soğuk tokmağa gitti. Şimdi yeşillikler arasından aydınlık pencerelerin pırıldadığını görüyordu. Kafasında, bu aydınlık camların arkasında ev halkının nasıl toplanmış olduğunu canlandı-

rıyordu. Bu yakınlık içine şimdiden huzur veriyordu. Sevdığı kimselere böylesine yaklaşmış olmaktan dolayı yatıştırıcı bir his duyuyordu. Hâlâ kararsızlık gösteriyorsa bu, sadece daha içten sevinmek istemesinden ileri geliyordu.

Aniden yanında keskin bir ses, bir korku çılgılığı duydu:

“Edgar! Burada!..”

Bu hizmetçi kadındı; onu görünce hemen atılıp elinden tuttu. Kapı birdenbire açıldı ve bir köpek havlayarak koştu. Evden dışarı ışıklar taştı, yarı sevinçli, yarı korkulu sesler geldi. Haykırışlar ve ayak seslerine karışan gürültü patırtı içinde yavaş yavaş, tanıdığı silüetler yaklaştı. Önce kollarını ileri uzatmış bir halde büyükannesini, onun arkasında –rüya gördüğünü sanıyordu– annesi geliyordu. Gözleri yaşlara bulanmış, korkmuş bir halde titreyerek bu sıcak duygu kaynaşmasının ortasında ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmeden ve duyduğu hissin korku mu, mutluluk mu olduğunu anlamadan duruyordu.

• • •

Edgar’ın oraya gelmesi uzun zamandır bekleniyordu. Annesi, öfkesine rağmen, çok heyecanlanmış olan çocuğun kaçış tarzından dehşete kapılarak onu her yerde aramıştı. Semmering’de endişe içinde kalmıştı ve aklına kötü şeyler geliyordu. Birisi çocuğu saat üçe doğru garın gişesinde gördüğünü söylemişti. O zaman kadın onun Baden için bir bilet aldığını çabucak öğrenmiş ve hiç tereddüt etmeksizin derhal arkasından

gitmişti. Önceden Baden’le Viyana’ya, çocuğun babasına telgraf çekerek durumu bildirmişti. İki saatten beri herkes küçük kaçaktan haber almak için hareket halindeydi.

Şimdi onu mahpus tutuyorlardı, fakat şiddet göstermiyorlardı. Bir zafer duygusu içinde salona girdi, fakat garip bir olayla karşılaştı. Kimsenin kendisini sertçe azarlamadığının farkına vardı, zira herkesin gözlerinde sevinç, sevgi okunuyordu. Hatta o yapmacıklı hoşnutsuzluk da bir saniye sürdü. Büyükannesi ağlayarak onu tekrar kucakladı, kimse ona suçundan bahsetmedi ve annesi sevgiyle sarıldı. Hizmetçi kadın elbisesini çıkardı, ona daha sıcak bir giysi getirdi. Sonra büyükannesi bir şey isteyip istemediğini, aç olup olmadığını sordu. Ona böyle durmadan sorular soruyor, her istediğini daha söylemeden yerine getiriyorlardı. Fakat sonunda sıkıldığını görünce sormaktan vazgeçtiler. Bu onun için hâlâ bir çocuk olduğunu duymak hazzını verdi, oysa az önce bu duygu ona utanç veriyordu. Son günleri düşündükçe sadece pişmanlık duyuyordu. O bu halden büsbütün kurtulmak, bağımsızlığın aldatıcı zevkini tatmak için hayli kibirli davranmıştı.

Telefon çaldı. Annesinin sesini duydu. Hiç değilse kesik kesik bazı kelimeler kulağına geliyordu: “Edgar... Bulundu... Buraya geldi... Son trenle...” Annesinin kendisine karşı sert davranmamasına, onu anlaşılmaz bir durgun bakışla sarmasına şaşmıştı. Pişmanlığı gittikçe artıyordu. Annesinden af dilemeye gitmek, ona, tam bir alçak gönüllülük içinde ve usulcacık, yeniden bir çocuk olacağını ve söz dinleyeceğini bildirmek için

büyükannesinin bütün dikkatli bakışlarından kaçmayı isterdi. Fakat gürültü çıkarmadan kalkınca annesi korkmuş bir sesle hafifçe sordu:

“Nereye gitmek istiyorsun?”

Bunun üzerine, utanmış bir durumda ayakta kaldı. Kımıldanır kımıldanmaz hemen tasalanıyorlardı. Onların hepsini korkutmuştu ve şimdi yeniden çekip gider diye tir tir titriyorlardı. Oysa bu kaçıştan en çok üzülenin asıl kendisi olduğunu bilselerdi...

Sofra hazırlanmıştı, ona çabucak yemek getirdiler. Büyükannesi yanına oturmuştu, gözlerini ondan ayırmıyordu. O, teyzesi ve hizmetçi kadın çevresinde sessiz bir daire oluşturmuşlardı. Bu sıcak sevgi çemberi ile son derece sakinleşmiş olduğunu hissediyordu. Yalnız annesinin de gelmemiş olmasından dolayı acı duyuyordu. Ah! Kibrinin ne kadar kırılmış olduğunu bir bilseydi onun yanında hiç tasası kalmayacaktı.

Birdenbire evin önünde bir arabanın durduğunu işitti. Öbürleri de Edgar kadar şaşırılmışlardı. Çocuk endişelendi. Büyükannesi çıktı, karanlıkta yüksek sesli bir konuşma oldu; Edgar babasının geldiğini anladı. Kendisini odada yalnız bıraktıklarının farkına vardı ve bu kısa yalnızlık onu kaygılandırmaya yetti. Edgar babasının sertliğini biliyordu. Gerçekten korktuğu tek kişi oydu. Kulak verdi: Babası, kızgındı, yüksek sesle, öfkeli bir tonla konuşuyordu. Ara sıra büyükannesinin ve annesinin yatıştırıcı seslerini işitiyordu. Fakat babasının sözleri gittikçe yaklaşan ayak sesleri gibi sertti. Şimdi adımlarının patırtısı yandaki odadan geliyordu; kapıya çok yaklaşmıştı. Nihayet kanat birdenbire

açıldı. Edgar'ın babası uzun boyuyla göründü. Sinirli bir adımla içeri girip büyük bir öfkeyi açığa vuran bir sesle:

“Ne oldu sana oğlum, böyle kaçıp da anneni bu kadar korkutuyorsun?” diye konuşmaya başlayınca çocuk kendini anlatılmaz derecede küçük hissetti.

Babası hiddetle söyleniyor ve ellerini sertçe sallıyordu. Arkasından Edgar'ın annesi yavaşça girmişti, kadının yüzünü bir gölge bürümüşü. Edgar susuyordu. Babasının kendisine hak vermesi gerektiğini biliyordu, fakat aldatılmış ve dövülmüş olduğunu nasıl anlatabilirdi? Babası meseleyi kavrayabilecek miydi?

“E, dilini mi yuttun? Ne oldu? Rahatça anlat, hoşuna gitmeyen bir şey mi oldu? Böyle kaçmanı gerektiren bir sebep olmalı. Biri sana kötü bir şey mi yaptı?”

Edgar tereddüt etti. Olan bitenlerin anısı yeniden nefretini uyandırıyor. Artık itiraf etmek üzereydi. O zaman annesinin, babasının arkasından kendisine, önce anlamadığı garip bir hareket yaptığını gördü –bunu görünce de kalbi duracak gibi oldu–. Fakat annesinin gözlerinde şimdi bir yalvarış okunuyordu. Parmağını da susmasını işaret etmek için dudaklarının üzerine koymuştu.

Çocuk birdenbire içinde sıcak bir şey hissetti, vahşi ve olağanüstü bir mutluluk bütün vücuduna yayıldı. Annesinin, sırrını saklamak üzere ona verdiğini ve küçük çocuk dudaklarının bütün bir kaderin bekçisi olacağını anladı. İçini vahşi ve sevinçli bir gurur kapladı, annesinin ona güvendiğini görmekten doğan gururdu bu. Bir fedakârlık ihtiyacı duydu. Şimdiden ne kadar

erkek olduğunu göstermek için kendi kusurunu büyüt-mek istiyordu. Bütün gücünü toplayarak karşılık verdi:

“Hayır... Hayır... Sebebi yok. Annem bana karşı çok iyi davranıyordu, fakat ben uslu durmadım. Yaramazlık yaptım ve o zaman... O zaman kaçtım, çünkü korkmuştum...”

Babası onu hayretle süzdü. Her şeyi beklemiş, bu itirafı beklememişti. Öfkesi yatıştı:

“Haydi, mademki pişman oldun, bu iyi bir işarettir. Artık bunun sözünü etmek istemiyorum. Tekrar böyle aptallıklar yapmamak için ileride daha düşünceli davranacağını umarım.”

Babası hep oğluna bakıyordu. Sesini tatlılaştırdı:

“Yüzün solgun görünüyor! Ama bana öyle geliyor ki sen artık büyüdün. Bundan böyle çocukluklar yapmayacağını sanırım. Bundan sonra öyle küçük bir yaramaz değilsin, gerçekten, şimdi düşünerek davranma çağındasın.”

Bu zaman zarfında Edgar gözlerini hemen hemen hiç annesinden ayırmamıştı. Bakışlarından sanki bir şeyler kıvılcımlanıyormuş gibi geliyordu ona. Yoksa bu sadece ışığın yansıması mıydı? Hayır, annesinin gözleri ıslak ve aydınlık bir halde parlıyordu ve dudaklarında teşekkür ettiğini belirten bir gülümseme görülüyordu.

Geç olmuştu. Onu yatmaya gönderdiler. Bir gün öncekinin aksine hiçbir üzüntü duymadı. Yalnız olmak gücüne gitmedi. Düşüneceği çok şeyler, zenginliklerle dolu ve çok değişik öyle izlenimler vardı ki. Son günlerin bütün acısı, hayatında başına gelmiş ilk önemli olayın verdiği kuvvetli duygu içinde dağılıyordu. Ken-

dini, geleceğin ona sakladığı esrarlı önsezi içinde mutlu hissediyordu.

Dışarıda, gecenin koyu karanlığı içinde ağaçlar gü-rültüyle sarsılıyordu, fakat o artık korkmuyordu. Haya-tın ne kadar zengin olduğunu anladığı andan beri, ha-yatın karşısında artık hiç sabırsızlık duymuyordu. Bu-gün ona nesneler, çocukluğun binbir yalanı ile örtül-memiş olarak bütün çıplaklığı ile, korkunç ve şehvetli güzellikleri içinde görünmüştü. Günlerinin böylesine dolu, böylesine değişiklikler, böylesine acılar ve çeşit çeşit sevinçler içinde geçebileceğini hiç düşünmemişti. Önünde daha bunun gibi birçok gün olduğunu, bütün bir varlığın, sırlarını açmak için kendisini beklediğini düşünerek mutluluk duyuyordu. Şimdi varlığın çeşitli-liği üzerine bir fikri vardı. Şimdi insanların tabiatını, düşmanlıkla ayrılmış göründükleri zaman bile birbir-lerine ihtiyaçları olduğunu anlamış gibiydi. Sevilmiş olmanın tadını öğrenmişti. Herhangi bir şeyi ya da herhangi bir kimseyi kin duyarak düşünme kudretin-de olmadığını hissediyordu. Hatta Baron'a, büyük düş-manına karşı bile bir minnet duyuyordu. Çünkü bu ilk denemeler dünyasının kapısını kendisine açan oydu.

Böyle karanlıkta, zihni karışık hayallerle dolmuş, rüyalar ülkesine doğru açılmış bir halde düşünmek onun için çok hoş, tatlı bir şeydi. Henüz uykuya dal-mak üzereydi ki, birdenbire kapının açılır gibi oldu-ğunu ve birinin yavaş yavaş ilerlediğini hissetti. Belirli bir şey göremedi, göz kapakları açılmayacak kadar ağırlaşmıştı. Fakat şefkatli, sıcak, tatlı bir yüzün üze-rine eğildiğini, yanaklarına sürtündüğünü fark etti.

Annesinin kendisini kucaklamakta, saçlarını okşamakta olduğunu anladı. Öpüşlerini, gözyaşlarını hissetti. Vücudunu, susmasından ve barışmasından dolayı minnet belirtisi saydığı bu okşamalara lezzetle bıraktı. Çok sonra, çok yıllar sonra bu dilsiz gözyaşlarının ihtiyarlamakta olan kadının, artık maceradan vazgeçme, çocuğuna ait olma, bütün bencil arzularına veda etme vaadi olduğunu anladı. Çocuk, onu faydasız bir serüvenden kurtardığı için annesinin kendisine ne kadar minnet duyduğundan habersizdi. Kadın bu öpüşlerle ona gelecekteki hayatı için miras olarak aşkın hem acı, hem tatlı ağırlığını bırakıyordu. Çocuk bunu anlamıyordu, fakat kendini evrenin büyük esrarı ile temasa geçiren bu sırrı bir sarhoşluk içinde hissediyordu.

Annesi dudaklarını çekip yanından ayrılınca, o belli belirsiz silüet kaybolunca, Edgar'ın ağzında daha bir süre sıcak bir şey, hoş bir nefes kaldı. Sık sık, üzerinde bu kadar tatlı dudakların dokunuşunu hissetme, böylesine bir sevgiyle sarılmış olma arzusu bir okşayış gibi ona sürtünüp geçti. Fakat o kadar öğrenmek istediği bu sırrın önsezisi artık uykunun gölgeleriyle kararmıştı. Son bir kere daha yaşamış olduğu saatlerin bütün hayalleri çocuğun önünden hızla geçti. Bir kere daha çocukluğunun kitabı, baştan çıkarıcı sayfalarını önüne serdi. Edgar sonra uyudu ve o zaman ömrünün derin rüyası başladı.

ALACAKARANLIK
ÖYKÜSÜ

Birdenbire loşluk çöktü odamıza! Rüzgâr şehrin üzerine yağmur mu getirdi? Hayır. Hava bu yaz günlerinde pek az görüldüğü şekilde aydınlık ve durgun. Fakat vakit geç oldu, ancak biz bunu fark etmedik. Yalnız karşıdaki tavan arası pencereleri pırıldıyor. Bir saat sonra gece olacak. Harikulade bir zaman, zira bu azar azar donuklaşan, esmerleşen renkten daha güzel bir şey yoktur. Sonra yerden yükselen loşluk, kara dalgaları duvarların üzerinden aşincaya ve bizi karanlıkları içinde sarıp götürünceye kadar odayı dolduracaktır. Böyle bir anda insan karşı karşıya oturup konuşmaksızın birbirine bakarken tanıdık yüz size yaşlanmış, yabancı ve uzak görünür; insan birbirini sanki zamanın ve yılların dışında, bilinmeyen bir günde görüyormuş gibi olur. Fakat şimdi konuşmamızı istiyorsun; çünkü duvar saatinin zamanı kıymık kıymık parçalara ayırmasını dinleyerek ve sessizlik içinde soluk almamızın bir hastanın gibi gürültülü olduğunu işiterek yüreğinin sıkıldığını söylüyorsun. Sana bir şey anlatmamı istiyorsun. Memnuniyetle. Elbette sana kendimden bahsetmeyeceğim; zira bu koskoca şehirde hayatımız macera bakımından fakirdir ya da hiç değilse öyle görünmektedir; çünkü özgül olarak neye sahip olduğumuzu bilmiyoruz. Fakat sana, bu şimdiki saate uygun düşen bir hikâye anlatacağım, bu hikâye doğrusunu söylemek gerekirse ancak sessizliği sevmektedir. Ve onun bu sıcak, tatlı, pencere-mizin altında bir örtü gibi yayılan akışkan alacakaranlığından bir şeye sahip olmasını istedim.

Tam ikindi başlangıcında bu odada uzun süre oturup kalmıştım, kitap okuyordum, sonra kendimi bir

hülyaya, belki de hafif bir uykuya kaptırarak kitabı elimden düşmeye bıraktım.

Birden önüme birtakım kişiler çıkıverdi; duvar boyunca ilerliyorlardı. Konuşmalarını duyuyordum ve onların yaşantıları içine giriyordum. Gelgelelim bu kaçak gölgeleri gözlerimle izlemek istediğimde çoktan uyanmıştım ve yalnızdım. Kitap ayaklarımın ucundaydı. Bu kişiler üzerine bilgi edinmek için onu aldım, acaba orada mı idiler? Eğer evetse, gelip kafamın içinde yuvalanmak için yaprakların arasından mı süzül-müşlerdi? Daha çok, rüya görmemiş miydim? Uzaklardan gelmiş ve bugün şehrimizin üstünden geçmiş, pek uzun zamandan beri bizi rahatsız eden yağmuru sürüp götürmüş olan alacalı bulacalı bulutlardan biri üzerinde görmüş gibi olmayayım? Yoksa pencere-min altında inlemeye gelmiş bir Berberistan orgunun eski saf bir aşk romansının nağmeleri arasında mı dinlemiştim? Ya da, gene eskiden biri mi anlatmıştı bana onu? Hiçbir şey bilmiyorum. Çok zaman önüme bu tür olgular sunulur, yol kenerlarındaki başakların ya da yüksek saksılardaki çiçeklerin koparılmadan okşanması gibi, onlara dokunmaksızın çeşitli değiş-meleri ile akıp gidişine bakarak eğlenirim. Sonunda hafifleyip belirsizleşen ani ve renkli bir resim şekli altında görünürler. Demek benden bir hikâye istiyor-sun. Alacakaranlıktan, parlak ve çok renkli bir şeyin, akşamın kurşuniliğinin hüznülendirdiği gözlerimizin önünde oynadığını görmek arzusu verdiği bu saatte sana bir hikâye anlatacağım. Bir an karanlığın içinden bir tablo, bir silüet çıkarmam gerekiyor. Duyuyorum

bunu. Zira zihnimde garip rüyalar böyle doğar. İşte, bir şatonun gepgeniş merdiveninin basamaklarından narin yapılı ergin bir çocuğun inmekte olduğunu görüyorum. Gecedir. Yalnız ayın solgun ışığının aydınlattığı bir gece. Fakat sanki bir lamba aynasının yardımıyla esnek bedeninin tüm biçimini belirgin olarak görüyorum, çizgilerini net bir şekilde fark ediyorum. Az bulunur bir güzelliğe sahip. Çocuk modasına göre düzeltilmiş kara saçları doğruca pek yüksek bir alın üzerine düşüyor. Hâlâ güneşin sıcaklığını taşıyan havayı yoklamak için karanlıkta ileri uzattığı elleri ince ve aristokratik. Yürüyüşü kararsız.

Hayal kura kura, büyük ağaçların titreyişleriyle dolu ve ortasında tek ve geniş bir yolun beyaz beyaz parıldadığı büyük bahçeye iniyor.

Bu olayların tarihini de bilmiyorum, dün mü yaşandı, yoksa elli yıl önce mi? Nerede geçtiklerini de hatırlamıyorum, fakat bu yerin İngiltere ya da İskoçya olması gerektiğini sanıyorum. Çünkü uzaktan azametli ve tehdit edici kalelerin görünüşüne sahip olan, yontma taştan yapılmış yüksek ve geniş kunt şatoları sadece bu iki ülkede gördüm. Bu şatoların, güleç ve çiçekli bahçeleri üzerine iyilikseverlikle eğildiklerini görmeden önce gözün onlara hayli alışmış olması gerekir. Fakat evet, şimdi eminim. Burası İskoçya. Ancak orada göğün sütümsü bir opal parlaklığına sahip olduğu yaz geceleri böylesine aydınlıktır, ancak orada kırlar asla loşluğa gömülü değildir, her şey, içinden tatlı tatlı ışıklandırılmıştır ve yalnız devimsi, kara kuşlara benzeyen gölgeler bu ışık halısı üzerine inerler.

Tamam, burası İskoçya. Şimdi kesinlikle eminim, eğer kendimi zahmete sokabilsem bu kontluk şatosunun adını, hatta bu çocuğun adını bile bulabilirim. Zira rüyamı saran karanlık kabuk hızla dağılıyor ve ben her şeyi, yakından tanığı olmuşçasına öyle netlikle görüyorum ki...

Yazın bu genç çocuk, ablasının ve eniştesinin misafiridir ve büyük İngiliz ailelerindeki alışkanlığa uygun olarak tek davetli değildir. Akşam yemeğinde masanın çevresinde karılarıyla olduğu gibi genç kızlarla birlikte bütün bir avcılar grubu toplanmaktadır; boylu poslu güzel gençler bunlar, gülüşleri şen ama asla gürültülü değil, bununla birlikte eski duvarlarda yankılar uyandırıyor. Gündüzün her yana atlar koşuyor ve köpekler salınıyor. Karşıda, ırmağın üzerinde iki üç kayık pırıldıyor: Kavgasız bir hareketlilik güne hoş bir hızlılığın ritmini veriyor.

Şimdi akşamdır; davetliler sofradan kalkmışlar. Erkekler salonda sigara içiyor ve oyun oynuyorlar. Gece yarısına kadar pencereler parka, hafifçe sallantılı ışık konileri gönderecekler; bazen içten ve neşeli bir gülüş dökülüyor. Hanımlar çoğunlukla, belki hâlâ holde çene çalan ikisi üçü hariç, çoktan odalarına çıkmışlar. Genç çocuk da kendini yalnız bulmuştur. Erkeklerle bir arada bulunmak hakkına sahip değil henüz, ya da onların yanında ancak birkaç dakika kalabilir. Kadınlarla arkadaşlık ederken de sıkılmaktadır, zira çok zaman, bir kapıyı açtığında kadınlar birdenbire seslerini hafifletmektedirler, o kendisinin işitmemesi gereken şeylerden söz ettiklerini duyuyor. Zaten onların top-

lumunu sevmiyor; zira ona bir çocukmuş gibi sorular soruyorlar ve onun karşılıklarını dalgın bir tavırla dinliyorlar; onu kendilerine bin türlü hizmet ettirmekte kullanıyorlar ve arkasından kendisine nazik bir çocuğa yapıldığı gibi teşekkür ediyorlar. Bunun üzerine, yatmaya gitmek istemiştir ve çoktan, dönen merdivenin yukarısındadır. Fakat oda pek sıcaktır; hava bunaltıcı bir ağırlıktadır burada. Gündüzün perdeleri kapamak unutulmuş ve güneş odayı fırına çevirmiştir. Masayı, karyolayı ısıtmış, duvarlara yüklenmiştir, yakıcı nefesi hâlâ perdelerden ve odanın köşelerinden şiddetle yükselmekte. Sonra uyumak için vakit çok erkendir ve dışarıda, durgun hareketsiz, berrak ve mum aklığındaki gece öylesine tatlı ki. Bunun üzerine ergin çocuk şatonun büyük merdiveninden iniyor ve bahçeye, üzerinde bir zafer kazanmış edasıyla göğün yarı saydam aydınlığını gerdiği ve görünmeyen binbir çiçekten yayılan ağır parfümün kendisini çektiği karanlık kütleye doğru yöneliyor. Garip duyumlar sarmış benliğini. On beş yaşının duygu karmaşıklığı içinde, kendisini heyecanlandıran şeyin ne olduğunu açıklayamayacak, fakat dudakları sanki hemen konuşacakmış gibi titreşiyor. Bu yatıştırıcı yaz gecesi ile onun arasında, kendi yönünden bir söz ya da bir dostluk hareketi bekleyen esrarlı bir yakınlık varmış gibi görünüyor.

Ortadaki geniş ve açık yoldan ayrılıyor ve dar yan yollardan birine sapıyor; buralarda ağaçların gümüşle harelenmiş tepeleri birbirine karışır gibi görünür. Oysa altlarında koyu karanlıklar uzanıp gidiyor. Her şey derin bir durgunluk içinde. Tatlı ve belirsiz

bir melankoliyle sarılmış olan çocuk ancak bir bahçede bulunan o tarif edilmez sessizliğin pıtırıtısını, size çimenler üzerine düşen bir yağmurun şırıltısı ya da birbirine sürtünen otların keskin hışırtısı gibi gelen o titrek uğuldamayı duyabiliyor. Bazen bir ağaca dokunuyor ya da bu kaçak gürültüyü dinlemek için duraklıyor. Beresi alnını sıkıyor; kanının kaynamakta olduğu yanaklarının çıplaklığı üzerinde, hafif rüzgârın tatlı okşamasını hissetmek için onu çıkarıyor.

Birdenbire, karanlığın içine daha da girdiği anda garip bir gürültü oluyor. Arkasında kumlar hafifçe çıtırıyor. Korkarak geri dönüyor: Belli belirsiz bir ışıltı, büyük beyaz bir silüet kendisine doğru ilerliyor. Çoktan üzerinde. Bir kadının ateşli, fakat gene de hiç de sert olmayan kucaklayışı ile sarıldığını korkuyla hissediyor. Yumuşak, ılık bir vücut ihtirasla vücuduna yapışıyor. Bir el hızlı bir hareketle saçlarını okşuyor ve başını geriye doğru itiyor. Ağzı üzerinde tanımadığı yarı açık bir meyve, dudaklarını içten titrek dudaklar hissederek bayılır gibi oluyor. O yüz, kendi yüzüne öyle yapışık ki çizgilerini ayırt edemiyor; zaten onu görmeye de çalışmıyor, zira acı veren bir ürperti bütün bedenini sarsıyor, gözlerini kapatmaya ve kendini bir kurban gibi direnmesiz, bu yakıcı dudaklara terk etmeye zorluyor. Kararsız, ne yapmak gerektiğini bilme-yerek meçhul vücudu kolları arasında sıkıyor, birden onu mest olmuş bir halde kendine daha da yapıştırıyor. Elleri zarif şekiller boyunca hızla kayıyor, duruyor ve daha hummalı, daha cüretli olarak tekrar başlamak için geri çekiliyorlar. Hep daha yapışık, çoktan

kendinden geçmiş bir halde, bu tatlı yük şimdi bütün ağırlığıyla kendini tamamen ona vermiş olan göğsü üzerinde duruyor. Genç çocuk kendini bu soluk soluğa kucaklanış içinde erimiş, alınıp götürülmüş hissediyor ve çoktan dizleri bükülmeye başlıyor. Artık hiçbir şey düşünmüyor, bu kadının adını ve buraya nasıl geldiğini sormuyor; gözlerini kamaşmış gibi yumarak, bu bilinmeyen, nemli ve hoş kokulu dudaklardan şehveti, sarhoş oluncaya kadar içmekle yetiniyor. İradesiz, bilinçsiz, sınırsız bir heyecana gömülmüş. Dokunduğu her şey sanki ateşmiş ve kıvılcımlar saçıyormuş gibi geliyor ona. Bunun ne kadar sürdüğünden habersiz, bu tatlı tutsaklığa düşeli, nefis baş dönmesine kapılalı beri saatler, yoksa saniyeler mi geçti, bilmiyor.

Birdenbire yakıcı zincir kırılıyor. Göğsünü saran sınıksız kollar aniden hemen hemen öfkeyle çözülüyor. Meçhul kadın doğruluyor ve çoktan ağaçlar arasında bir ışık çizgisi halinde... Çocuk onu tutmak için bir hareket yapamadan kayboluyor.

Kim bu?..

Ezilmiş, sersemlemiş bir halde kalkıyor çocuk, humma içindeki beyninde yavaş yavaş bir durgunlaşma başlıyor. Hayatta birdenbire birkaç yıllık bir sıçrayış yapmış olma izlenimi var içinde. Kadınlarla ve aşkla ilgili bütün karışık hayalleri aniden bir gerçek haline mi gelmişti? Yoksa bu bir rüya mıydı?

Üstünü başını yokluyor, saçlarını çekiyor. İçindeki ateşin tokmakladığı şakakları, arasına yuvarlanmış oldukları otlar üzerindeki çiyin serinliğini ve ıslaklığını taşıyor. Her şey bir şimşek hızıyla tekrar gözlerinin

önünden geçiyor, meçhul kadının yakıcı dudaklarını tekrar hissediyor, giysilerinden çıkıp yayılan garip ve baş döndürücü şehvet kokusunu içine çekiyor. Sözlerini birer birer hatırlamaya çalışıyor. Fakat hiçbir gelmiyor hatırına...

Ve işte birdenbire onun kendisine hiçbir şey söylememiş olduğunu, adını dahi fısıldamadığını, yalnız yüreğinden taşan iç çekişlerini, haz içinde ağzından koyverdiği boğuk, sarsıntılı hıçkırımları biliyor. Çözölmüş saçlarının hoş kokusu, göğüslerinin sıcak basıncı, derisinin kaygan minesi kalmış hatırımda. Sık sık alıp verdiği nefesini içine çekmiş, bedenine, çırpınan kalbine, sahip olmuş bulunduğunu unutamıyor. Bununla birlikte karanlığın içinde, gelip üzerine atlayarak aşkıyla onu sarmış olan kadının kim olduğunu bilmiyor. Heyecanını, mutluluğunu açığa vurmak için ona bir ad bulup hecelelemek gerektiğini duyuyor.

Az önce yaşadığı olağanüstü dakikalar, şimdi karanlıkta onun üzerine çevrilmiş, kendisini iki büyüleyici göz gibi çeken pek parlak sırrın yanında adi ve anlamsız görünüyor. Kimdi o? Bütün ihtimalleri hızla düşünüyor, şatoda oturan değişik kadınlara zihninde geçit yaptırıyor.

Onların yanında geçirdiği anları hatırlıyor, biriyle ya da öbürüyle yapmış olduğu kısa konuşmaları zihninde canlandırıyor, bu bulmacaya karışabilecek beş ya da altı kadının gülümseyişlerini tekrar gözlerinin önüne getiriyor.

Belki de yaşlanmakta olan kocasına haşin haşin davranan Kontes E., ya da dayısının, garip bir tatlılığa,

bununla birlikte pek değişken gözlere sahip genç karısı olabilir? Yoksa —bu düşünce ile titriyor— üç kız kardeşten, sert, azametli, kibirli tavırlarıyla birbirlerine pek benzeyen kuzinlerinden biri mi? Hayır. Bunlar soğuk ve çekingen kadınlar. Sık sık, şu son sıralarda, gizli sıcaklıklarla heyecanlı ve alevli rüyalar görelî kendini bir güçsüz kişi, bir hasta olarak kabullenmişti. Böylesine dengeli, her türlü arzudan böylesine soyunuk olan ya da öyle görünen bu kadınlara ne kadar imrenmişti. İçinde doğan ihtirastan uzun zaman bir illetmiş gibi korkmuştu. Fakat böyle bir sinsiliği onlardan acaba hangisi yapabilir?

Bu saplantılı sorular, duygularının sarhoşluğunu azar azar dağıtıyor. Artık vakit geç, salonun ışıkları sönmüş. Yalnız kendisi ayakta ve belki o kadın, o meçhul kadın da ayaktadır.

Yorgunluk gitgide vücudunu sarıyor, daha fazla düşünmek neye yarar? Bir bakış, iki göz kapağının arasından bir alev fışkırması, kaçamak bir el sıkışı yarın ona her şeyi açıklar.

Merdiveni indiği gibi çıkıyor, fakat şimdi hayalleri pek başkadır. Kanı hâlâ hafifçe çağıldıyor. Odası ona daha serin ve daha aydınlık geliyor.

Ertesi sabah uyandığında çoktan atlar avluda eşinip duruyorlar. Gülüşler arasında adının çağrıldığını işitiyor. Bir sıçrayışta kalkıyor —kahvaltı saati geçmiştir— sıtmalî bir ivedilikle giyiniyor ve aşağıya atılıyor; kendisini orada neşeyle karşıyorlar. Kontes E., aynı zamanda gözlerinde berrak bir gülümseme ışıldarken ona takılıyor:

“Koca tembel! Tatlı rüyalar mı görüyordun?”

Çocuk meraklı bir gözle onun yüzünü seyrediyor. Hayır, hayır, bu o olamaz. Gülümsemesi pek kaygısız. Sonra vücudu da fazla ince. Yüzden yüze çarçabuk bir bakış gezdiriyorsa da birer gülümseyiştten başka sonuç alamıyor.

Kırda atlarla bir tur yapılıyor. O, her bir kadının sesini dikkatle dinliyor, vücutlarının çizgilerini, atın onlara yaptırdığı dalgalanmaları gözden geçiriyor. Eğilme ya da kollarını kaldırma tarzlarına bakıyor. Öğle-yin yemek sırasında dudaklarının baygın kokusunu ve saçlarının ılıkliğini duymak için onlara doğru eğiliyor. Fakat hiçbir şey bulamıyor. Ateşlenmiş hayal gücünü üzerine çevireceği en ufak bir belirti, en ufak bir iz yok.

Gün ona uzun geliyor. Okumak isteyince satırlar kitabın kenarından atlıyor ve onu birdenbire parka götürüyorlar. Orada garip geceyi tekrar yaşıyor ve yenisinden meçhul kadının kolları ile sarıldığını hissediyor o zaman titreyen elleri kitabı bırakıyor ve göle doğru gitmek istiyor. Ama birdenbire kendini kumlu yolda buluyor.

Akşamleyin yemekte ateşi olduğunu hissediyor. Elleri ne yapacağını bilmez gibi sinirli. Yakınında bulunan her şeye dokunup duruyor. Gözlerini ise çekingen, inik tutuyor. Sofradakiler ancak sandalyelerini iterlerken soluk alıyor, odadan dışarı uçuyor, parka atılıyor. Ayaklarının altına serilmiş sütümsü bir sise benzeyen beyaz yolda bir aşağı, bir yukarı geziniyor.

Yirmi kere, belki yüz kere gidip geliyor. Sonunda salonun ışıklarının parladığını görüyor, sonra birinci

katın iki üç penceresi aydınlanıyor. Kadınlar odalarına çekilmişlerdir. Eğer o kadın gelecekse ancak buna birkaç dakika kaldı. Fakat bu dakikalar, elektrikle yüklü. Çocuk görünmez iplerle çekiliyormuş gibi sarsıntılarla yürüyerek gidip gelmesine devam ediyor.

Ve işte birdenbire beyaz şekil merdivenin dibine kayıyor, pek hızlı, tanınmayacak kadar hızlı... Sanki ay ışığı parçası ya da ağaçlar arasında rastgele uçup duran ve süratli bir rüzgârın kendisine doğru sürdüğü bir tül bent. İşte kollarının arasında, bu ateşli ve çarpıntılı vücudun çevresinde açgözlü bir yırtıcı kuşun pençeleri gibi dolanıp kapanan kolların arasında...

Yeniden, dünkü gibi, o yakıcı dalganın göğsüne çarpıp kırıldığı an. Bu tatlı çarpışın altında kendinden geçmeyi düşünüyor ve yalnız bir arzusu var; bu dalganın koynunda sürüklenip gitmek, haz uçuşunun derinlikleri içine batıp kaybolmak. Fakat birdenbire sarhoşluğu duruluyor, ateşini frenliyor. Hayır, kendini bu harikulade şehvet duygusuna terk etmeyecek. Kendi göğsünde yabancı bir kalbin çarpması gibi gelen, vücuduna bu kadar sıkıca yapışmış kadının adını öğrenmeden önce bu doymaz dudaklara kapılıp gitmeyecek. Onun yüzünü görmek için öpüşleri altındaki başını geri çekiyor. Fakat üzerine gölgeler iniyor; belli belirsiz aydınlık içinde, meçhul kadının kara saçları ile karışıyorlar. Ağaçların yaprakları çok sık ve bulutların peçelediği ay ışığı pek solgun. Onun ak mermere kakılmış iki kıvılcık yakut gibi pırıldayan gözlerini görüyor sadece...

O zaman, ona bir söz, basit bir söz söylemeye, onun sesini duymaya çalışıyor:

“Kimsin sen? Söyle bana! Kimsin?..”

Fakat bu nemli ve lezzetli ağız dilsiz ve sadece öpüş-
lerle karşılık vermekte. Ondandır haykırış, bir acı çığ-
lığı koparmak istiyor çocuk: Kolunu sıkıyor, tırnakla-
rını etine batırıyor. Sıkılmış olan boğazından, hafif
inilti gibi arada birkaçı kaçıreren solumadan başka bir
şey çıktığını duymuyor; bunun zevkten mi, acıdan mı
ileri geldiğini anlamak güç. Karanlıkta hayalet gibi ge-
lip kendini tanıtmaksızın benliğini ele geçiren bu ka-
dının karşısında hem kuvvetsiz kaldığını görüyor, hem
de onun arzudan titreyen vücudunun mutlak hâkimi
olduğunu anlıyor. Fakat adını bilememek düşüncesiyle
çılgına dönüyor. İçinde gittikçe artan bir öfke kabarıyor
ve kadının kucaklamasına karşı direniyor; fakat kadın
onun kolunun gevşediğini hissederek ve heyecanının
farkına vararak, onu yatıştırıyor, alevli bir elle saçları-
nı okşayarak onu kendine çekiyor. Parmakları hafifçe
dokunup geçerken, madenî bir cisim, bir ufak ziynet
eşyası, bir bilezik madalyonu genç çocuğun alnına çar-
pıyor. Aniden bir fikir geliyor aklına... Sanki aşırı bir
ihtiras nöbetine tutulmuş gibi o eli kavrayarak kendi-
ne doğru çekiyor, madalyonu yarı çıplak kolu üzerine
kuvvetle bastırıyor; maden, derisinin içine gömülüyor.
Sonra bu alevden bedene sıkı sıkıya sarılıyor, şehveti
dudaklarından tüm varlığıyla içiyor; bu dilsiz sarılışın
esrarlı ve ateşli hazzının derinliği içine alabildiğine ko-
yuveriyor kendini...

Sonra kadın dünkü gibi ani bir sıçrayışla kalkıp ka-
çarken onu tutmaya çalışmıyor. Kolundaki damganın
ne olduğunu anlamak için çılgınca bir sabırsızlık duy-
-

yor. Çarçabuk odasına koşuyor, lambanın ölgün ışığını canlandırıyor ve bileğindeki izin üzerine merakla eğiliyor. Pek net değil artık; çevre çizgisi kısmen silinmiş, fakat o şeyin köşelerinden biri derisi üzerinde derince bir iz bırakmış. Bu girintili çıkıntılı açılar halinde yontulmuş, sekizgen, aşağı yukarı bir peni büyüklüğünde, fakat kabartmaları daha derin bir madalyon; zira işte etine iyice işlemiş, her çukur bir çıkıntının karşılığı...

En ufak bir inceliğini bile gözden geçirdiği bu iz onu bir kor gibi yakıyor, birdenbire, sanki taze bir yara imiş gibi canını acıtıyor ve ancak bileğini soğuk suya daldırdıktan sonra acıma kayboluyor. Şimdi kendini pek emin hissediyor. Gözlerinde zafer sevinci ışıltıyor, yarın her şeyi öğrenecek.

Ertesi sabah kahvaltıda sofraya ilk oturanlardan biri oluyor. Kadınlardan ancak ablası, Kontes E. ve orta yaşlı bir kız var. Hepsinin keyifleri yerinde. Çocuk onların konuşmalarına dikkat bile etmiyor. Kendilerini sezdirmeden gözetlemek kolay. Kontesin ince bileğine hızlı bir göz atıyor. Bilezik taşıyor. Ancak bu andan başlayarak onunla rahatça konuşabilir; fakat bakışları kapıya doğru çevrilmekten hiç de geri kalmıyor.

İşte kuzinleri, üçü birden giriyorlar. Tekrar içini bir heyecan sarıyor. Roplarının uzun kolları içinde yarı gizlenmiş bilezikler görüyor, fakat pek çabuk oturuyorlar: Kumral Kitty, sarışın Margot ve karanlıkta gümüş gibi parlayan ve güneşte, erimiş altın dalgalarını andıran pek açık renkli saçlara sahip Elibaseth mi? Her zamanki gibi ilgisiz halleri üzerlerinde, o pek nefret ettiği azametleri içinde donmuş gibiler... Oysa kendisin-

den hiç de fazla büyük değiller, henüz birkaç yıl önce oyun arkadaşı idiler. Dayısının genç karısı daha inmemiş. Çocuğun kalbi gittikçe artan bir heyecanla çarpıyor. Bulmacanın çözüm anının yaklaştığını hissediyor ve birden bu eziyetli muammadan zevk alır gibi oluyor. Bununla birlikte içini kemiren merak yüzünden, kenarında genç kızların ellerinin kımıldamaksızın durduğu, ya da masa örtüsünün parlak beyazlığı içinde ışıltılı bir koydaki gemiler gibi ağır ağır inip kalktığı masanın çevresine bir göz atıyor. Yalnız bu ellere bakıyor ve birdenbire bunlar sanki bağımsız varlıklarmış, bir sahne üzerinde hareket eden, her biri bir ruha, bir özgül hayata sahipmiş gibi geliyor ona. Fakat şakakları niçin böylesine zonkluyor? Kuzinlerinin hepsinin bir bilezik taşıdığını dehşetle görüyor. Bu kibirli, görünüşte yaklaşılmaz olan, her zaman, çocukluklarında bile gururlu, içe kapanık bildiği üç kızdan birinin o meçhul kadın olabileceği gerçeği onu altüst ediyor. Hangisi acaba? En büyükleri olduğu için en az tanıdığı Kitty mi? Hırçın Margot, ya da küçük Elisabeth mi?

O kadının bunlardan biri olmamasını, ya da böyle olduğunu bilmemeyi yeğ buluyor gibi. Fakat kendini, içini kemiren meraktan da kurtaramıyor.

“Lütfen bana bir fincan çay koyar mısınız, Kitty?” Heyecandan sesi boğuluyor. Fincanını uzatıyor. Kitty kolunu kaldırmak ve çay fincanına kadar elini eriş-tirmek için sofranın üzerinden uzatmak zorunda. Çocuk, bileziğinin altından bir madalyonun hafifçe sallandığını görüyor; eli bir kez şiddetle büzülüyor. Fakat hayır bu yuvarlakça yontulmuş yeşil bir taş; porselene çarparak

hafifçe tıngırdıyor. Çocuk teşekkür ederek Kitty'nin saçlarını bir öpücük gibi okşayan bir bakışla sarıyor.

Bir an soluk alıyor.

“Bana bir parça şeker vermek lütfunda bulunur musunuz, Margot?”

Öte yandan uzunca bir el harekete geçiyor. Gümüş bir şekerliği kavrayarak ona yaklaşıyor. O anda genç çocuğun eli hafifçe titriyor. Genç kızın bileğinin, robunun, kolu altında kaybolduğu yerinde incelikle işlenmiş madalyonun sallandığını görüyor:

Bu, dün akşam, keskin köşeleri ile etine yakıcı yarayı yapmış olan madalyonun ta kendisi. Eli dengesini yitiriyor, şeker maşasını iki kere şekerliğin yanına daldırıyor, sonra bir tane şekeri alıp fincanına düşürüyor-riyorsa da çayı içmeyi unutuyor.

Margot!.. Bu ad dudaklarını yakıyor, şaşkınlıktan az daha bir çılgılık atacak gibi oluyor, fakat dişlerini sıkıyor. Şimdi onun konuşmasını dinliyor –sesi ona sanki, kürsünün tepesinden vaaz veren birinin karşısındaymış gibi öyle tuhaf, yabancı geliyor– genç kız soğuk, ağırbaşlı, hafifçe alaycı ve öylesine sakın sakın nefes alıyor ki hayatının ürkütücü sinsiliği delikanlıyı dehşetten titretir gibi oluyor. Acaba dün iç çekişlerini dinlediği, ıslak dudaklarını zevkle öptüğü, geceleyin öylesine bir coşkunlukla üzerine atılan kadın, sahiden aynı kadın mıydı? Onun kibrini ve yapmacıklı davranışını belirten, fakat duyularının ateşini hiç mi hiç açığa vurmayan ağzına bakmaktan kendini alamıyor.

Sanki ilk defa görüyormuş gibi yüzünü yakından inceliyor. Ve hazdan titreyerek, neredeyse ağlayacak

halde, bu gururun genç kızı güzelleştirdiğini ve bürünmüş olduğu esrarın onu baştan çıkarıcı kıldığını sevinçle görüyor. Ergin çocuğun bakışları, keskin bir açığı çizmek için birdenbire kalkan kirpiklerinin yay gibi gerilişini şehvetle takip ediyor, gri-yeşil gözlerinin soğuk kırmızı akik parlaklığı içine dalıyor, yanaklarının saydam derisini okşuyor; sonra dudaklarının şimdi daha şehvetli gördüğü yay gibi kıvrıntısını dolaşiyor; parlak saçların çevresinde geziniyor. Sonra bütün kişiliğini lezzetle kucaklayarak hızla iniyor. Meğer, onu bu dakikaya kadar hiç tanımamışmış. Sofradan kalkarken dizleri titremeye başlıyor. Margot'un görünüşü başa vuran bir şarap gibi sarhoş ediyor onu.

Aşağıdan çağırıldığını duyuyor. Atlar sabah gezintisi için hazır. Eşinip duruyor ve sabırsızlıkla gemlerini ısıyorlar. Biniciler birbiri arkasına eyerlere atlıyorlar ve hayvanlar bahçenin büyük ana yolunda düzensiz hareket ediyorlar.

Önce hafif tırısla gidiliyor. Monotonluğu genç çocuğun kalbinin çarpıntılarına pek az uyabiliyor. Fakat kapıdan çıkıldığında herkes dizginleri koyuveriyor, yoldan ayrılıyor ve ince bir sabah sisi ile örtülü çayır-lara atılıyor. Yerde bol bol çiy olmalı, zira bu örtünün altında elmas kırıntıları ışıldıyor, hava ise bir çağlayanın yakınında olduğu gibi hayret verici bir serinlikte.

Çok geçmeden canlı renklere sahip küçük gruplara ayrılıyorlar; birkaç atlı ormana giriyor, öbürleri tepelerin arasında kayboluyorlar.

Margot başta gidenlerin arasında. Bu vahşi atılıştan, saçlarını çekiştiren rüzgârın ihtiraslı okşayışından, bu

sertçe dörtnala gidişin uyandırdığı tarifsiz duyulardan hoşlanıyor. Bu hareketlerin keskinliği genç kızın dik vücudunu daha da doğrultuyor ve ona zarif bir sallantı veriyor.

Delikanlı arada bir onun hafif bir allığa bürünmüş yüzünü ve gözlerinin ışıltısını görüyor. Bütün gücünü âdeta büyük bir öfke içinde sarf etmekte olan genç kıza yetişiyor. Aşkı alevleniyor, arzusu kaynamaya başlıyor. Birdenbire onu kollarının arasına almak, atından aşağı çekmek, dudaklarını öpmek, çırpınan yüreğinin göğsü üzerinde çarptığını duymak isteği hırsla sarıyor içini. Atını mahmuzluyor ve hayvan kişneyerek ileri atılıyor. İşte kızın yanında, dizi onunkine sürtünüyor, üzengi-leri hafifçe birbirine çarpıyor. Şimdi konuşması gerek, şart bu...

“Margot,” diye kekeliyor.

Genç kız başını döndürerek ince kaşlarını kaldırıyor:

“Ne var Bob?”

Bunu pek soğukça, soruyor. Bakışı da soğuk ve bir çelik gibi parıltılı. Delikanlının sırtından bir ürperti geçiyor. Ne söylemek istiyordu? Bunu bilmiyor artık. Birkaç kelime mırıldanarak geri dönmek gerektiğini hatırlatıyor.

Margot ona hafifçe alaycı gibi gelen bir tonla soruyor:

“Yoruldu mu?”

O büyük bir çaba ile:

“Hayır,” diyebiliyor, “öbürleri pek gerimizde kaldılar da...”

Bir dakika daha geçse çılgınca bir şey yapacak, bunu hissediyor, birden kolunu ona uzatacak, ağlamaya

koyulacak ya da elektriklenmiş gibi elinde titreyen kırbaçla ona vuracak. Birdenbire, şaha kalkan atını tutuyor, genç kız ise gene kaskatı, azametli ve yaklaşılmaz haliyle konuşmaya devam ediyor.

Çok geçmeden öbürleri delikanlıya yetişiyorlar. Çevresinde neşeli bir konuşmanın uğultularını duyuyor, fakat kulağının içinde çınlayan sözler ve gülüşler ona nalların şakırtıları kadar boş, anlamsız geliyor. Ona aşkından söz açmak cesaretini gösterememiş ve ondan bir itiraf koparamamış olma düşüncesi yüreğini eziyor ve ona sahip olma arzusu gittikçe daha da artan bir şiddet kazanıyor, önündeki görüntü ile arasında sanki kıvılcık bir perde gerilmiş gibi oluyor. Margot'un o küçümseyici eda ile kendisini alaya alması gibi, o da niçin onunla alay etmedi? Hayvanını bilinçsiz bir atılışla sürüyor ve sükûnetini ancak delice bir dörtnala gidişle bulabiliyor. Fakat öbürleri dönmek için kendisini çağırıyorlar. Güneş tepeleri aşmış, gökyüzünde parılıyor. Tarlalardan tatlı kokular geliyor. Renkler daha canlı ve erimekte olan altın gibi gözleri yakıyor. Hava sıcak ve ağır bir hal almış. Tere bulanmış atlar, isteksizce adım atıyor, sık sık soluyorlar. Ağır ağır bir araya toplanılıyor. Az önceki coşkunun hafiflemiş, konuşmalar daha seyrekleşiyor.

Margot da tekrar görünüyor. Hayvanı köpük içinde, elbisesi beyaz lekelerle kirlenmiş, tokaların artık pek hafifçe tuttuğu saç topuzu dağıldı dağılacak. Sarı örgüleri delikanlıyı büyülüyor ve birdenbire onların çözülebilecekleri ve salkım saçak omuzları üzerinde dalgalanacakları düşüncesi onu şaşkına döndürüyor.

Artık caddenin dibinde bahçenin kubbeli kapısı parıldamaktadır ve onun arkasında şatoya giden geniş iç yol gözler önüne seriliyor. Çocuk, sezdirmeden arkadaşlarının önüne geçiyor, avluya ilk o varıyor, attan iniyor ve dizginleri bir uşağa uzatarak bekliyor. Margot son gelenler arasında. Hafif bir tırısla yetişiyor, vücudu pek bitkinmiş gibi geriye yıkılmış. Dün ve önceki gün, zevkten sonra da böyle olmalıydı. Bu düşünce delikanlıyı tutuşturuyor. Kızın önüne atılıyor inmesine yardım ediyor. Üzengiyi tutarken titrek bir elle ayak bileğini kavıyor. Bir iç çekişi içinde hafifçe:

“Margot!” diye kekeliyor.

O, bakışla bile karşılık vermiyor ve yere atlaması için uzatılan eli kayıtsızca tutuyor. Delikanlı tekrar:

“Ne kadar güzelsin Margot!” diye mırıldanıyor.

Genç kız kaşlarını azametle kaldırarak ona sertçe bakıyor:

“Bak hele, deli misin Bob? Ne diyorsun sen?”

Fakat arzunun körleştirdiği Bob, bu kadar ikiyüzlülükten şaşırılmış bir halde genç kızın hâlâ avuçları içinde tutmakta olduğu elini, sanki göğsüne batırmak istermiş gibi kuvvetle kendine çekiyor. O zaman Margot, öfkeden kızarak onu sendeleten bir şiddetle itiyor ve hızla önüne geçiyor. Sahne o kadar ani oluyor ve o kadar kısa sürüyor ki, kimse bir şey fark etmiyor, delikanlı ise bir kâbus görmüş olduğunu sanabilir.

Zavallı çocuk günün kalan kısmı boyunca öylesine solgun öylesine altüst olmuş bir halde ki sarışın Kontes geçerken saçlarını okşuyor ve neyi olduğunu soruyor. Öylesine keyfi kaçık ki arkasından sevinçle hav-

layarak sıçrayan köpeğini bir tekmeyele itiyor. Oyunda öyle beceriksizlik gösteriyor ki genç kızlar kendisiyle eğleniyorlar. Çocuk ise onun bu gece gelmeyeceği düşüncesiyle hırçınlaşıyor, huysuzlanıyor.

Çay içmek için bahçede toplanılıyor. Margot karşısında oturmuş, fakat ona bakmıyor. Bir mıknaatıs tarafından çekiliyormuş gibi, Bob'un gözleri, genç kızın dilsiz, soğuk ve iki granit parçası gibi sert gözlerinden ayrılmıyor. Onun kendisiyle böyle oynamasından kuduruyor. Margot birdenbire dönerken yumruklarını sıkıyor: Bu kızı soğuk soğuk öldürecek.

Aniden yanında bir ses:

"Neyin var Bob, pek solgunsun?" diyor.

Bu konuşan Margot'un kız kardeşi küçük Elisabeth'tir. Gözlerinde sıcak ve tatlı bir alev pırıldıyor, fakat çocuk bunun farkına varmıyor. Sanki suçüstü yakalanmış sayıyor kendini ve kızgınlıkla bağırıyor:

"Aptal aptal beni incelemekten vazgeç!"

Çoktan pişman oluyor bunu söylediğine. Zira Elisabeth sararıyor, başını çeviriyor ve ona hemen hemen ağlamaklı bir sesle:

"Hakikaten çok tuhafısın," diyor.

Herkes keyfi kaçmış bir halde ona bakıyor ve Bob haksızlığını fark ediyor. Fakat o daha özür dileme fırsatını bulamadan, katı bir bıçak ağzı gibi keskin bir ses, Margot'un sesi masanın öbür yanından yükseliyor:

"Bob'u yaşına göre pek kötü yetiştirilmiş buluyorum. Ona bir centilmenmiş, hatta genç bir adammış gibi davranmak doğru değil!"

Bunu söyleyen Margot, geçen akşam dudaklarını ve bedenini alabildiğine kendisine terk etmiş olan Margot! Çevresinde her şeyin döndüğünü hissediyor, gözlerinin önüne bir bulut geçiyor. Büyük bir öfkeye kapılıyor. Kelimelerin üzerine muzipçe basarak:

“Bunu senin herkesten daha iyi bilmen gerekir,” diyor.

Öyle ani bir hareketle kalkıyor ki arkasında koltuğu devriliyor, fakat o dönmüyor.

Bununla birlikte, kendisine ne kadar çılgınca görünürse görünsün akşamleyin orada bahçenin dibinde bulunuyor ve gelmesi için Tanrı'ya yalvarıyor. Belki bütün bunlar rolden başka bir şey değildir ve onun kibrinden ileri gelmektedir. Hayır, artık ona eziyet etmeyecek, yeter ki gelsin, yeter ki bütün soruları kısa kesen o tatlı ve nemli dudaklarını, yakıcı arzusunu gene ağzının üzerinde duyabilsin. Saatler uyumuş gibi, gece; şatonun önüne tembelce yatmış bir hayvanı andırıyor, zaman inanılmaz bir yavaşlıkla geçiyor. Çevresinde otların hafif hışırtısı içinde alaycı seslerin fısıldaşmasını duyduğunu sanıyor. Yavaşça kımıldanan ve aydınlığın zayıf pırıltısı içinde gölgeleriyle oynayan bu dallar ve yapraklar ona alay eden işaretler yapıyorlarmış gibi geliyor. Tüm gürültüler anlaşılmaz ve garip, sessizlikten daha da bunaltıcı. Bazen uzakta kırdaki köpek havlıyor; kayan bir yıldız göğü çizip geçiyor ve şatonun arkasında bir yerde gözden kayboluyor. Gece aydınlanıyor, ağaçların gölgesi yolun üstünde koyulaşıyor ve kendisini saran sesler gittikçe daha belirsiz bir hal alıyor gibi. Birden, başıboş bulutlar yeniden gökyüzünü

ışık geçirmez ve hüzün dolu bir örtüyle kaplıyorlar. Yalnızlık genç çocuğun heyecan içindeki kalbi üzerine acı veren ağırlığıyla bindiriyor.

Gidiyor, geliyor, gittikçe daha çabuklaşıyor, daha hareketleniyor. Bazen yumruğu kızgınlıkla bir ağacın gövdesine iniyor, ya da bir parça kabuk koparıp parmaklarının arasında öyle bir öfkeyle eziyor ki parmakları kanıyor. Hayır, o gelmeyecek, bunu iyi biliyor. Her şeye rağmen buna inanmak istemiyor, zira öyle olursa artık hiç gelmez. Bu hayatının en ıstırap veren saati. Gençlik ihtirası öylesine taşıyor ki şiddetle otların üzerine atılıyor, gözyaşları yanaklarından sel gibi akar, o zamana kadar asla yapmadığı ve sonra da asla yapamayacağı şekilde hıçkırıklarla ağlarken tırnaklarıyla yeri kazıyor.

Birdenbire çalılıklar arasından gelen hafif bir çıtırtı onu ümitsizliğinden çekip çıkarıyor. Bir sıçrayışta kalkıyor, ellerini rastgele öne doğru uzatıyor ve birdenbire yumuşacık bir kuş gibi gelip göğsüne çarpan o öylesine tutuşarak hayal ettiği vücudu kollarının arasında buluyor.

Boğazından bir hıçkırık fırlıyor, bütün varlığı görülmemiş şiddette bir nöbetle sarsılıyor, kendisini ona sunan bu ince uzun ve dipdiri vücudu öyle susamışlıkla sıkıyor ki kadının garip surette dilsiz ağzından bir şikâyet kaçırıyor. Sarışının hoyratlığı altında inlediğini duymakla dünkü, önceki günkü gibi onun kaprisinin oynacağı değil, sahibi, efendisi olduğunu anlıyor. Kadına kendisine verdiği uzun ıstırapın karşılığı olarak eziyet etmek, kibriden, herkesin yanında,

akşamleyin sarf etmiş olduğu küçük düşürücü sözlerden dolayı ondan öç almak, ikiyüzlü davranışını cezalandırmak arzusu sarıyor içini. Kin, ateşli aşkına öyle sıkı sıkıya karışmış ki, bu kucaklayış bir sevişme hareketinden çok bir boğuşmayı andırıyor. Kollarındaki kadının nazik bileklerini o kadar kuvvetle sıkıyor ki, onun güçlkle soluyan bedeni bir titreyiş içinde burkuluyor; sonra çocuk onu o kadar şiddetle kendine çekiyor ki genç kız hem hazzın, hem acının etkisi altında durmadan boğuk boğuk inlemekten başka bir şey yapamıyor. Fakat delikanlı ondan tek bir kelime koparamıyor. Bu inleyişi boğmak için dudaklarını onunkilere oburcasına yapıştırdığı anda ağzında sıcak ve ıslak bir şey hissediyor. Onun dudaklarını ısırılmış, kan akıyor. Ve böylece birdenbire kendi gücü kesilip içinde şehvetin yakıcı dalgası yükselinceye kadar ona işkenceye devam ediyor. Şimdi ikisi de göğüsleri birbirine dayalı hızla soluyorlar. Karanlığın içinden alevler geçiyor, gözlerinin önünde yıldızların kıvılcımlandığını sanıyor. Her şey sisleniyor, düşünceleri kafasının içinde kıvrım kıvrım burgulanıyorlar, her şeyin yalnız bir adı var: Margot. İhtirasının taşkınlığı arasında, nihayet ruhunun derinliğinden bu sevinç ve umutsuzluk, arzu, kin, kızgınlık ve aşk çılgılığı kopuyor, üç ıstırap günü bu çılgılığın içinde: Margot! Margot! Ve onun için evrenin musikisi bu iki hecede birleşiyor.

Bu ad genç kızın yüreğine bir hançer gibi saplanıyor. Kollarının ateşi birdenbire buzlaşıyor, şiddetli ve kısa bir ürpertiyle sarsılıyor, boğazından bunaltılı bir hıçkırık yükseliyor; hareketleri tekrar sertlik kazanı-

yor, fakat bu sefer nefret verici bir dokunuşu önlemek için... Şaşırان delikanlı onu tutmaya çalışıyor, ama genç kız çarpınıyor. Yüzünü yüzüne yaklaştırmak için onu kendine çektiğinde narin vücudu bir yılan gibi kıvrılmış olan bu dişi yaratığın gözlerinden yanaklarına yaştanelerinin yuvarlanmakta olduğunu görüyor. Kız onu öfkeli ve ani bir çaba ile itip hemen kaçıyor. Robunun beyaz gölgesi ağaçların arasında bir süre hareket ediyor ve karanlığın koynunda yitip gidiyor.

İşte delikanlı bu yakıcı, arzu ile kaynakayan vücudun ilk defa kollarının arasından kaçtığına olduğu gibi, gene titreyerek sanki kolu kanadı kırık kalakalıyor. Gözlerinin önünde yıldızlar dans ediyor ve kanı, keskin iğneleyişlerle alnını kamçılıyor. Nedir bu başına gelen? Gittikçe seyrekleşen ağaçlar dizisi boyunca bahçede, el yordamıyla, küçük bir pınarın fışkırmakta olduğu yere doğru ilerliyor. Ellerini bu ak, gümüşümsü, kendisine pek tatlı şeyler mırıldayan ve bulutların ortasından ağır ağır yükselen ayın ışınları altında garip bir aydınlıkla parıldayan suyun okşamalarına bırakıyor.

Bakışı daha net görür bir hal alıyor, derin bir hüznü esrarlı bir şekilde göğsünü sıkıyor, sanki ılık rüzgâr, o kaçan sevgiliyi, kocaman loş ağaçların arasından geri getirecekmiş gibi bir duygu var içinde. Gözlerinden yakıcı yaşlar boşanıyor ve Margot'u ne derece sevmekte olduğunu heyecanlı sarılıştakikalarındakinden daha kuvvetle, daha belirlice anlıyor. Bu ana kadar var olmuş hiçbir şeyin önemi yok; ne sarhoşluk, ne titreyiş, ne sahip olma çarpıntıları, ne de böylesine gizlenmiş

olan sır karşısındaki öfkesi boşuna. Aşk bütün varlığını tatlı bir melankoliyle dolduruyor, hemen hemen arınmış, ama gene de tümüyle güçlü bir aşk bu...

Ona eziyet etmiş olmak niçin? O bu üç akşam süresince varlığını doldurmamış mıydı? Bu taze dişi ona aşkın tatlılığını, sert ürpertilerini tanıtalı beri hayatı birdenbire loş bir alacakaranlıktan parlak ve korkulacak bir şafağa geçmemiş miydi? Oysa kendisini ağlayarak, kızgın terk etmişti. İçinde onunla, dayanılmaz bir barışma, ona tatlı, avutucu sözler söyleme isteğinin doğmakta olduğunu duyuyor. Onu her arzudan soyunuk, başka türlü olarak kolları arasına almak, ona minnetini anlatmak isteğiyle tutuşuyor. Evet, başı öne eğik gidip onu bulacak ve kendisine aşkının ne kadar saf olduğunu söyleyecek, sırrına ebediyen saygı duyacağına söz verecek!

Suyun tatlı şırıltısı az önce genç kızın dökmüş olduğu yaşları aklına getiriyor. Belki de bu anda odasında yalnızdır ve sırdaşı olarak her şeyi gözetleyen ama kimseyi teselli etmeyen çarpıntılı geceden başkası yoktur. Ruhları sıkı sıkıya birbirine karışmış olduğu halde, saçlarının bir parıltısını görmeksizin, pek zayıf da olsa sesinin ahengini duymaksızın ona hem bu kadar uzak, hem bu kadar yakın olmak, içinde dayanılmaz bir acı doğuruyor. Onun yanında bulunmak için yenilmez bir arzu ile kıvranıyor, sadık bir köpek gibi kapısının dibinde uzanıp yatamaz mı, bir dilenci gibi penceresinin altında ayakta bekleyemez mi?

Ağaçların gölgesinden dışarı, çekingen çekingen kayarken, Margot'un birinci kattaki odasının penceresin-

de ışık görünüyor. Zayıf bir aydınlık dökülüyor dışarı. Ellere benzeyen dalları ile camlara vurmaya çalışan ve yarı açık pencerenin önünde nöbet tutmuş kara ve devimsi bir casus gibi rüzgârda sallanan kocaman  ınar ağacının yapraklarını sanki okşarcasına hafifçe yalayıp geçiyorlar. Onun bu ışıklı camların ardında uyanık durduğu ve belki de hâlâ a lamakta olduğu ya da hâlâ kendisini hayal ettiği düşüncesi genç çocuğu öyle altüst ediyor ki düşmemek için yanına doğru yürümüş olduğu  ınar a acına tutunmak zorunda kalıyor.

Büyülenmiş gibi gözlerini pencereye dikip bakıyor. Hafif bir esintinin oynattı ı beyaz perdeler, gölge içindeki kısmın dışında u uşuyorlar: Lambanın yaydığı sıcaak aydınlık içinde k h eski altın gibi, meltem, onları dantelalı yapraklar arasından titreyerek s z len bir ay ışığı demeti içine götürünce k h gümüş gibi görünüyorlar. ışıklı camlar üzerinden bazen gölgeler kaydıkça delikanlının alevli gözleri ileride olacakları açıklayan fal işaretleri okuduğunu sanıyor. Zihni, heyecanlandırıcı hayallerle dolu. Uzun boylu güzel Margot'u, saçlarını, sarı ve darmada ınık saçlarını çözmüş, kalbi kendi kalbini sarmış olan aynı duyguların esiri olarak odasında dolaşırken görüyor, onun ihtirasının humması içinde kızgınlık yaşları dökerek sarsılmakta olduğunu gözlerinin önünde canlandırıyor. Duvarlar sanki taştan değil camdan. şimdi genç kızın en k  k hareketlerini, ellerinin titreyişini fark ediyor. Bir koltu a çöküşü ve dilsiz bir umutsuzluk içinde yıldızların ışıldadı ı gökyüzünü seyredişini izliyor. Bir an, cama aydınlık vurdu u sırada yüzünü tanıdığını dahi sanıyor. Sanki

kendisini görmeye çalışmış gibi kaygılı bir bakışla uyuyan bahçenin üzerine eğiliyor. Delikanlı tutuk, fakat ısrar edici bir sesle çağırıyor: “Margot! Margot!”

Hızla camın üzerinden kayıp geçen beyaz şey bir örtü değil miydi? Öyle olduğuna inanıyor.

Kulak, veriyor. Hiçbir şey kımıldamıyor. Arkasında yarı uyuklayan ağaçların hafif soluğu ve meltemin otlara sürtünüşü yükseliyor, alçalıyor birbiri peşinden derhal peyda olmak için yavaşça ölen ılık bir dalga gibi yeniden kuvvetleniyor. Gece rahat rahat solunum yapıyor ve karanlık bir tablo içine çerçevelenmiş gümüş pırlıltılı, dikdörtgen pencere sessiz kalıyor.

Çocuk heyecanın en yüksek derecesinde. Sıkışan yüreği göğsünün içinde büyük vuruşlarla çarpıyor. Dayanmış olduğu ağacın kabuğu şiddetli ihtirasının dokunuşuyla titriyormuş gibi geliyor ona. Artık bir düşüncesi var sadece: Onu görmek, onunla konuşmak; adını çağırarak herkesi uyandırmak tehlikesini bile göze alıyor. Bir şey olacağına inanıyor, en büyük çılgınlıklar bile ona mümkün görünüyor ve rüyada olduğu gibi, her şeyin gerçekleştirilmesi ona kolay geliyor. O zaman gözlerini bir kere daha pencereye kaldırıncı hemen hemen duvara sırtını vermiş olan ağacın kollarından birini, işaret levhası gibi pencereye doğru uzattığını görüyor; elleri çoktan ağacın gövdesine hırsla yapışmış bile...

Birdenbire düşünceleri daha da belirli ve kesin bir hal alıyor: Ağaca tırmanacak; gövde pek kalın, doğru fakat o da pek çevik ve becerikli, yukarıdan, pencerenin kenarına sadece birkaç santim öteden onu çağırarak.

Bir kere yanına vardı mı, onunla konuşacak ve kendisini affetmeden önce aşağı inmeyecek.

Bir saniye daha düşünmüyor, elleri kaskatı ve kendini oraya taşımaya hazır ağacın gövdesine yapışırken gözlerini o büyüleyici pencereden ayıramıyor. İki üç kere kendini hızla yukarı çekiyor, bir çaba daha gösterince elleri bir dalı kavıyor, vücudunu enerjik bir toparlama ile yukarı alıyor. İşte hemen hemen ağacın tepesinde, vücudunun ağırlığı altında sallanan dallara asılı duruyor.

Bu sallantılar bir dalga gibi son yapraklara kadar yayılıp kırılıyorlar ve binaya dayanan dal sanki genç kıza haber vermek istermiş gibi pencereye doğru daha da eğiliyor. Tırmanıcımız şimdi odanın beyaz tavanını, lambanın ortaya yaydığı ışıklı altın daireyi görüyor. Heyecandan titriyor: Bir iki saniye içinde onu ya hıçkıra hıçkıra, ya sessizce ağlarken ya da vücudunun şehvetli çıplaklığı içinde görecektir, biliyor bunu. Kolları gevşiyor, fakat tekrar toparlanıyor.

Kendini pencereye doğru giden dal boyunca kaymaya bırakıyor. Dizleri kanıyor, elleri soyuluyor, ama o gene de inmeye devam ediyor, tam pencerenin aydınlığı içine girmek üzere. Bir yaprak kümesi onun görüşünü maskeliyor henüz; arzuladığı gibi içeri bir göz atmasına engel oluyor. Şimdi yaprakları açmak için elini uzatıyor, şimdi çiğ bir ışık demeti üzerine vuruyor. Tamamen titreyişler içinde ileri eğildiği anda, sendeliyor, dengesini kaybediyor ve döne döne düşüyor, olgun bir meyvenin yere vuruşunu andıran boğuk bir çarpma sesi duyuluyor çimenler üzerinde.

Yukarıda pencereden bir şekil eğiliyor; fakat gece, boğulan bir kimseyi yutan bir göl gibi durgun ve sessiz. Çok geçmeden odadaki ışık sönüyor ve bahçe sessiz gölgeler arasında hayaletimsi görünüşüne tekrar bürünüyor.

Birkaç dakika sonra, delikanlı sersemliğinden kurtuluyor. Bir an, yolunu şaşırmış bazı yıldızların üzerine soğuk bir bakış fırlatır gibi görüldüğü gökyüzünü şaşkınlıkla seyrediyor. Birdenbire sağ bacağında dehşetli bir sancı, ilk harekette kendisine bir çığlık attıracak şiddette bir sancı hissediyor. Tam ağzını açacağı anda birdenbire başına geleni anlıyor. Margot'un penceresi altında serilip yatmaması gerektiğini, yardım çağırmanın ve yer değiştirirken gürültü yapmamak gerektiğini anlıyor. Alnı kanıyor. Yere düştüğünde bir taşa ya da bir ağaç parçasına çarpmış olmalı. Gözlerine akmasını önlemek için kanı eliyle siliyor. Sonra yanı üzerine kıvrılıp tırnaklarını yere batırarak sürüklenmeye çalışıyor. En ufak çarpışta, en hafif sarsıntıda kırılmış bacağı öylesine ağrıyor ki tekrar kendini kaybedeceğinden korkuyor. Ağır ağır ilerliyor, merdivene varıncaya kadar hemen hemen yarım saat geçiyor; kolları uyuşmaya başlıyor. Alnında soğuk bir ter, akmaya devam eden kana bulaşıyor. Şimdi yapılacak en güç iş kalıyor: Sahanlığa varmak gerek. Bunu ancak son derece yavaş ve korkunç acılar pahasına başarabiliyor. Oraya çıktığında soluğu kesilmek üzeredir; gene sürünerek kendini salondan ayıran birkaç adımlık mesafeyi alıyor. İçeriden kulağına konuşmalar geliyor ve işte ışığın parıldadığını görüyor. Tokmağı kavrayarak doğruluyor ve

kapı açılır açılmaz odaya yıkılıyor. Salona, böyle yüzü kana ve toprağa bulanmış bir halde dalıp bir külçe gibi dösemeye yığıldığında görünüşü pek korkunç olmalı. Erkekler şiddetli bir sıçrayışla kalkıyorlar, sandalyeler devriliyor, herkes yardıma koşuyor. Onu itina ile kane-penin üzerine taşıyorlar. O ancak birkaç kelime mırıldanacak kadar vakit bulabiliyor: Parka gitmek isterken merdivenden aşağı yuvarlanmıştı. Sonra birden gözle-rinin önünden kara halkalar geçiyor, bunlar kendisini her yanından sararak dans ediyorlar. Gözleri kararıyor ve bayılıyor.

Bir at eyerliyorlar, en yakın köye doktor aramaya koşuyorlar. Uyanan şato, fantastik bir hayatla canlanıyor. Koridorlarda yanan titrek ışıklar ateş böceklerini andırıyor. Kapılar açılıyor, fısıldaşmalar, soruştur-malar duyuluyor. Uykularından çekilip çıkarılmış olan hizmetçiler, şaşkın şaşkın geliyorlar, sonunda çocuk odasına taşıyor.

Hekim incik kemiğinde bir kırık buluyor ve her-kesi yatıştırıyor. Korkulacak bir şey yok. Yalnız yaralı, bacağı alçıda olarak haftalarca yatmalı. Bu kendisine bildirilince o dermansızca gülümsüyor. Bu habere pek de üzölmüyor. Gerçekten insan bir sevgiliyi düşünmek isterse, burada kalabalıktan, güröltüden uzakta, yük-sek ve aydınlık, ağaçların titreşen tepelerine pek yakın bir odada yapayalnız yatmak ne iyi olur. Tam sessizlik içinde, her türlü görevden, her türlü zorunluktan aza-de, böylece kendini tatlı rüyalara terk etmiş bir halde düşöncelere dalmak ve bir an gözlerinizi kapattığımız-da karyolanızın yanına yaklaşan sevgili hayallerle baş

baş a yaşamak ne hoştur. Aşk n belki de bu baygın hül-
ya saatlerinden daha zevkli anları yoktur.

İlk günler süresinde sancı hâlâ pek şiddetli, fakat o
bunda tuhaf bir sevinç bulmakta. Bu acıyı Margot'un
aşkı için, sevgilisi için çektiğı düşüncesi genç çocuğın
göğsünü romanesk bir kalbe pek yaraşır bir gururla
dolduruyor. Sevdii kadın uğrunda aldığı yarayı şeref-
le taşıyan bir şövalye gibi yüzünde daima izi kalacak
kanlı bir kesik olmalıydı. Ya da daha iyisi, orada, düş-
tüğü yerde ezilip can vermiş olarak kalmalıydı, diye
düşünüyor. O zaman hayalinde, penceresi altında yük-
sek sesle konuşan adamların yaptığı gürültüyle uyanan
Margot'u canlandırıyor.

Genç kız merakla eğiliyor ve kendisi için ölmüş,
boylu boyunca yatanı görüyor. Bir çığlık atarak bayılı-
yor; çocuk bu keskin çığlığın kulaklarında çınladığını
duyuyor. Sonra gözlerinin önüne onun üzüntüsü,
ümitsizliği geliyor. Genç kız bunları bütün ömrünce
taşıyor; hayatı kırılmış, uzun zaman kara giysiler için-
de, hüznü ve küskün. İnsanlar ona acısının sebebini
sorduklarında hafif bir titreyişle dudaklarını oynatıyor.

Ve günler boyunca böyle rüyalar görüyor. Başlan-
gıçta sadece karanlık içinde, sonra gözleri açılmış,
sevgilisinin hayalini canlandırmaya alışmış bir halde,
bu düş anları birbirini kovalıyor. Günün hiçbir saati,
sevgilinin pırıltılı gölgesinin duvarlar boyunca ona ka-
dar kaymasını önleyecek aydınlıkta değil. Ne dışarıda
yapraklardan düşen yağmur tanelerinin damlayışları
içinde, ne de güneşin yakıcı ışınları altında kumların
çıtırdayışları içinde, onun sesini işittirmeyecek ka-

dar gürültü var. Saatlerce konuşuyor bu hayalle, ya da onunla birlikte yolculuk ettiğini ve pek güzel yürüyüşler yaptığını kuruyor. Fakat bazen düşlerinden altüst olmuş bir halde uyanıyor. O sahiden yasını tutar mı? Kendisini hatırlar mı?

Elbette Margot sık sık hastayı ziyarete geliyor. Delikanlı onunla zihnen konuşurken arada bir kapının açıldığını ve onun içeri girdiğini görüyor, endamlı, güzel, fakat hayalindekinden pek başka. Gerçekten tatlı ve şefkatli değil; rüyalarının Margot'u gibi alnından öpmek için üzerine eğilmiyor. Şezlongunun yanına oturmakla, kendisine nasıl olduğunu, acı çekip çekmediğini sormakla yetiniyor; alelade şeylerden konuşuyor. Genç kızın varlığı onda bir ürküntü ile karışık tatlı bir heyecan uyandırıyor ki bu yüzden ona bakma cesaretini bulamıyor. Çok zaman sözlerini dinlemek, sesinin ahengini, sonra kulaklarında saatlerce titreşim yapacak olan o garip musikiyi kalbine daha iyi kaydetmek için gözlerini kapıyor. Ona karşılık vermekte tereddüt ediyor, zira genç kızın soluk alışından başka bir şey işitmediği ve onunla bir oda içinde, evren içinde yalnız olduğu izlenimini kuvvetle duyduğu bu anları öylesine seviyor ki... Genç kız kalkıp kapıya doğru yürüyünce onun hareket halindeki silüetinin bütün çizgilerini hafızasına iyice kazımak, tekrar rüyalarının belirsiz gerçeği içine gömülmeden önce, burada canlı olduğu sürece onu son bir defa bakışlarıyla kucaklamak için güçlkle doğruluyor.

Margot hemen hemen her gün geliyor. Fakat Kitty de gelmiyor mu? Ya Elisabeth, kendisine daima pek

korkulu gözlerle bakan, pek tatlı, pek kaygılı bir sesle henüz iyileşip iyileşmediğini soran küçük Elisabeth? Ya bütün öbürleri aynı şekilde kendisini görmeye gelmiyorlar mı? Ona türlü hikâyeler anlatmak için yanında kalmıyorlar mı? Hatta çok da uzun boylu kalıyorlar. Zira onların varlığı hülyalarını zihninden kovuyor, önemsiz bazen aptalca konuşmalarını zorla dinletmekle onu tatlı düşünceleri içinden çekip çıkarıyorlar. Onların ziyaretlerini kesmeleri ve yalnız Margot'un kendisini görmeye gelmesi ne kadar hoşuna gider; sadece bir saat, sadece birkaç dakika için olsun yeter. Sonra, rahatsız edilmeksizin tatlı bir sevincin koynunda, aşkının avutucu hayallerini seyre dalmış bir halde onu düşünmek için yalnız kalırdı.

İşte bunun için sık sık, kapısının tokmağı çevrilirken göz kapaklarını indiriyor, uyur gibi yapıyor. O zaman ziyaretçiler ayaklarının ucuna basarak itina ile kapıyı tekrar çekiyorlar ve o, yeniden kendisini uzak ve baştan çıkarıcı ülkelere doğru yavaş yavaş götüren rüyasının ılık dalgaları içine dalıp gidiyor.

Oysa bir gün şöyle bir şey oluyor: Margot onu görmeye gelmiştir; kısa bir süre kalmış, fakat oda ya saçlarında bahçedeki çiçeklerin tüm kokularını ve gözlerinde ağustos güneşinin ışıldayan parlaklığını getirmiştir. Ancak bir daha ertesi gün gelecek. Demek önünde kendisini düşlerine vereceği uzun ve apaydınlık bir ikindi vakti var, zira herkesin gezmeye gittiğini, artık ziyaretçisi olmayacağını biliyor.

Bununla birlikte, birden kapı açılıyor; o uyur gibi görünmek için göz kapaklarını indiriyor. Fakat içeri

giren kimse –mutlak sessizliğin hüküm sürdüğü odada bütün gürültüler büyük bir netlikle işitiyor— çekilmiyor. Onu uyandırmamak için kapıyı sessizce kapıyor. Çocuk, robunun hafif hışırtısını duyuyor; o kimse, ihtiyatla yaklaşıyor, ayakları döşemeye hemen hemen basmıyor gibi. Yanına oturuyor. O, inik göz kapaklarının arasından yüzüne çevrilmiş olan alevli bir bakışın yakıcı sıcaklığını hissediyor. Kalbi şiddetle çarpmaya başlıyor. Bu Margot mu? Elbette, ama tatlı bir heyecan var içinde, esrarlı ve şehvetli bir büyü gözlerini açtırmıyor. Ne yapacak genç kız? Saniyeler ona bitmez gibi geliyor. Ziyaretçi uyumasını seyrederek gözlerini ondan ayırmıyor. Bu bakışlar altında savunmasız, gözleri bir tür bantla bağlı halde duymakta olduğu yorucu, bununla birlikte mest edici his, vücudunda âdeta elektrikli bir karıncalanma yaratıyor.

Birdenbire gözlerini açarsa, Margot'un dehşet içindeki yüzünü sevgi dolu bir bakışla saracağını biliyor. Fakat, kımıldamıyor, pek daralan göğsü içinde bunaltılı, kesik kesik bir hal alan solunumunu tutuyor ve beklemeye devam ediyor.

Sanki genç kız üzerine daha eğilmiş gibi geliyor ona; yüzünün o hafif parfümünü dudaklarının üzerinden içine çekmiş olduğu için pek iyi tanıdığı o ince ıslak leylak kokusunu duyuyor.

Birdenbire kanı yanaklarından çekiliyor ve yakıcı bir dalga gibi vücuduna yayılıyor. Zira yastığına bir el konuyor ve örtünün üzerinden yavaş yavaş kolu boyuncaya kayıyor. Sakin, fakat kanını damarlarından kuvvetle fışkırtan mıknatıslı titreşimlerini hissettiği bir okşayış

bu. Ona tatlı, sarhoş edici, fakat aynı zamanda sinirlendirici bir duyu veriyor.

El, ağır ağır, hemen hemen ölçülü bir şekilde koldan aşağı kaymaya devam ediyor. O, göz kapakları arasından kaçamak bir bakış fırlatıyor. İlk önce zayıf, al bir pırıltı, bulanık bir ışık dalgası fark ediyor. Sonra üzerine serilmiş olan esmer lekeli örtüyü ve daha sonra, çok uzaktan geliyormuş gibi kendini okşayan küçük bir eli şöyle böyle görebiliyor. Pek belirsiz bir el, ışıklılı bir bulut şeklinde ilerleyen, sonra geri çekilen küçük beyaz bir parıltı. Gözlerini biraz daha açıyor. Şimdi porselen gibi ak ve parlak parmaklarını net bir şekilde fark ediyor; onlar hafifçe bükülmüş bir şekilde yaklaşıyor ve hep büyük bir iç yaşantı ile canlı olduğu halde tembelce geri çekilir görünüyorlar. Antenler gibi ilerliyor ve geriliyorlar, o anda çocuğun içinde bu ellerin özgül bir hayatları olduğu izlenimi doğuyor. Sanki bu, üstünüze sürtünen bir kedi, kadife pençeleriyle vurarak size sokulan, sevgi taşan bir sesle hırıldayan küçük, beyaz bir kedidir. Çocuk onun birdenbire gözlerinin parıldadığını görürse şaşırmayacak.

Ve üzerinde kayan bu beyaz şeyde ışıldadığını gördüğü, gerçekten kıvılcımlar saçan bir bakış değil miydi? Hayır, bu bir madenin pırıldayışı, altının ışıldaması idi. Fakat şimdi el yeniden ilerlerken, bileziğinde o sırrı açığa vuran madalyonu fark ediyor. Kolunu okşayan Margot'un elini, hiçbir yüzüğün süslemediği bu yumuşak ve ak eli dudaklarına götürmek ve öpücüklere boğmak arzusu sarıyor içini. Fakat soluğunun yanakları üstünden geçtiğini hissediyor. Margot'un başının ken-

disininkine pek yakın olduğunu anlıyor. Göz kapaklarını daha uzun zaman inik tutamaz. Mutluluktan coşarak, gözlerini hayranlıkla açıp sevgilisinin yüzüne bakıyor. Genç kız ani bir ürperişle korku içinde geri çekiliyor.

O zaman yüzüne eğilmiş olan yüzü karanlıktan çıktığı anda, heyecanla altüst olan çizgileri ışığa boğulduğu anda, delikanlı tüm vücudu titreyerek tanıyor. Bu Elisabeth, Margot'un kız kardeşi, küçük ve garip Elisabeth. Acaba bir rüya mı bu? Ani bir kızarmanın kapladığı bu yüze gözünü dikip bakıyor; genç kız gözlerini korkulu korkulu çeviriyor. Hiç şüphe yok: Elisabeth. Delikanlı birdenbire korkunç yanılmasını anlıyor. Bakışı genç kızın bileğine kayıyor; madalyon orada...

Gözleri önünde her şey dönmeye başlıyor. Kaza anında hissettiği acının tıpkısı tekrar içini sarıyor. Fakat dişlerini sıkıyor, kendini kaybetmek istemiyor. Her şey önünden bir saniyede boşlukta sıkışmış halde, bir şimşek hızıyla geçiyor. Şaşkınlık, Margot'un kendini beğenmişliği, Elisabeth'in gülümseyişi, gizli bir el gibi üzerine konan o tuhaf bakış... Hayır hayır, hiç hata ihtimali yok.

Bununla birlikte içinde tek ve zayıf bir ümit titreyiyor. Bu madalyon. Margot belki bugün, dün, ya da parktaki karşılaşmalarından sonra bunu ona vermiştir.

Fakat Elisabeth çoktan bir şey söylemeye başlıyor. Bu hummalı düşünceler yüz çizgilerini pek bozmuş olmalı, zira genç kız kaygılı bir şekilde soruyor:

"Hasta mısın Bob?"

Sesleri ne kadar da benziyor diye düşünüyor ve makine gibi bir çabuklukla karşılık veriyor:

“Evet. Evet. Yani hayır. Kendimi pek iyi hissediyorum.”

Gene sessizlik... Margot’un, madalyonunu belki ona vermiş olması düşüncesi tekrar tekrar zihnine geliyor. Bunun doğru olamayacağını biliyor, fakat sorması gerek;

“Bu madalyon da ne?”

“Ha! Hangi Amerikan cumhuriyetinin olduğunu bilmediğim bir para. Bize Robert dayım getirmişti.”

“O biz kim?”

Nefesini tutuyor. Genç kız konuşmak zorunda:

“Margot ile ben, neden bilmem Kitty istemedi.”

Delikanlı gözlerinin nemlendiğini hissediyor; şimdi göz kapaklarının kıyılarında olması gereken yaşları Elisabeth görmesin diye başını yana çeviriyor, fakat onları tutamadığından yavaş yavaş yanakları üzerine akmaya başlıyorlar. Konuşmak istiyor, ama kendi sesinden korkuyor. Boğazına düğümlenen hıçkırığın ağırlığı altında ezileceği dehşetine kapılıyor. İkisi de sıkıntılı sıkıntılı birbirlerini süzerek susuyorlar. Sonunda Elisabeth kalkıyor:

“Ben gidiyorum, Bob” diyor, “çabuk iyileş!”

Çocuk göz kapaklarını tekrar indiriyor ve kapı hafifçe gıcırdayarak kapanıyor.

Kafasında, ürkütülmüş güvercin sürüsü gibi düşünceler burgu burgu dönüp duruyor. Yanlış anlayışının büyüklüğünü kavırıyor, aptallığı aklına geldikçe içini utanç ve kızgınlık kaplıyor; fakat aynı zamanda şiddetli bir acı duyuyor. Şimdi Margot’un kendisi için ebediyen kaybolduğunu biliyor. Gelgelelim onu değişmez bir aşkla, belki şimdi gerçekleşmeyen bir şey karşısında duyulan o ümitsiz üzüntü ile sevdiğini hissediyor.

Elisabeth'e gelince —onun hayalini hemen hemen öfkeyle itiyor— dünkü kendini verişleri ve bugünkü ihtirasının fazla ateşliliği, Margot'un bir gülümseyişinden, ya da elinin okşayışından daha az değildi. Eğer Elisabeth parkta kendini tanıtmış olsaydı, onu severdi; zira o anda aşkı hâlâ bir çocuğun aşkı idi denilebilir. Fakat şimdi Margot rüyaları sırasında kalbine hayatı boyunca silemeyeceği kadar derince işlenmişti.

Gözlerinin önündeki hayallerin daha az net olduğunu, kafasında saplanmış düşüncelerin gözyaşları ile azar azar kaçıp gitmekte olduğunu anlıyor. Her gün yaptığı gibi uzun yalnızlık saatlerinde Margot'un hayalini canlandırmaya boşuna çalışıyor: Elisabeth arzu pırıldayan derin gözleriyle bir gölge gibi durmadan yanına kayıyor. Her şey puslanıyor ve olayların nasıl yaşandığını hatırlamak için zihnine işkence etmek zorunda kalıyor. Margot'un penceresi altında onun adını çağırarak durmuş olduğu aklına gelince içini utanç kaplıyor. Öte yandan sarışın, sessiz Elisabeth'i düşündükçe acıma duygusuna kapılıyor. Kızcağıza bugünlerde en ufak bir söz söylememiş, en ufak bir bakışta bile bulunmamıştı, oysa onun sevinci, yüzünden taşardı o zaman.

Ertesi sabah Margot gelip bir an yatağının yanında oturuyor. Genç kızın varlığı onu ürpertiyor, yüzüne bakmaya cesaret edemiyor. Ne söylüyor Margot? Sözlerini güçlükle işitiyor, şakaklarının öfkeli uğuldayışı kendisiyle konuşan sesi bastırıyor. Ancak, genç kız gitmek için kalkınca, tüm kişiliğini özlemli bir bakışla sarıyor. Onu hiç bu kadar çok sevmemişti, bunu iyice biliyor.

Öğleden sonra Elisabeth geliyor. Jestleri tatlı bir yakınlığın izlerini taşıyor, biraz heyecanın titrettiği hafifçe perdeli, pek alçak bir sesle konuşuyor. Sanki kendini ya da onu ele vermekten korkarmış gibi pek ilgisiz şeylerden söz ediyor. Delikanlı genç kız için ne hissettiğini pek iyi bilmiyor. Bu his bazen ona acıma, bazen aşkına karşı duyduğu minnettarlık gibi geliyor; fakat ona bir şey söylemek gücünü bulamıyor. Yalan söylemek korkusuyla ona bakmaya cesaret bile edemiyor.

Şimdi her gün geliyor ve yanında daha çok kalıyor. Sanki onları birleştiren esrar üzerinde ışık belirtmeye başlayalı beri durgunluğa kavuşmuşlardır. Bununla birlikte bahçenin karanlıkları içinde yaşamış oldukları o dakikalardan söz açmaya asla cesaret edemiyorlar.

Elisabeth'in onun şezlongu yanında oturduğu günlerden biri. Dışarıda neşeli bir güneş var. Ağaçların titrek tepesinin yeşil yansıması duvarların üzerinde oynuyor. Bu anda genç kızın saçları alev saçıyor gibi... Sanki bir ateş bulutu. Derisi dolgun ve saydam görünüyor, sanki bütün varlığı ışıklık ve berrak.

Başı, gölge yayılmış yastığının üzerine gömülü olan delikanlı kızın güleç yüzünü pek yakından seyrediyor, ona çok uzakta gibi görünüyorsa, kendisine kadar erişmeyen ışıkla yıkanmakta olmasından... Bu görünüşe dalarak geçmişte olanları unutuyor. Genç kız ona doğru eğilirken böylece gözleri yuvalarına daha fazla gömülmüş hissini veriyor ve delikanlının kafasına giren kara burguları andırıyor. Elisabeth eğilirken, Bob vücudunu koluyla sarıyor, yüzünü yüzüne doğru çekiyor ve kızın şiddetle titreyen, fakat karşı koymayan ıslak

ağzını öpüyor, o da tatlı ve hüzünlü bir tavırla Bob'un saçlarını okşuyor. Sonra, sesinde yumuşak bir melan-kolinin nağmelenişiyle ona bir solukta mırıldanıyor: "Fakat sen yalnız Margot'u seviyorsun!" Bu boyun eğ-mişlik edası, bu isyansız ümitsizlik delikanlının yü-reğine işliyor; onu hayli heyecanlandıran ad ruhunda çınılıyor. Fakat bu dakikada ona yalan söyleme cesa-retini bulamıyor: Susuyor. Genç kız bir kere daha du-daklarından pek yavaşıca, hemen hemen kardeşçesine öpüyor ve bir şey söylemeden çıkıyor.

Aralarında geçmiş olanlara bir kerecik imada bu-lunmuş oluyorlar.

Birkaç gün daha geçiyor, sonra nekahet için bahçe-ye iniliyor. İlk ölü yapraklar yollarda koşuşuyorlar ve çabuk gelen akşam, sonbahar günlerinin hüznünü dü-şündürüyor.

Bir hafta daha geçiyor, işte tek başına yürüyor ar-tık; ama pek güçlkle. Bu yıl rüzgârda ilk defa sallanan ve unutulmaz ılık yaz gecesindekinden daha kuvvetli ve daha katı konuşan ağaçların çok renkli beşiği altına varıyor.

Delikanlı orada hüzünlü hüzünlü geziniyor; bu yer-de karanlık, görünmez bir duvar dikilmiş gibi geliyor ona... Çoktan alacakaranlığa gömülmüş olan bu duva-rın ardında ve önünde onun için bilinmeyen ve tehli-keli bir ülke uzanıyor.

Akşamleyin herkesten izin istiyor. Bir kere daha Margot'un yüzünü, sanki hayalini ebediyen saklamak istermiş gibi gözleriyle yiyor; titreyerek Elisabeth'in elini tutuyor, genç kız hararetle sıkıyor.

Kitty'ye, dostlara, ablasına bir göz atıyor. Ruhu bir kadını sevme ve başka bir kadın tarafından sevilmiş olma duygusu ile öyle dolu ki... Yüzü pek solgun... Alnından boydan boya ciddi bir çizgi geçiyor ve yüzünde bulunan çocukluk anlatımını götürüyor, bir erkek görünüşünde şimdi...

Bununla birlikte atlar koşulduğunda, Margot'un merdiveni çıkmak için geri döndüğünü gördüğünde ve Elisabeth'in gözlerinde ıslak bir parıltı fark ettiği zaman, yaşadığı maceranın ağırlığını öyle bir kuvvetle duyuyor ki bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Işıklar içindeki şato arabanın kaldırdığı toz bulutu arasında gittikçe uzaklaşıyor; loş bahçe küçülüyor, görüntü belirsizleşiyor, sonunda aşkının çerçevesi gözlelerinden siliniyor; artık ezici bir anıdan başka bir şey değil. Bir saat sonra araba onu gara bırakıyor. Ertesi gün Londra'dadır...

Aradan yıllar geçti, Bob bir yetişkin adam oldu. Fakat bu ilk macerası, içinde pek canlı olarak kaldı; bir gün silikleşmedi bile, Margot ve Elisabeth evlendiler, Bob onları tekrar görmeyi hiç istemedi. O heyecan verici saatlerin anısı onu öyle kuvvetle sarsmıştı ki, sonraki hayatı o anların gerçekliğiyle kıyaslandığında artık hayatta çekicilik bulamayan adamlardan biridir, ömrünün bir çağında o iki duyguyu, sevmeyi ve seilmeyi en mükemmel şekilde birleştirmişti. Henüz erginliğe girmiş çocuğun titrek ve cılız elleri arasına pek erkence düşmüş olan şeyi tekrar aramak için, artık hiçbir zaman bir atılımda bulunmadı. Birçok ülkeyi dolaştı. Az konuşan, bir kadının yüzü ve gülümseyişi

karşısında bakışları soğuk soğuk kaldığı için duygusuz sanılan dürüst ve sessiz İngilizlerden biridir o. Doğrusu gözlerini sürekli bir şekilde diktikleri, o hayalleri, bir Madonna önünde sönmeyen bir alevle kendileri için yanan bir mum gibi kalplerinin derinliklerine gömmüş olarak içlerinde taşıdıklarını kim bilebilir?

• • •

Şimdi bu öykünün nereden çıktığını biliyorum. Bu ikinci vakti elimdeki kitapta bir dostumun bana Kanada'dan göndermiş olduğu bir kart bulunuyordu. O, yolculukta tanıdığım ve birlikte tatlı tatlı gevezelik ederek uzun akşam saatleri geçirdiğim biriydi. Anlatıkları içinde, gençliğinin bir yaşantı parçasına kopmaz bir şekilde bağlı olan, o iki kadının sırlarla tüllemiş ve taşlaşmış gibi bozulmadan kalmış anısı sürekli olarak görünmekteydi.

Uzun zaman, çok uzun zaman geçti. Konuşmalarımızı unutmuştum. Fakat bugün, bu kartı bulunca hafızam bir rüyada olduğu gibi onu bana geri getirdi. Böylece senin dinlediğin, okuduğumu ya da düşte gördüğümü sandığım bu öykü doğdu.

Fakat oda ne kadar loş ve sen alacakaranlığın derinliğinde bana ne kadar uzak görünüyorsun! Yüzünün bulunduğunu tahmin ettiğim yerde tatlı ve solgun bir ışıktan başka bir şey fark etmiyorum, ve gülümseyip gülümsemediğini ya da üzüntülü olup olmadığını bilmiyorum. Gülümsüyorsan eğer, üstünkörü tanıdığım bu insanların garip maceraları olduğunu farz ettim-

den, onlar için bütün bir kader kurup ve sonra onları rahatça kendi öz yaşayışları, kendi dünyaları içinde terk ettiğimdendir. Üzüntülüysen eğer, bu, o çocuğun aşkın yanından geçtiği ve bir saat sonra tatlı rüyasının cennetinden çıktığını düşündüğümdendir. Bak, bu öykünün ne üzüntülü, ne melankolik olmasını diledim, sadece aşkın habersiz yakaladığı, ergin bir çocuktan söz etmek istedim. Onun ve başka birinin aşkını anlattım. Fakat bu saatte anlatılan öyküler melankolinin tatlı patikalarını izlerler. Alacakaranlık onların üzerine örtülerini gerer. Akşamın getirdiği tüm hüznün onların üstünde, hiçbir yıldızın parıldamadığı bir kubbe yaratır, gölge azar azar içine sızar ve boşluğunu dolduran bulutla parlak ve renkli kelimeler o zaman ruhumuzun derinliklerinden geliyorlarmış gibi dolgun ve ağır bir sessizlik kazanırlar.

İKİZLER

Fransa'nın güneyindeki şehirlerden birinde, bir gün, dar bir caddeden çıkarken kendimi üzerinde iki kulesi olan eski ve haşmetli bir yapının karşısında bulunca şaşırdım. Yapının kuleleri birbirine öylesine benziyordu ki, gün batımının yarı aydınlığı içinde biri öbürünün gölgesiymiş gibi görünüyordu. Bu bir kilise olmadığı gibi eski çağlardan kalma bir saray da değildi. Bu bina, geniş ve sağlam duvarlarıyla, dinle ilgisiz, fakat tarif edilemez türde bir yapı olduğunu düşündürmekle birlikte, kendisine manastır görünüşü veren bir havaya sahipti.

Merak edip, küçük bir kahvenin tıraçasında, saman sarısı rengindeki şarabını yudumlayan pembe yanaklı bir şehirliye yaklaştım ve şapkamı çıkararak, tavan arası pencereleri taşıyan basık damların altında yükselen bu heybetli yapının ne olduğunu sordum. Adamcağız bana hayretle baktı, sonra, karşılık vermeden önce keyifli keyifli gülümsedi.

“Size doğru bilgi veremeyeceğim,” dedi, “zira onun kadastroya başka türlü kaydedilmiş olması mümkündür; bize gelince, biz ona eski zamanlarda olduğu gibi ‘ikiz kızların evi’ deriz. Belki iki kulenin tıpkı tıpkısına birbirine benzemesi yüzünden ve belki de...”

Sustu ve önce benim merakımı uyandırdığından emin olmak istermiş gibi dudaklarında yeni bir gülümseme belirdi. Eksik bir karşılıkla yetinemedim; konuşmaya giriştik, sert ve yaldızlı şarabını birlikte lezzetle yudumlama teklifini isteklice kabul ettim. Önümüzde kulelerin dışımsı süsleri ayın gittikçe artan aydınlığı altında pırıldıyordu. Şarap nefisti ve bu ılık

akşamüstü, onun anlattığı, birbirlerine hem benzeyen, hem benzemeyen ikizlerin şu hikâyesi bana eğlenceli göründü:

Olay Kral Theodose'un ordusunun Akitanya'nın başkentinde kışladığı çağda geçiyordu. İpekli koşumları yorgun atlara ağır bir tembellik verirken ve askerlerin gitgide canları sıkılırken, süvari komutanı Herilunt adlı bir Lombard, sokakları eğri büğrü bir dış mahallenin dibinde baharat ve itriyat satan güzel bir kıza vuruldu. Aşkı o kadar şiddetliydi ki sevdiğinin aşağı sınıftan oluşuna aldırış etmeyerek ona mümkün olduğu kadar çabuk sahip olmak için, onunla evlenmekte acele etti ve pazar meydanında bir saraya yerleşti. Uzun haftalar boyunca sadece birbirleriyle ilgilenerek; insanları, savaşı ve kralı unutarak orada yaşadılar. Kendilerini tümünden aşka verdikleri ve geceleri birbirlerinin kolları arasında geçirdikleri sürece, zaman akışına devam ediyordu. Güneyin ılık rüzgârı yolunun üzerindeki ırmakların buzlarını kırarak, çayırarda menekşeleri ve safran çiçeklerini açtırarak aniden esmeye başladı. Bir gecede ağaçlar yeşil filizlerle donandı, henüz katı ve donmuş halde olan dallardan ıslak tomurcuk kümeleri fışkırdı. Buğu tüten topraktan ilkbahar yükseliyor, kendisiyle birlikte savaşı getiriyordu. Bir sabah iki sevgili, kapılarını sarsan emredici tokmak vuruşlarıyla uyandılar. Bu, generale kralın harekete hazır olma emrini getiren bir haberci idi. Trampetler karargâhta toplanma işareti verdiler, sancaklar rüzgârda neşeyle dalgalandı ve çok geçmeden pazar meydanında eyerlenmiş ve donatılmış atların nal sesleri çınladı.

Herilunt, bir kışlık karısının yumuşak kolları arasından güçlkle ayrıldı; aşkı ne denli ateşli olursa olsun ihtirası ve erkekçe savaş tutkusu, içinde daha kuvvetle konuşuyordu. Yanında gelmesine izin vermesi için yalvaran karısının gözyaşlarına karşı duygusuz kalarak, onu geniş evin içinde yalnız bıraktı ve sayısız birliklerin başında Moritanya'ya hareket etti. Orada düşmanı yedi çarpışmada yendi, Mağribilerin kalelerini kül haline getirdi, şehirlerini kökünden kazıdı ve akınlarını kıyıya kadar ilerletti; bol miktarda ganimeti memleketine göndermek için yelkenliler ve kadırgalar kiraladı. Bu kadar çabuk kazanılmış bir zafer, bu kadar hızlı yürütölmüş bir sefer olmamıştı. Kralın, böylesine yiğit bir askeri mükâfatlandırmak için, fethedilen bütün ülkenin önemsiz bir karşılığı olarak ona bir tımar vermesi doğaldı. Bu zamana kadar kamp yerlerinden başka konuta sahip olmamış bulunan Herilunt, dinlenmenin zevkini tadabilir ve zenginlik ve refaha nail olabilirdi. Bununla birlikte bu çabuk başarı, ihtirasını bir daha köreltemeyeceğı kadar bile di. General bundan böyle kimsenin, hatta hükümdarının dahi emri altında olmak istemiyordu. Karısının ak alnını ancak bir krallık tacı süslemeye layıktır gibi geliyordu ona. Bunun için birliklerini körü körüne krala karşı kıskırttı ve bir isyan tertipledi. Fakat erkenden fark edilen komplo başarısızlığa uğradı. Savaşma fırsatı bulamadan yenilen, kilise tarafından aforoz edilen, süvarileri tarafından yalnız bırakılan Herilunt dağlara sığınmak zorunda kaldı, orada büyük bir armağan ümidiyle harekete geçen köylüler kaçağı uyurken öldürdüler.

Asinin kanlı cesedini bir ambarın samanları üzerinde bulup mücevherlerini, elbiselerini soyarak çöplüğe atarlarken, aynı saatte felaketten habersiz olan karısı muhteşem karyolasında bir ikiz dünyaya getiriyor ve büyük bir kalabalığın önünde piskopos onları kendi elleriyle vaftiz ediyordu.

Kiliselerin çanları hâlâ cınlar ve davetliler neşeyle kadeh tokuştururlarken Herilunt'un isyan ve bozgun haberi geldi, arkasından ikinci kara haber yetişti: Kral âdete uyarak, asinin evine ve mallarına el koyacaktı. Lohusa yatağından henüz kalkmış olan güzel dükkâncı kadın, sanki bir rüya yaşamış gibi dış mahallenin hüznünlü sokağına yollanmak zorunda kaldı. Bir farkla ki, eski sefaletine, kucağında iki yavru ve yüreğinde acı bir hayal kırıklığı ile dönüyordu.

Artık sabahtan akşama kadar, küçük tahta iskemlesi üzerinde baharat satarken ve çok zaman metelikler yerine alaylar ve sadakalar toplarken görülüyordu. Üzüntü, gözlerinin parlaklığını hızla donuklaştırdı, saçları erken ağardı. Bununla birlikte, kızlarının canlılığı ve az bulunur güzelliği acılarını ve bahtsızlığını çabuk giderdi. Her ikisi de annelerinin parlak güzelliğini almışlardı ve fizik bakımından birbirlerine öylesine benziyorlardı ki, biri öbürünün zarif portresi gibiydi. Onları ayırt edemeyenler yalnız yabancılar değildi; anneleri dahi bazen Helene'i Sophie, Sophie'yi Helene sanıyordu. Kadıncağız Sophie'nin koluna, onu kız kardeşiyle karıştırmamak için bir kurdele bağlıyordu. Zira yalnız yüzlerini gördüğü ya da seslerini duyduğu zaman adlarını doğru olarak söylemekte güçlük çekiyordu.

Ne yazık ki, annelerinin hayranlık uyandırıcı güzelliğini almış olmakla birlikte, babaları da onlara boyun eğdirilmez ve hükmedici kibrini miras bırakmıştı; öyle ki her alanda, biri öbürünün üstüne çıkmaya çalışıyordu. Çocukların hiçbir art düşünceleri olmaksızın kendilerini oyuna verdikleri yaşta her şey onlar için çoktan rekabet ve kıskançlık konusu idi. Kızların zarıflığına vurulan bir yabancı, aynı armağanı öbürüne de sunmaksızın, onlardan birinin parmağına bir yüzük geçirdi. Bu Helene'i öfkeden kudurttu. Anne, öbüründen aşağı kalmış olduğuna inanan kızını yere uzanmış bir halde, yumruğunu ısırarak hırsla tekmeler atarken bulacağından emindi. Kızlardan biri, öbürüne yapılan en ufak bir sevgi gösterisini, en önemsiz komplimanı çekemiyor, biri basit bir başarı kazandıysa eğer öteki de mutlaka aynı başarıyı kazanma arzusuna kapılıyordu. Anneleri her an beliren kıskançlığa karşı koymaya boşuna çalışıyordu; sonunda babalarının uğursuz mirasının genç kızlarda gittikçe daha da artmakta olduğunu gördü. Bununla birlikte zayıf bir avuntu, kadıncağızın kaygılarını gidermeye yaradı. Bu dinmeyen yarışma sayesinde kızlar yaşitlerinin en beceriklileri, en iyi yetişmişleri oldular. Birinin öğrenmeye başladığı şeye, kız kardeşini geçmek için sabırsızlanan öbürü de girişiyordu. Bedence olduğu gibi zekâca da her şeye yatkın olan ikizler, kadınlığın en yararlı, en ilgi çekici sanatlarını öğrendiler. Yün eğirmek, kumaşları boyamak, resim yapmak, zarafetle dans etmek, şarkılar düzmek, lavtalarının eşliğinde onları çalıp söylemek gibi... Hatta kendilerini Latinceye, yüksek felsefeye verdiler

ki bunları yaşlı bir papaz onlara gönüllü olarak öğretti. Çok geçmeden, Akitanya'da zarafet, eğitim, zekâ işlekliği bakımından, dükkâncı kadının kızlarıyla boy ölçüşebilecek tek kadın kalmadı. Bununla birlikte üstünlüğün, kişiliklerinde olduğu kadar, zekâlarında ve konuşmalarında da birbirlerinin tıpkısı olan bu kız kardeşten hangisine verileceğinde güçlük çekiliyordu.

Fakat sanat sevgileri ve bedene olduğu gibi ruha da büyük bir incelik katan tatlı ve sevimli şeyler üzerindeki bilgileri arttıkça, annelerinin düşük şartlarının verdiği kuvvetli hoşnutsuzluk genç kızlarda gittikçe artıyordu. Doktorlarla boy ölçüştükleri tartışmalardan çıkıp da, analarının saçları perişan bir halde tezgâhının arkasında geç saate kadar birkaç metelik kazanmak için nöbet tuttuğu kirli sokağa girdikleri zaman, bitmez sefaletlerinden yüzleri kızarıyordu. İçsel bir ateşin yaktığı el değmemiş vücutlarını inciten ot şilteler üzerinde gecenin bir kısmını kaderlerine lanet etmekle geçiriyorlardı. Yazık!.. Onlar zerafette ve zekâda asil kadınları geçtikleri halde, değerli taşlarla işlenmiş bol ve rahatlık verici kumaşları giyenler asil kadınlardı, kendileri ise perişan bir kulübede çürüyüp gidiyorlardı. Büyük bir komutanın kızları iken, hatta kan ve karakter yüceliği bakımından prenses oldukları halde kiminle evlenmeyi ümit edebilirlerdi? Bir fıçı ya da en çok bir zırh imalatçısı ile... Muhteşem evler, uşaklar, zenginlikler ve kudret hayalleri kuruyorlardı. Ve tesadüfen genç asilzadeler, doğancılar ortasındaki tahtirevanı içinde değerli kürklere bürünmüş asil bir kadının geçtiğini gördükleri zaman yanakları dişle-

ri kadar beyazlaşıyordu. Babalarının vahşi azameti kanlarında kaynıyor ve gece gündüz, kendilerine layık olmayan bu hayattan kurtulmayı düşünüyorlardı.

Çok geçmeden, görülmemiş olmakla birlikte kolayca açıklanabilen bir olay vuku bulmakta gecikmedi. Güzel bir sabah, Sophie uyanınca kız kardeşinin yatağını boş buldu. Helene geceleyin esrarlı bir şekilde kaybolmuştu. Şaşkına dönen annesi onun bir centilmen tarafından zorla kaçırılmış olmasından korktu; zira kızlarının olağanüstü güzelliği şehrin delikanlılarından çoğunun çoktan başını döndürmüştü. Üstü başı dağınık bir halde, kral adına şehri yöneten ve canileri yakalamaya yemin eden valiye koştu. Vali söz verdi. Fakat daha ertesi gün annesini büyük bir utanç içine düşüren ve genç kızı kesinlikle suçlayan şu genel söylenti dolaşmaya başladı. O kendisine olan aşkı yüzünden babasını soyan genç bir asille kaçmıştı. Ondan sonraki hafta daha öfkeliendirici bir gürültü birincisinin arkasından yetiştii. Güzel genç kızın sığındığı şehirden gelen yolcular onun âşığının yanında, hizmetçilerle, doğanlarla, egzotik hayvanlarla çevrili, parlak mantolar ve kumaşlarla kaplı olarak memleketin bütün namuslu kadınlarının büyük utancı karşısında ne debdebeli bir hayat yaşadığını anlatıyorlardı. Ve bu hüznü haber bütün konuşmaların konusu olmaya devam ederken daha da feci bir haber geldi: Tamamen meteliksiz bıraktığı bu toy oğlandan bıkan Helene, genç vücudunu yeni bir lüks karşılığında şehrin hazine-darı olan bir ihtiyara satmıştı, o zamana kadar cimriliği ile tanınmış olan bu ihtiyarı insafsızca soyuyordu. Birkaç hafta

geçince, bir piliç gibi yolduktan sonra bu çökmüş âşığı bir yenisi ile değiştiriyor ve arkasından bu sonuncuyu, daha zengin biri için terk ediyordu. Annesinin baharat satması gibi Helene'in de güzelliğini bir ticaret metası yaptığı çok geçmeden herkes için sır olmaktan çıkmıştı. Zavallı dul kadın, yoldan çıkmış kızına bu şekilde babasının hatırasını lekelememesi için boşuna mektup üzerine mektup gönderiyordu. Bir olay talihsiz annenin utancını son dereceye çıkardı: Bir gün şehirden tantanalı bir alay geçiyordu. Önünde erguvan renginde elbiseler giymiş habercilerin gittiği ve arkasından atlıların yürüdüğü, bir prenses gibi Pers köpekleri ve garip maymunlarla çevrili genç fahişe ilerliyordu, zarafette eski çağlardaki o imparatorlukları altüst eden adaşı Helene'e eşitti ve Kudüs'e girmekte olan Saba Melikesi gibi süslenmişti. Bu olay derhal yayıldı; işçiler örmekte oldukları duvarı, kâtipler yazılarını bıraktılar, alayın çevresinde kaynaşan bir kalabalık toplandı. Hareketli süvariler ve hizmetçiler takımı pazar meydanında durdu ve genç fahişeyi saygıyla karşılamak için saraya girdi. Tahtirevanının perdesi açıldı ve o, vaktiyle babasının olan ve pek zengin bir âşığının üç aşk gecesi karşılığında kendisine bağışlamak için krallık hazinesinden satın almış olduğu aynı evin kapısına doğru gururla ilerledi. Annesinin debdebe içinde kendisini dünyaya getirdiği muhteşem karyolalı odanın sahipliğini aldı. Çok geçmeden, uzun zamandır terk edilmiş olan odalar değerli putperest heykelleriyle doldu. Tahta merdivenlerin yerini mermerleri aldı ve zemin döşeme taşları ve mozaiklerle kaplandı, duvarlara çok renk-

li bir sarmaşık gibi, bir yığın hayalleri ve hikâyeleri temsil eden sıcak kumaşlar asıldı. Devamlı ziyafetlerin müziği ortasında altın kapların çınlayışı duyuldu. Hristiyanlar, puta tapanlar ya da mürtetler, komşu şehirlerden hatta yabancı ülkelere çekici fahişenin lütuflarına bir kerecik nail olmak için koşup geliyorlardı. Otorite zevki babasının azameti kadar ölçsüz olduğundan, genç kadın bütün âşıklarıyla sıkı fıkı oluyor ve o adam tamamen soyulana kadar ihtirasını ateşli tutuyordu. Kralın oğlu bile bir sefahat gecesi sonunda Helene'in kollarından ve evinden sarhoşluktan ayrılmış ama gene de sevdalı olarak ayrıldığında ödünç para verenlere başvurmak zorunda kaldı.

Şehrin namuslu kadınlarını, özellikle yaşlıları böyle bir hayasızlığın kızdırması normaldi. Kiliselerde papazlar genç sefihe karşı söylemediklerini bırakmıyorlardı; pazar meydanında geveze kadınlar ona öfkeyle yumruklarını uzatıyorlardı; geceleyin birkaç kere penceresine doğru taşlar atıldı. Fakat bu namuslu insanların, terk edilmiş eşlerin, yalnız dulların kızgınlıkları, kötü hayatın yıllanmış, daha yaşlı öbür kadınlarının kendilerini yaşama alanlarından kovmaya gelmiş bu küstah dişi aslan aleyhine sızlanmaları ve yakınmaları ne olursa olsun, bunlar şiddetçe kız kardeşi Sophie'nin küskünlüğü derecesine varamazdı. Onun kalbini parçalayan Helene'in sürdüğü ahlaksızca hayat değildi, fakat kardeşini takip etmiş olan centilmenin tekliflerine karşı sağır kalması ve Helene'in bütün sahip olduğu ve kendisinin gizlice arzuladığı şeylerin elinden kaçıp gitmesine fırsat vermiş olmasıydı: Bu onun erkekler

üzerindeki kudreti ve debdebeli yaşayışı idi. Helene bu güzel hayatı sürerken o, rüzgârın iniltilerinin annesinininkine karıştığı buz gibi bir odada oturmaya devam ediyordu. Elbette kız kardeşi bir kendini beğenmişlik duygusu içinde ona pahalı elbiseler göndermişti, fakat Sophie'nin gururu sadaka kabulünü reddediyordu. Helene'in gölgesinde yürümek, eskiden pasta kırıntıları için yaptıkları gibi âşıklarını paylaşmak için kavga etmek gururunu tatmin edemezdi. Onun zaferi daha tam olmalıydı, bunu hissediyordu. Ve gece gündüz düşünerek kız kardeşinin ününü ve itibarını silmenin çaresini buldu: Erkekler bakımından hedef olduğu gittikçe daha ısrarlı tahrikler sonucunda tek servetinin, bakireliğinin, namusunun pahalı bir yem aynı zamanda zeki bir kadının değerlendirebileceği bir teminat olduğunu gördü. Bunun üzerine kız kardeşinin kıymetini düşürdüğü şeyi korumaya ve fahişenin körpe vücudunu yaptığı gibi o da ahlakını sergilemeye karar verdi. O şaşaası ile ün kazanmışsa kendisi de alçak gönüllülüğü ve fakirliğiyle ün kazanacaktı. Bir sabah hayret verici bir haber herkesin merakını uyardı: İkiz kız kardeşinin rezilce davranışından utanan Sophie onun için çile doldurmak üzere dünyadan çekilmişti ve yorulmaz bir özveri ile hastalara ve güçsüzler yurdunun iyileşmezlerine o dindarca davranışı ile bakarak çömezlik yapıyordu. Atlatılmış âşıklar bu saf mücevherin ellerinden kaçtığını görerek ümitsizlik içinde saçlarını yoldular. Buna karşılık sofular, şehvete düşkünlüğe karşı koymak için bu müstesna fırsatı ateşli dindarlığın pek güzel bir gösterisi tutarak olayı yüz

fersahlık çevreye yaymakta acele ettiler, öyle ki bütün Akitanya'da gece gündüz iyileşmez çıbanlılara, veremlilere bakan ve cüzzamlıların yanında bulunmaktan korkmayan Sophie'den, bu merhametli kızıdan başka konu konuşulmuyordu. O, beyaz başlığının altında gözleri inik sokaktan geçerken kadınlar istavroz çıkarıyorlar ve diz çöküyorlardı. Piskopos ona karşı övgülerini eksik etmiyordu ve kendisini kadınlık erdeminin en güzel örneği sayıyordu. Çocuklar harika bir yıldız gibi ona hayran kalıyorlardı. Helene birdenbire bütün şehrin dikkatinin birleştiği nokta olmaktan çıktı, artık herkesin gözü yalnız günah korkusuyla kefarete ödeyen beyaz kurbanın üzerindeydi. Bunun Helene'i az kızdırmadığı muhakkaktır.

Ondan sonra gelen ay süresince günahkârların ve sofuların eşit memnunluğu karşısında ülkenin üzerinde iki tuhaf yıldız parıldadı. Zira Helene berikilere her zaman şehvet sunuyorsa, ötekiler de ruhlarnı Sophie'nin gösterdiği parlak iffet modeli üzerinde biçimlendiriyorlardı.

Belki dünya var olalı beri ilk defadır ki bu tuhaf uyuşmazlık sayesinde Tanrı'nın yeryüzündeki ülkesi ona karşıt olanlarınsından bu kadar net bir surette ayrılabilirdi. Saflığı seven, azizenin yanında yer alıyor, kendini bedenın zevklerine kapıp koyveren, onun aşâğılık kız kardeşinin kollarına atılıyordu. Fakat her insanın gönlünde kötü ile iyiyi, etle ruhu bağlayan gizli yollar vardı. Bu önceden görülmemiş cinsten anlaşmazlığın ruhların sükûnunu tehdit ettiği çabuk meydana çıktı. Gerçekten ikizler, davranışlarının ayrılığı-

na rağmen iki su damlası gibi birbirlerine benzemekte devam ediyorlardı –aynı gözler, aynı boy, aynı gülüş, aynı sevimlilik– bu benzerliğin, erkeklerin yüreklerinde heyecan yaratması uğursuz bir şeydi. Geçirdiği alevli saatlerden sonra Helene’in kollarından ayrılan, evine dönmek için acele adımlarla oradan çıkan, birdenbire hayal görüyormuş gibi gözlerini ovuşturuyordu. Basit, kurşuni elbisesi içinde, güçsüzler yurduunun bahçesinde, tatlı ve sevgi dolu bir jestle salyalarını sildiği kötürüm bir ihtiyarın arabasını iten güzel çömezde, sefahat yatağında ateşli ve çıplak bıraktığı kadını gördüğüne inanıyordu. Bunlar aynı dudaklardı, erkeklere artık bir beden aşkı sunmamakla birlikte aynı zarif ve tatlı jestlerdi ve bir saflık ve yücelik duygusu veriyordu. Ona ısrarla bakan erkek gözleri, arkasında fahişenin pek iyi tanıdıkları vücudunun kendilerine işaret yaparmış gibi görüldüğü o pek ciddi giysiyi delmek istermiş gibi alevleniyordu. Çömezi ziyaret etmekten dönen insanlar ise, sokağın köşesinde utanç verecek şekilde açık büyük tuvaleti içinde, âşıklarının ve uşaklarının ortasında bir ziyarete giden Helene’le karşılaşılıyorlar ve aynı cinsten bir hayal örmenin kurbanı oluyorlardı. Bunun birdenbire ve garip bir surette değişim geçirmiş olan Sophie değil fahişe olduğunu kendi kendilerine boşuna söylüyorlardı, bu, rahibe çömezinin çıplaklığını düşünmelerine ve tapınmalarının ortasında günah işlemelerine engel olmuyordu. İşte böylece birilerinin ve öbürlerinin zihinleri belirsizlik içinde Helene’den Sophie’ye, Sophie’den Helene’e gidip geliyordu ve o derece yolunu şaşıırıyordu ki yönleri duygularının ak-

sine olarak gidiyor, fahişenin yanında bakireyi hayal ediyorlar ve Samaritaine dindara karşı şehvetli bir gözle bakıyorlardı. Yaratıcı, erkeklere gerçekten her şeyin zıddını arayan bir tabiat vermiştir. Kadınlarda, daima kendilerine sunduklarının aksini bulmak isterler; eğer kadınlar kendilerini kolayca verirlerse bundan pek az zevk alırlar ve iffetten başka bir şeye değer vermez görünürler. Buna karşılık iffetini korumak isteyen onu zorla almak için yanarlar. Etle ruh arasında çatışan sonsuz beşerî uyuşmazlık asla yatışmaz. Bu sefer şakacı bir iblis işleri daha da karıştırmıştı. Sık sık şehrin haylaz delikanlıları meyhaneler yerine güçsüzler yurdunun yakınlarında görülür oldu, aynı şekilde zengin sefihler, kendilerine yanaşılmaz Sophie'ye sahip oldukları hayalini versin diye halvet oldukları zaman fahişenin rahibe elbiseleri giymesini istediler. Şehir, çok geçmeden bütün memleket, bu çılgınca ve pek çekici oyuna katıldı, ne piskoposun sesi, ne yargıcın şiddetli ihtarları her gün yenilenen bir rezaleti durdurabilirdi.

Öte yandan biri şehrin en zengini, öbürü en iffetlisi olmakla yetinmekten çok uzak bir halde, iki hayranlık kaynağı, kibirli kız kardeşler birbirlerine ne zarar verebileceklerini kendi kendilerine sorarak kıvranıyorlardı. Sophie, fedakârlığının Helene'i hayasızca bir taklitle gülünçleştirdiğini öğrenince öfkeyle dudaklarını ısırıyordu. Helene de yabancı hacıların kız kardeşinin önünde secdeye kapandıklarını ve kadınların onun bastığı yerleri öptüklerini duydukça hırsının hizmetçilerinden alıyordu. Bu iki hırçın yaratık ne kadar kötülük yapmak isterlerse birbirlerinden o kadar

şiddetle nefret ediyorlardı. Sofrada Helene yumuşak bir sesle, kardeşine güzel gençliğini, bütün bakımlara rağmen kaçınılmaz bir ölümün beklediği hasta ve kötürüm ihtiyarlara feda ettiği için acıyordu. Öte yandan Sophie her akşam dualarını, hayatlarını iyiliksever ve sofuca bir eser yapmanın yüce zevki yerine, boş ve geçici hazları tercih eden pek çılgın zavallı günahkârlar için özel bir yakarış okuyarak bitiriyordu. Fakat haber göndermelere ve çağırmalara rağmen aynı yolda ısrar ettiklerini gören Helene ile Sophie, bir şeyin farkında değillermiş gibi hasmını mindere vuracak olan tutuşu, bakışları ve hakaretleriyle hazırlayan iki güreşçi gibi azar azar birbirlerine yaklaştırmaya başladılar. Gittikçe daha sıklaşan ziyaretler yapıyorlar, birbirlerine en büyük kötülüğü edebilmek için yanıp tutuştukları halde birbirlerine karşı yalandan en tatlı yalvarmalarda bulunuyorlardı.

O akşam kibirli sofu her zaman olduğu gibi ikindi dualarından sonra yeniden öğüt vermek üzere kız kardeşine gitti. Gittikçe sabırsızlanmakta olan fahişeye, Tanrı'nın kendisine verdiği bedeni, bir bataklık çamuru yapmakla ne kadar haksızlık ettiğini dolambaçlı cümleler yardımıyla bir kere daha belirtiyordu. Bu pek kötü ticaretin gereği olarak vücudunu lavantacılarının bakımlarına bırakan Helene, yarı kızgın, yarı gülümser bir halde dinliyor, bu geveze kızı incitici birkaç alayla yaralamanın ve hatta onu rahatsız etmek için birkaç delikanlı çağırmanın hoş olup olmayacağını düşünüyordu. O anda yepyeni, hakikaten şeytanca bir fikir zihninden şöyle bir geçti, bu öylesine güldürücüy-

dü ki kakhaha atmamak için kendini güçlkle tuttu. Küstah kadın derhal tavrını değiştirdi, hizmetçilerini ve masajcılarını savdı ve Sophie ile yalnız kalır kalmaz, gözlerindeki muziplik anlatımını perdelemek için kabahatlerinden pişmanlık duymuş gibi bir eda takındı. Kardeşine, heyhat, dalmış olduğu sefahat hayatının bazen içinde ne vicdan azaplarına sebep olduğunu bilemeyeceğini açıkladı. Erkeklerin hayvanca şehvetlerinden kaç kere iğrenmişti. Artık onlara karşı koymaya, basit ve namuslu bir ömür sürmeye söz vermişti. Fakat bütün savunmanın boşuna olduğunu hissediyordu. Kardeşini kuvvetli bir ruha sahip olduğundan ve kendisi gibi bedenın kandırmalarına yenilmediğinden dolayı tebrik ediyordu. Bereket versin onun, bu yola sapmış olan kadınlardan hiçbirinin karşı koymayı beceremediğı, erkeklerin o ayartmalarından haberi yoktu. Bu mutlu Sophie onların çekiciliğinin şiddetini bilmiyordu. İnsanın istemeyerek kapıldığı bu şiddette bir tatlılık da vardı aynı zamanda.

Kız kardeşinin ağzından duyduğu, inanmak cesaretini gösteremediğı böyle bir itiraftan şaşırmış olan Sophie bütün güzel konuşma yeteneğini yardıma çağırırdı. Demek sonunda bir Tanrısal ışın ona dokunmuştu –vazı böyle başlıyordu– zira günahın dehşeti pişmanlığın başlangıcıydı. Bununla birlikte, hâlâ ruhunda yanılma ve kuşku çöreklenmişti, çünkü sağlam bir iradenin bedenın saldırışlarını yenebileceğini inkâr ediyordu. Bir kalbe sıkıca kök salmış olan iyi kalmak arzusu bütün kandırmaları alt ederdi ve tarih, putperestlerde olduğu gibi Hristiyanlar arasında da bunun sayısız örneklerini

veriyordu. Fakat Helene acı ile başını sallıyordu. Heyhat, diye inliyordu, o da şehvetin iblisine karşı yapılan bu kahramanca savaşın hayran kalınacak hikâyelerini okumuştı. Fakat bunların kahramanları erkeklerdi. Tanrı onlara sadece en büyük fizik kudretini vermekle kalmamış onlara ayrıca en metin bir ruhu da bağışlamıştı ve onları savaşta galipler olarak seçmişti. Asla zayıf bir kadın –bunu söylerken içini çekiyordu– erkeklerin ayartmalarını ve kurnazlıklarını bozamıyordu. Mesela kuvvetle tahrik edilen bir kadının 147 erkeğin âşıkane ihtirasına dayandığının bir örneğini biliyordu.

Ölçüye sığmaz gururu içinde yaralanmış olan Sophie: “Nasıl böyle konuşabilirsin!” diye bağırdı. “Ben kendim kararlı bir iradenin erkeklerin küçük hayvanca iştahlarını başarısızlığa uğrattığının delili değil miyim? Onların sürüleri sabahtan akşama kadar çevremi sarıyor, hatta güçsüzler yurduna kadar beni takip ediyor. Yatarken karyolamın üzerinde en rezilce teklifleri taşıyan mektuplar buluyorum. Kimse benim onlardan birine bir bakış fırlattığımı asla görmemiştir, zira iradem beni kandırılmaya karşı koruyor. Senin söylediğin yanlıştır: Bir kadın hakikaten isterse, kendini savunabilir. Ben bunun bir örneğiyim.”

Helene kız kardeşinin üzerine sahte tevazu dolu bir bakış fırlatarak riyakârca içini çekti:

“Henüz hiç yenilmemiş olduğumu biliyorum. Bunda ancak elbisenin ve ifa ettiğin pek ciddi görevin garantisi altında olmak şansına sahipsin. Rahibelerle çevrili ve manastırının duvarlarının arkasına sığınmış durumdasın. Benim gibi yalnız ve savunmasız değilsin.

Gene sen saf kalışını yalnız kendi metinliğine borçlu olduğunu sanma, zira ben senin de, Sophie, bir delikanlı ile karşı karşıya kaldığında ne kendini savunma kuvvetini ne de kendini savunma arzusunu bulacağından eminim. Herkes gibi sen de ona boyun eğeceksin!”

Gururlu kız:

“Ben asla!” diye karşılık verdi. “Elbisemin yardımı olmadan da sadece iradem sayesinde bütün denemeleri başarı ile kazanabilirim.”

Helene’in de Sophie’ye söyletmek istediği tam buydu. Bu kendini beğenmişi, azar azar, kurduğu tuzığa çekerek kesin bir denemeye tutulmayı Sophie kendisi isteyinceye kadar, böyle bir direnme imkânının şüpheli olduğunu ortaya koymakta gecikmedi. Sophie de aynı şeyi arzuluyor, hatta bu pek korkak kardeşine erdemi herhangi bir korunmaya değil, sadece kendi ruh kuvvetine borçlu olduğunu ispat etmek için bunu pek istiyordu. Helene bir an düşünür gibi yaptı –sıkıcı bir sabırsızlık yüreğini şiddetle çarptırıyordu– sonunda karşılık verdi:

“Dinle Sophie, bulmuş olduğumu sanıyorum! Yarın akşam memleketin en güzel genci olan Sylvandre’i bekliyorum; henüz hiçbir kadın ona, kendilerinden beklediği şeyi vermeyi reddetmemiştir; o ise hepsinin üstünde olarak beni arzuluyor. Benim aşkım uğruna atla yirmi dört fersah yol alacak; benim bir gecelik dostum olabilmek maksadıyla öbür hediyelerden başka bana yedi libre saf altın getirmesi gerekiyor. Bununla birlikte elleri boş gelse dahi onu geri çevirmem; eğer öyle yaparsa, onun benim olması için aynı miktarda

altını kendim veririm, zira o derece güzel ve yakışıklıdır. Tanrı bizi öylesine benzer yaratmış ki, eğer sen benim elbiselerimi giyersen kolayca benim yerime geçebilirsin. O halde yarın benim yerime Sylvandre'ı bekle ve onunla yemek ye! Eğer yanındakinin ben olduğuma inanarak sana sahip olmaya çalışırsa onu reddetmek için her bahaneyi kullan. Ben bitişik bir odaya saklanacak ve senin gece yarısına kadar ona dayanıp dayanamayacağını göreceğim. Fakat, kardeşim, bir kere daha, iyi dikkat et, onun ayartma kuvveti büyüktür ve bizim yüreklerimizin zayıflığından dolayı daha da büyür. Tecrübesizliğin yüzünden beklenmedik bir aldatışa kapılacağından korkarım. Böyle bir tehlikeli oyunu reddetmekle daha iyi edersin sanıyorum.”

Kız kardeşi onu hem böyle çekerek, hem vazgeçirmek ister görünerek onun gururunu daha da ateşliyordu. Sophie böylesine tehlikesiz bir denemeden kolayca zaferle çıkacağını ve duygularına gece yarısına değil, şafağa kadar hâkim olacağını övünerek belirtti. Bununla birlikte delikanlı kendisini zorlamak cesareti gösterdiği takdirde kullanmak üzere bir hançer getirme iznini istedi.

Bu gururlu sözler üzerine, Helene hayranlığından ileri geliyormuş gibi, aslında gözlerinde parlayan kötü sevinci gizlemek için kız kardeşinin dizlerine kapandı. Böylece ertesi akşam Sylvandre'ı Sophie'nin kabul etmesinde anlaştılar. Öte yandan Helene de, kardeşi kazanırsa hayatını değiştirmeye yemin etti. Sophie, ancak başkalarının dertlerini ve sefaletlerini hafifletmek için yaşayan, dünyayı yıllar önce terk etmiş hayranlık verici

dindarlara temasla erdemini tazelemek için arkadaşlarının yanına koştu. Dünyadaki şeylerin dayanıksızlığına, bu harap olmuş ve kötürümleşmiş vücutları görmekle daha iyi inanmak için en ağır hastalara bir misli artmış bir özveri ile baktı. Bu işe yaramaz ve bitik yaratıklar da vaktiyle sevilmemişler miydi? Onlar da aşk yeminleri etmemişler miydi? Şimdi ne haldeydiler? İnsan döküntüleri, canlı birer çürük külçe!..

Bu sırada Helene de boş durmuyordu. Kaprisli aşk tanrısı Eros'u çağırmak ve elde tutmak sanatında usta olarak Kalabriyalı aşçıbaşısına haincesine şehvet artırıcı her şeyle baharatlandırılmış yemekler hazırlattı. İçlerine misk, kamçılایıcı yağlar ve macunlar, kantaridli kırmızı biberler kattırdı. Hisleri hızla gevşeten otlarla şarapları ağırlaştırdı, müziği de unutmadı; bu araçlar kraliçesi, arzuya susamış ruhların içine ılık bir rüzgâr gibi kayar. Gerideki odalardan birine göze görünmedikçe kuşkusuz bir kalp için o derece tehlikeli olan on iki flüt ve titreşen ziller yerleştirdi. “Şeytanın fırınıni iyice ısıttıktan” sonra, sabırsızlıkla savaş saatini bekledi. Akşamleyin uykusuzluktan sararmış ve kendisinin sebep olduğu tehlikenin yaklaşmasıyla sinirli bir hal almış olan gururlu sofı kız görününce, bir hizmetçiler grubu onu daha eşikte karşıladı ve bir hoş kokular banyosuna doğru götürdü. Şaşkınlık içinde kızaran rahibe çömezinin kaba urbasını çıkardılar, kollarını, kalçalarını ve sırtını dövülmüş çiçeklerle ve yağlı ıtırarla, hem öylesine sertçe hem öylesine nazıkçe ovular ki kanı karıncalanmaya başladı. Birden titreyen derisi üzerinden kâh soğuk, kâh kaynar sular döküldü;

sonra çabuk hareketli eller yanan vücudunu tatlı bir nergis yağıyla sıvazladılar, parlak etine bir kedi postu ile masaj ve friksiyon yaptılar, bu öylesine hazla oldu ki postun tüylerinden mavimtırak kıvılcımlar fıskırdı. Kısacası, itiraza cesaret edemeyen dindar kıza hizmetçiler zevk gecesine hazırlanan Helene'e yaptıkları aynı güzellik bakımını uyguladılar. Bu sırada flütler tatlı tatlı iç çekiyor, duvarlara asılmış, çırallardan yanmakta olan bir sandal ağacının ve erimiş balmumunun tatlı kokusu yayılıyordu.

Sophie kendisi için yeni olan bu işlemden heyecanlanınca, sonunda bir divan üzerine uzandı ve madenî aynada parlayan yüzünü gördüğünde kendini tanımakta güçlük çekti ve her zamankinden güzel buldu. Kendini hafif, yaşamaktan mutlu hissediyor ve aynı zamanda bu rahatlığı fazla bir memnunlukla tekrar duymayı istiyordu. Fakat kız kardeşi bu duygusal ikilemi çözmesine vakit bırakmadı. Bir dişi kedi yaltaklanışı ile yaklaşarak ona, güzelliği üzerine ateşli övgüler döktürdü; altüst olan Sophie bunu şiddetle reddetti. İki riyacı bir kere daha kucaklaştılar, biri kaygı ve bunalıttan titriyor, öbürü kötü arzusundan heyecanlanıyordu. Sonra Helene meşaleleri yaktırdı ve pek cüretlice hayal ettiği sahneyi yandaki odadan seyretmek için bir gölge gibi çekildi.

Fahişe, Sylvandre'a kendisini bekleyen garip macerayı haber verecek zamanı bulmuştu ve ona gururlu kızı önce güven içinde tutmak ve kendini korumasını gevşetmek için fazla ileri gitmeyecek şekilde davranmayı öğütledi. Böylesine orijinal bir savaşa zafer kazanmayı

arzulayan ve bundan çok hoşlanan delikanlı Sophie'nin karşısına çıktı. Genç kız içgüdüsel bir hareketle hançerine el attı. Fakat büyük bir sürprizle karşılaştı, pek küstah olarak hayal ettiği bu âşık kendisine doğru en saygılı bir nezaketle ilerledi. Nasıl davranacağı Helene tarafından itina ile öğretilmiş olan genç adam, heyecandan sık sık soluyan genç kıızı kollarına çekmek ya da onu senlibenli sözlerle selamlamaktan kaçındı. Dizlerinin önünde hürmetle eğilmekle başladı. Sonra uşağının ellerinden ağır bir altın zincir ile Provens ipeğinden bir manto aldı; uşak çekilince, Sophie'den bunu kendisine giydirme ve kolyeyi boynuna takma izni istedi. Genç kız bu kadar dürüstlük karşısında teslim olmaktan başka şey yapamazdı; direnç göstermeden zinciri takmasına ve muhteşem elbiseyi giydirmesine izin verdi. Ensesi üzerinde soğuk madeninkiyle birlikte genç adamın ateşli parmaklarının okşayışını da hissetti. Bununla birlikte Sylvandre hâlâ çekingenliğinden sıyrılmamış olduğu için Sophie kızma konusu bulamadı. Kurnaz komedyen, aceleci görünmek yerine onun önünde bir kere daha eğilerek mahcup bir tavırla bu halde sofrasına oturmaya layık olmadığını söyledi, zira elbisesi tozlarla kaplıydı. İlk önce üzerine çekidüzen vermek için müsaade istiyordu. Sıkılmış olan Sophie, hizmetçileri çağırdı ve Sylvandre'ı banyo odasına götürmelerini emretti. Hizmetçiler hanımlarının gizli bir emrine uyarak Sophie'nin söylediklerini yanlış anlamış gibi yaparak delikanlıyı çarçabuk soydular, çok geçmeden o, Sophie'nin önünde, vaktiyle pazar meydanında yükselen ve piskoposun kırdırdığı Apollon heykeli gibi

güzel vücuduyla cırılçıplak kaldı. Sonra hoş kokularla ovdular ve ayaklarını sıcak su ile yıkadılar; sonra hiç acele etmeksizin gülümseyerek saçlarına güllerden bir taç ördüler ve nihayet parlak bir elbise giydirdiler. Yeni elbisesi içinde Sophie'ye ilerleyince, genç kız onu öncekinden de güzel buldu. Fakat genç adamın az bulunur sevimliliğine karşı duygusuz kalmadığını görünce kaşlarını çattı ve koruyucu hançerinin elinin altında olup olmadığını yokladı. Bununla birlikte onu kullanması gerekmedi, zira sevimli delikanlı önemsiz şeylerden söz ediyor, güçsüzler yurdunun bilgin doktorlarının riayet ettikleri hürmetlice mesafede duruyordu. Kız kardeşine kadın metinliğinin bir örneğini verme fırsatı hâlâ meydana gelmiyordu. Buna, memnun olmaktan çok, içerliyordu. Şüphesiz ki iffetini savunması için önce tehdit edilmesi gerekirdi. Fakat Sylvandre'nin ihtirası hücumu geçmeyi reddediyordu: Bir nezaket nüansının, soğukluğunu gidermeye gelmesi pek yerinde olurdu. Bitişik odada tonu gittikçe yükselen flütler bu delikanlının kırmızı ve gene de şehvetli dudaklarından dökülenden daha tatlı bir dille konuşuyorlardı. Genç adam durmadan savaşlardan ve askerî seferlerden bahsediyordu, erkeklerle bir sofrada otururlarken konuşularlardan ne eksik ne fazla... Kayıtsız görünme rolünü öyle başarılı oynuyordu ki, Sophie'deki bütün güvensizliği silip götürdü. Genç kız kuvvetle baharlanmış yemeklerden, sinsice uyuşturucu hale getirilmiş şaraplardan tereddütsüz tattı. Erdemliliğini ispat etme çabasından ve kendisini kız kardeşinin önünde asil bir isyan duygusuna götüren bu soğukluktan sonunda bıkarak, kendisi

tehlikeyi körükledi. Boğazının derinliğinde kendinin de şaştığı bir gülme buldu. Rastgele ve pek çılgınca bir neşe göstermekten şeytanca bir zevk aldı. İffetine şanlı bir dayanak sağlamak umuduyla delikanlıya daha çok yaklaşıyordu. Böyle hareket etmekle fahişe kardeşinin para ve zevk aşkı ile kullandığı aynı ayartma usullerine bilmeden başvuruyordu.

Fakat atasözü “Şeytanı baştan çıkarmak gerekmez” öğüdünü verir. Kendini beğenmiş kız da böyle yaptı. İçkinin şehvet uyarıcı etkisini bilmediği gibi, şarap içmeye de alışık olmadığından alkolle buhurdanlardan gittikçe keskinleşerek yükselen baygın kokulardan sarhoş oldu. Flütlerin mest edici müziği ile tatlı bir gevşekliğe düştü, duyulan belirsiz bir uyuşukluk içinde karmakarışık bir hal aldı. Gülmesi peltek bir kekelemeye, arzu taşkınlığına döndü. Şu ya da bu fakültenin hiçbir bilgini, onun uyanık mı, yoksa çoktan uyumuş mu; ayık mı, yoksa sarhoş mu olduğunu söyleyemezdi.

Birdenbire, belindeki hançer, dağılmış robunun arasından mermer döşeme üzerine düşerek cınladı. Garip şey, gevşemiş olan dindar kız, yeni bir Lucrece gibi, bu arsıza karşı kaldırıp sallamak için onu yerden almadı, ne hıçkırıklar, ne kavga patırtısı işitildi. Ve geceleyin, zaferi kazanmış olan fahişe, arkasında hizmetçileri ile zifaf odası haline gelmiş salona girdiğinde, yenilmiş kız kardeşinin yatağı üzerine merakla meşaleyi tuttuğunda, o ne üzüntü ne pişmanlık gösterdi. Puta tapanların yaptığı üzere, saygısız hizmetçiler, dişisel bahtsızlığını çok geç fark etmiş olan genç kızın yatağına, al al olmuş yanaklarından daha kırmızı güller

serptiler. O sırada Helene kız kardeşini kollarında haretle sıkarken flütler ve ziller neşeyle titreştiler. Sanki Pan, Hristiyan dünyasında yeniden hayata dönmüştü. Hayasızcasına çıplak olan hizmetçiler, Eros'u, o hor görülen tanrıyı öven şarkılara ve danslara başladılar. Sonra fırtına gibi dönen Baküs raksçıları kokulu bir ateş yaktılar, bunun alevleri gülünç düşmüş olan din örtüsünü kül etti. Eski fahişe ile, yenildiğini itiraf etmeye yanaşmayan, kendisini bu güzel delikanlıya gönülsüzce vermiş gibi zoraki gülen yeni fahişeyi aynı gül yağmuruna tuttular. Biri utançtan, öbürü gururdan kızarmış olan ikisini böyle yan yana gören kimse, Sophie'yi Helene'den, sahte sofuyu fahişeden ayırt edemezdi. Genç adamın kuvvetli bir arzuyla tutuşan gözleri de kararsızlık içinde birinden öbürüne gidip geliyordu.

O sırada arsız uşaklar sarayın kapılarını ve pencerelerini açmışlardı. Gece eğlencelerinden dönenler yaklaşp da olanları öğrenince kahkahayı bastılar. Haber bir toz serpintisi gibi yayıldı. Tan ağarırken herkes Helene'in rahibe çömezi üzerinde, şehvetin iffet üzerinde kazandığı zaferi öğrendi. Hepsi bu değil; şehrin erkekleri pek uzun zaman haşinlikle korunan bu erdem timsalinin düşüşünü haber alır almaz alev alev tutuşarak koştular ve itiraf edelim ki Sophie tarafından pek iyi karşılandılar. Zira o, kostümü ile birlikte karakterini de değiştirmiş, kız kardeşinin yanında kalmıştı. Ateşlilikte ve aşk çabalarında ona eşit olmaya çalışıyordu. Kavgaları ve rekabetleri sona ermişti. Her ikisi kendilerini utandırıcı ticaretlerine vereli beri en mü-

kemmel anlaşma içinde birlikte yaşamaya devam ediyorlardı. Saçlarını aynı model yapıyorlar, aynı mücevherleri takıyorlar, aynı elbiseleri giiyorlardı. Ve şimdi gülüşleri de aynıydı, aynı aşk sözlerini söylüyorlar, zevk için gelen erkekler için durmadan yenilenen bir şehvet oyunu başlıyordu; onlar bakışlarına, öpüşlerine ve okşayışlarına göre kollarının arasında eski fahişeyi mi, eski sofu kızı mı tutmakta olduklarını keşfetmeye çalışıyorlardı. Benzerlikleri öylesine tamdı ki, adamlar hangisi için servetlerini mahvettiklerini nadiren ayırbiliyorlardı.

Böylece, güzellik bilgelik üzerinde, kötülük erdem üzerinde, beden, kuvvetsiz ama kendini beğenmiş ruh üzerinde zafer kazanmıştı. Hem, yalancı dünyada ilk defa olmuyordu bu. Eyüp'ün unutulmaz vaazlarında esef ettiği şey bir kere daha tıpkı tıpkısına meydana çıkıyordu: Bu aşağılık dünyada kötü, güzel hayata sahipti, oysa doğru, rezil ve gülünçtü. Ne yankesici, ne kilise soyguncusu, ne sarraf, ne kuyumcu, ne tüccar, ne tefeci bir memleketten bu kız kardeşlerin vücutlarını satarak elde ettikleri kadar altın sağlamıştır. İki sadık ortak en dolgun keselerin dibine darı ekmeye, tıklım tıklım kasaları boşaltmaya koyuldular; her gece altın ve mücevherler, suyun ırmağa gitmesi gibi ikizlerin evine akıyordu. Ve annelerinin yalnız güzelliğini değil ekonomi duygusunu da miras almış olan ikizler çoğunlukla benzerlerinin yaptıkları gibi bu servetlerini boş şeyler için israf etmediler. İşini bilir kimseler olduklarından paralarını tefeci faizleriyle borç verdiler, onları işletmek için Hristiyanlara, puta tapanlara

ve Yahudilere tevdi ettiler. İşlerini o şekilde yürüttüler ki hiçbir yerde, bu kötü ün yapmış evin topladığı kadar değerli taşlar, borç senetleri ve çeşitli bonolar gibi yüksek bir servet asla birikmedi. Bölgenin genç kızlarının gözlerinin önündeki böyle bir örnekle artık ev işleri yapmamak ve parmaklarını bulaşık kabı içinde bozmamak istemeleri kötü bir çığır halini aldı; çok geçmeden duvarları içindeki, barışmış iki kız kardeşin uğursuz varlığından dolayı bu şehir öbürlerinin yanında bir Gomore ünü kazandı.

Fakat “Su testisi, nihayet, su yolunda kırılır.” Bu rezaletin örnek olacak surette sona ermesi gerekiyordu. Gitgide erkekler yorulular. Ziyaretçiler seyrekleşti, meşaleler erken söndü. Şamdanların titrek ışıkları altında aynaların pek alçak sesle anlattıklarını herkes çok önce öğrendi. Alaycı gözlerin altında küçük kırışıklıklar beliriyordu ve azar azar gerginliği giden sedef aklığındaki tenleri matlaşmaya başlıyordu. İnsafsız tabiatın günlük yıkıntılarını tamir için boşuna hilelere başvurdular, şakaklarının kırışmakta olan saç bükümlemlerini boşuna boyadılar, kırışıklıkları üzerinden fil dişi bıçaklar geçirdiler ve yorulmuş dudaklarına kırmızılık sürdüler; yaşamış oldukları sarsıcı yılların izlerini daha uzun zaman gizlemek imkânsızdı. Gençlikleri uçmuştu, âşıkları onlardan bıkmıştı. Zira onlar gittikçe solarken her yıl komşu caddelerde yeni genç kız nesilleri boy atıyordu, diri göğüslü, aldatıcı bukleli nefis yaratıklardı bunlar ve el değmemiş halleri erkekleri çileden çıkarıyordu. Pazar meydanındaki ev sessizliğe büründü. Buhurdanlarda hoş kokular

boşu boşuna tütüyordu. Ocak artık kimseyi ısıtmıyor ve ikizler nafile yere vücutlarını süslüyorlardı. Artık kimsenin kendilerini dinlemeye gelmediği müzisyenler büyüleyici sanatlarını bırakarak vakit öldürmek için bitmez zar oyununa dalıyorlardı ve artık ziyaretçilerin uykusunu bozmadığı kapıcı zoraki uyumakla gittikçe yağ bağılıyordu. Vaktiyle davetlilerin kahkahalarının sarstığı sofranın önünde oturan yalnız kalmış iki kız kardeşin geçmişi düşünmekle harcadıkları bol bol vakitleri vardı şimdi. Özellikle Sophie, dünyanın nazlarından uzakta kendini Tanrı'ya vermiş bir halde uslu ve hoş bir hayat sürdüğü zamanı hüznle anıyordu. Bazen tozlarla kaplanmış dua kitabını açıyordu, zira çok zaman bilgelik, kadınlara güzellikleri elden gittikten sonra gelir. İkizlerin ruhunda azar azar hayret verici bir tersine dönme hasıl oldu. Gençliklerinde fahişe dindarı yenmişti; bu defa –doğrusu geç olarak ve bol bol günah işledikten sonra– kız kardeşinin bu hayatı terk etme vaazını dinleyen Sophie oldu. Bir gün onların esrarlı gidip gelmelere koyuldukları görüldü. İlk önce Sophie kötü davranışından dolayı af dilemek için güçsüzler yurduna tek başına gitti. Sonra Helene'le birlikte tekrar geldi. Ve servetlerinin tamamını bu yurda bağışlamak istediklerini açıkladıklarında en inananlar bile pişmanlıklarının samimiliğinden artık şüphe etmediler.

Güzel bir sabah vakti, kapıcı daha uyurken basitçe giyinmiş ve yüzleri peçeli iki kadın, ürkek, çekingen yürüyüşleriyle elli yıl önce gelip geçici talihin çöküşünden sonra tekrar sefil sokağa dönen kadını hatırlatarak

muhteşem konaktan iki gölge gibi çıktılar. Azametli rekabetleri pek uzun zaman bütün memleketin dikkatini çekmiş olan ikizler, arkalarındaki köprüleri daha iyi kesmek için bugün yüzlerini örtüyorlardı. Yabancı ülkelerden birindeki bir manastırda –öyle olacağı sanılıyordu– sessizce inziva yıllarından sonra adsız olarak öleceklerdi. Fakat kimsesizler yurduna bıraktıkları hazineler öylesine büyüktü ki, madalyonların, kolyelerin, değerli taşların, borç senetlerinin satışıyla o kadar para sağlandı ki şehrin güzelleşmesi ve şanı için gösterişte ve büyüklükte o zamana kadar Akitanya’da inşa edilmiş olanların hepsinden üstün bir güçsüzler yurdu yapmaya karar verildi. Kuzeyli bir mimar planını çizdi, inşaatı için işçi ekipleri yirmi yıl durmadan çalıştılar. Sonunda iskeleler sökülünce halk dev gibi binayı hayranlıkla seyretti. Gerçekten, memleketin âdeti kunt ve dikdörtgen şeklinde tek bir kulenin bütün binaya hâkim olmasını gerektiriyordu; oysa burada bir kadın narinliğinde iki kule yükseliyordu ve bunlar boyları ve işlenişlerindeki zarıflıkla birbirlerine öyle benziyorlardı ki daha ilk günden halk onları “kız kardeşler” diye adlandırdı. Bu belki sadece görünüşlerinin tıpkılığından, belki de unutulmaz olayların anılarını yüzyıllar boyunca saklamayı seven halkın, biraz çakırkeyif olduğunu sandığım bu babacan şehirlinin bir akşam ay ışığında bana anlattığı ikizlerin ilgi çekici hikâyesini unutmamak istemesinden ileri geliyordu.